PASIUNE ROȘIE

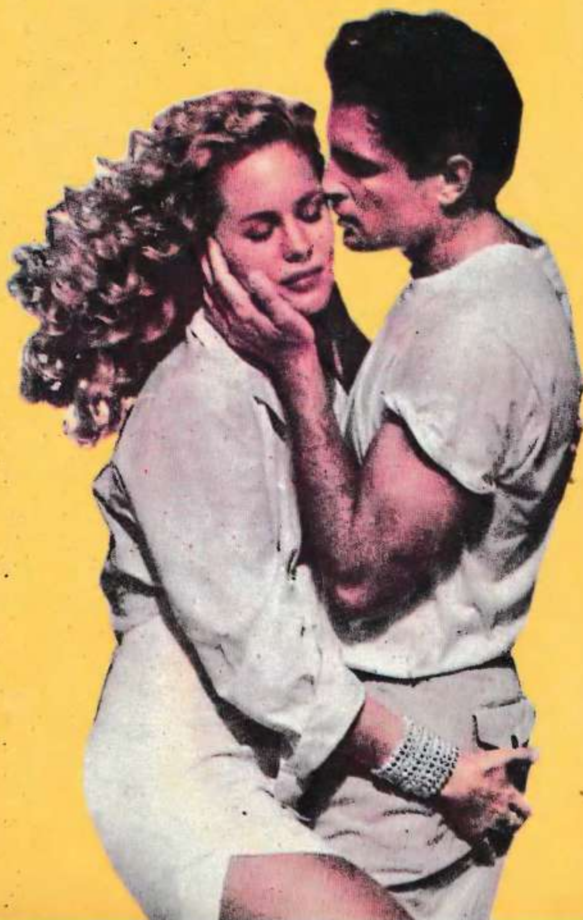
6

LUCY GORDON

Sărută-mă

CUPLURI

6

LUCY GORDON

SĂRUTĂ-MĂ

Versiune în limba română de Lucreţia Dan

Editura Colemus
1994 CRAIOVA

CAPITOLUL 1

Limbile luminoase ale deşteptătorului aflat pe biroul impunător arătau ora unu noaptea. De ce nu mai suna odată afurisitul ăsta de telefon? Demetrio Corelli se ridică enervat din fotoliu şi se postă în faţa imensului perete de sticlă.

Situate la ultimul etaj al unui imobil ultramodern din Milano, birourile sale dominau străvechiul oraş lombard. Cetatea *lui,* spaţiul *său* privilegiat. Îl considera astfel deoarece o bună parte din el îi aparţinea, dar mai cu seamă pentru că ajunsese să-l stăpânească graţie unor eforturi colosale, printr-o muncă îndrăcită. La treizeci şi opt de ani, Demetrio era multimilionar şi se afla în fruntea unui imperiu industrial clădit cu propriile sale mâini. Metodele lui dure, de necruţător, îi creaseră o faimă de potentat, de ins temut şi respectat.

Reuşise în toate cele. Într-o bună zi, i s-a părut chiar că a întâlnit femeia ideală. A luat-o imediat de nevastă, dar din toată iubirea lor pătimaşă, pe care el avusese naivitatea de a o crede absolută, se alesese praful. Soţia îl părăsise, lăsându-i gustul amar al unui prim eşec iremediabil. În ochii săi, totuşi, povestea nu se terminase.

În cursul acestei nopţi târzii, era pe punctul de a-şi asuma cel mai mare risc din viaţa lui şi era neclintit în hotărârea de a câştiga cu orice preţ. Nimic nu-i putea sta în cale, nici măcar încăpăţânarea acestei femei în ale cărei mreje căzuse cândva cu atâta uşurinţă.

Deodată, soneria telefonului tulbură liniştea adâncă în care era cufundată luxoasa încăpere.

Demetrio se repezi spre aparat ca un apucat:

— Da!

Fusese de-a dreptul un strigăt disperat.

— Chiar acum s-a suit în avion, signor!

* * *

Când decolă cursa Londra-Milano, Reva Horden se întrebă pentru a mia oară dacă n-a fost un act necugetat din partea ei să accepte o asemenea ofertă.

Niciodată de-a lungul celor zece ani de carieră ca fotoreporter, o propunere nu-i provocase atâtea dureri de cap. Întotdeauna gustase din plin neprevăzutul, senzaţiile tari de care avea parte din plin în această meserie. Totuşi, nu o dată, i se întâmplase să plătească scump setea ei nestinsă de aventură: fusese rănită, urmărită, ameninţată în toate formele; dar, cel mai grav, îşi sacrificase pentru vecie unica iubire adevărată, pe care-o cunoscuse în tumultuoasa ei existenţă.

La acest gând, întreaga-i fiinţă se cutremură. Nu-l mai văzuse la faţă pe Demetrio de mai bine de un an, dar simpla pomenire a numelui său îi dădea o stare profund neplăcută, de durere surdă, sâcâitoare. Ruptura lor nu era complet cicatrizată.

Când aflase că însuşi *Domani,* unul dintre cele mai prestigioase săptămânale de informaţie şi reportaj din lume, îi solicită serviciile, nu-şi mai văzuse capul de fericire şi se declarase de acord dintr-o suflare. Treptat însă entuziasmul debordant cedase locul unei spaime difuze, fără cauză aparentă. Noul ei angajament o aducea din nou la Milano.

Milano, oraşul unde l-a cunoscut pe Demetrio. Oraşul unde şi-a dat viaţa peste cap, şi-a pierdut criteriile, ajungând să confunde banala dorinţă iraţională, perfidul instinct carnal cu dragostea eternă. Oraşul unde a trăit ca în paradis până în momentul în care a descoperit că soţul ei adorat e de fapt un monstru de egoism. Oraşul unde Demetrio încercase s-o ţină prizonieră, ferecând-o în casă, aidoma tiranilor din vremurile de mult apuse. Ea reuşise în cele din urmă să-i scape din gheare, dar n-avea cum să uite vreodată prin ce trecuse.

Demetrio se purtase atât de josnic, încât simţea nevoia să şi-l scoată definitiv din memorie. Se jurase când îl părăsise că nu-l va mai revedea niciodată. Într-un fel, el însuşi o ajutase să-şi respecte hotărârea: secretarul lui i-a trimis lucrurile, iar el, probabil rănit în orgoliul său n-a mai dat nici un semn de viaţă, a avut bunul simţ s-o lase complet în pace. Împărţită între teamă şi uşurare, tânăra femeie încercase să se convingă că această retragere completă a soţului său, putea să-i aducă alinarea mult visată, unicul remediu posibil fiind uitarea. Iată însă că amintirile îi jucau feste: faptul că revenea la Milano, o tulbura mult mai tare decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Enervată, Reva întoarse capul spre hublou şi scrută abisurile întunecate de afară. Cât putea fi de caraghioasă! Având în vedere că noaptea e un sfetnic bun şi că se afla la o asemenea altitudine, ar trebui să fie în stare să judece mai limpede lucrurile, îşi zise ea. Era complet absurd să-şi imagineze că Demetrio o să afle vreodată de întoarcerea sa.

În fond, Milano era un oraş gigantic.

* * *

Când soneria răsună din nou în biroul întunecat, Demetrio se repezi nerăbdător la aparat.

— Sunt la aeroportul din Milano, îl anunţă vocea de la celălalt capăt al firului. Tocmai am aterizat. Doamna îşi aşteaptă bagajele.

Cu privirea rătăcind deasupra oraşului adormit, Demetrio se răsuci cu scaunul.

— Am trimis o maşină. Asigură-te că se urcă în ea.

În depărtare, primele lumini ale zorilor brăzdau cerul cu fermecătoare frânturi trandafirii pe care el le privi îndelung, deloc impresionat de splendoarea unică a peisajului. De data asta, orice s-ar întâmpla, nimic nu-i va putea răsturna planurile.

* * *

Reva îşi înăbuşi un căscat. O durea mijlocul, era obosită şi nu-şi dorea altceva decât un duş şi o cafea fierbinte. Redactorul-şef de la *Domani* o asigurase că va veni o maşină s-o ia de la aeroport şi, spre marea ei uşurare, acest lucru se

adeveri: un tip cu o pancartă pe care era înscris numele ei o aştepta în holul de la ieşire.

— *Buon giorno*, signora Corelli.

— *Signorina* Horden, îl corectă, schiţând un zâmbet de circumstanţă.

— Trebuie să vă conduc la hotelul Palazzo. Dacă vreţi să-mi încredinţaţi bagajele...

Lăsându-l pe şofer să-i împingă căruciorul, femeia îl însoţi până la locul de parcare, unde îi aştepta o limuzină somptuoasă. Stânjenită de etalarea acestui lux neaşteptat, Reva se trânti în grabă pe bancheta din spate şi simţi, pe măsură ce corpul începea să i se relaxeze, cuprins de o plăcută toropeală, cum o părăsesc şi toate reţinerile iniţiale. Era o adevărată binefacere să-şi poată întinde picioarele în voie după incomoda călătorie nocturnă cu avionul.

În vreme ce maşina demara cu un zumzet aproape imperceptibil, Reva îşi lipi fruntea de geamul portierei, scrutând cu o curiozitate avidă locurile prin care treceau. Oboseala îi dispăru instantaneu când recunoscu, înfiorată de amintiri, bulevardele de atâtea ori străbătute. Iar când *via* Boccacio i se desenă ireal de dreaptă în faţa ochilor, Reva crezu că o să-şi piardă răsuflarea. Imaginile trecutului o împresurau într-o cavalcadă nebună, o atrăgeau în vâltoarea acelui obişnuit du-te-vino din dimineaţa de primăvară când pentru prima oară păşise pe celebra arteră comercială... O traversase în goană, deoarece era în toiul unei anchete despre un politician englez corupt, căruia-i luase urma şi pe care *era obligatoriu* să-l fotografieze. Deodată n-a mai ştiut nimic de ea; auzise un scârţâit de pneuri şi... se trezise pe jos,

cu fața îndreptată spre botul strălucitor al unui Rolls-Royce. Cu ochii închiși, Reva revăzu scena cu o ciudată precizie...

* * *

— Sunteți cumva rănită?

Ridicându-se în grabă de pe asfalt, nu-i dădu atenție bărbatului care tocmai ieșise din mașină. Încă sub imperiul șocului, asimilă silueta lui Demetrio mulțimii de gură-cască ce invadase carosabilul.

— V-am întrebat dacă sunteți rănită, repetă bărbatul cu aroganță.

O prinse cu putere de încheietură, iar Reva se smulse revoltată de impertinența curiosului necunoscut.

— *Let me alone!* îi aruncă plină de furie în propria ei limbă.

De această dată, bărbatul o abordă într-o engleză perfectă:

— Desigur că o să vă dau drumul, dar vreau să mă asigur că nu aveți nimic grav.

— Dar se vede, sunt pe picioare, n-am absolut nimic! Vă rog, lăsați-mă să plec! Sunt foarte grăbită!

— Nu. Nu aș dori ca urmările acestui accident să vă determine să-mi intentați un proces.

Fiind pe punctul de a-și rata reportajul vieții, Reva îl repezi clocotind de mânie:

— Ba, eu am să te dau în judecată pentru că mă împiedici să muncesc!

În spatele lor răsunau strigătele disperate ale șoferilor, fluierături, claxoane trâmbițând isterizant

în cele mai stridente combinaţii posibile. Un vacarm infernal! Ce mai, Reva reuşise să blocheze întreaga *via Boccaccio* şi de peste tot se auzeau numai înjurături şi se vedeau pumni ridicaţi ameninţător.

— *Signorina!*

Avansând cu greutate prin gloata agitată de tot felul de comentarii, apăru şi un poliţist gesticulând furios la adresa lor. Reva înlemni văzându-i mutra furioasă, dar când ajunse lângă ei expresia acestuia se transformă pe dată într-un zâmbet larg, slugarnic.

— Oh, *signor* Corelli...

Uimită, Reva se întoarse spre necunoscut. Plin de sine, insul furniza agentului câteva explicaţii sumare. Vocea lui autoritară avea o lejeră intonaţie dispreţuitoare. De-abia ce-şi încheie lămuririle că Reva se trezi efectiv luată pe sus şi împinsă înspre Rolls.

— Ce... ce faceţi? apucă ea să strige consternată.

În timp ce se zbătea să scape din braţele puternice ale agresorului, acesta, fără să-şi piardă sângele rece, o urcă cu de-a sila în interiorul luxos al automobilului.

— Vrei să fii arestată pe loc? Nu? Atunci ţine-ţi gura şi urcă-te în maşină, îi aruncă necunoscutul printre dinţi.

Rămasă fără grai, Reva ateriză pe bancheta de piele, iar agresorul său se strecură cu nonşalanţă lângă ea şi făcu semn şoferului să pornească. Preţ de câteva secunde bune surpriza o amuţi în continuare. În cele din urmă furia îi dezlegă limba:

— Inadmisibil! Cum îţi permiţi să mă bruschezi ca un bandit! Eşti total inconştient, nu-ţi dai seama

că e un caz de răpire? izbucni ea, îmbujorată de mânie.

Cu un aer de plictiseală scârbită, bărbatul înălţă din umeri.

— Vina-i de partea dumitale, *signorina.* În rest, n-ai decât să priveşti pe geam încotro ne îndreptăm.

Vorbindu-i, se întoarse cu faţa spre ea, iar Reva tresări. Ochii negri ai necunoscutului aveau scânteieri de cleştar.

— Sunt gata să-ţi vărs în cont o sumă adecvată contra promisiunii dumitale de a nu depune plângere.

— Nu mai spune! De unde atâta generozitate?

— *Signorina*, cunosc perfect acest gen de situaţii şi ştiu deci la ce să mă aştept.

— Ahaa... Prin urmare domnul e deseori confruntat cu asemenea accidente? îl luă peste picior Reva.

— Da, şi nu-i deloc ceva amuzant, replică bărbatul cu aplomb. S-a întâmplat ca diverse femei să se arunce în faţa maşinii în care mă aflam. Având în vedere cine sunt eu, şi-au făcut diverse socoteli conform cărora un asemenea risc era profitabil.

Ea îi măsură chipul cu o mirare nedisimulată, în bătaie de joc.

— Cine eşti dumneata? Permite-mi să-ţi mărturisesc că persoanele care te-au inoportunat aveau un net avantaj asupra mea.

Fără să se mai învrednicească să-i răspundă, necunoscutul oftă, iar Reva profită de acest moment de tăcere şi începu abia acum să se uite cu atenţie la el.

Mergea pe patruzeci de ani. Părul negru, tăiat scurt, încadra o faţă cu trăsături ferme şi voluntare. Gura lui frumos desenată, cărnoasă, nasul uşor acvilin trădau un temperament pătimaş. Însă ceea ce-o impresionă puternic pe Reva fu privirea lui pătrunzătoare, dar şi catifelată sub adumbrirea genelor lungi și dese. Umerii atletici îi erau puşi în valoare de linia sobră și elegantă a costumului. Din întreaga lui făptură se desprindea o forţă impunătoare, autoritatea proprie acelor oameni care dispun de putere.

O asemenea apariţie seducătoare ar fi sucit minţile multor fiice ale Evei, dar Reva era prea revoltată de bădărănia acestui personaj cu pretenţii, ca să se lase subjugată de farmecul lui.

— Poţi să-ţi ţii banii, replică ea sec. Oricum nu ar putea să acopere paguba pe care mi-ai făcut-o.

— Mă întreb ce anume ar putea compensa daunele pe care ţi le-am produs?

Zeflemeaua din vorbele lui meşteşugite turnă gaz peste foc. Sufocată de indignare, tânăra făcu apel la prezența de spirit profesională, şi-l provocă obraznic cu o întrebare-cheie:

— Nu știi de unde l-aș putea lua pe Michael Denton?

— Michael Denton?

El ridică din sprâncene.

— Cine-i persoana?

— Un membru al parlamentului britanic care a dispărut complet acum o lună, lăsând în urmă un vraf de haine pe o plajă şi o grămadă incredibilă de scandaluri! Am avut astăzi dovada că toată chestia cu înecul e-o ridicolă punere-n scenă. Tipul e bine-mersi la Milano şi eram pe punctul de a-l

imortaliza pe peliculă, când maşina dumitale m-a oprit.

Ochii intunecaţi ai lui Demetrio Corelli căpătară un licăr de interes.

— Lucrezi pentru o agenţie de detectivi?

— Nu. Fotoreporter, iar din cauza dumitale am ratat lovitura anului!

— N-aveai decât să te uiţi pe unde calci.

— Dacă aş fi făcut-o, îl pierdeam.

— Şi acum cu ce te-ai ales? Până la urmă, tot ţi-a scăpat. În orice caz, nu-i cine ştie ce pierdere, adăugă el privind-o de sus.

— Cum adică nu-i cine ştie ce pierdere? Da-i vorba de munca mea, iar din cauza dumitale sunt constrânsă să iau absolut totul de la zero.

Tremurând de enervare, Reva se aplecă în direcţia şoferului:

— Opreşte! îi strigă.

În ciuda fermităţii tonului său, şoferul nu avu nici o reacţie, Rolls-ul rulând silenţios în continuare.

— Te rog, dă-i ordin să oprească imediat!

— De ce neapărat aici? întrebă Demetrio Corelli

— Pentru că tocmai am trecut de hotelul meu.

— Opreşte, Giorgio.

La această comandă, Rolls-ul frână aproape instantaneu, ireproşabil.

— Nu mă ascultă decât pe mine, o lămuri Demetrio cu un zâmbet răutăcios.

Văzând roşu de furie, Reva ieşi ca în transă din maşină şi până să se dezmeticească portiera se închise fără zgomot în urma sa şi limuzina parcă îşi luă zborul, dispărând ca prin farmec din

raza ei vizuală. Rămăsese răvăşită, prostită pe trotuar, pradă unei imense frustrări.

Aşa se desfăşurase prima ei întâlnire cu Demetrio Corelli.

Ajunsă în camera sa de hotel, femeia fu silită să constate cum stăteau de fapt lucrurile: incidentul acesta o tulburase mult mai mult decât ar fi fost cazul.

Pe când se căznea să stabilească noi repere pentru investigaţia pe care trebuia s-o ia de la capăt, gândurile-i zburau fără încetare la proaspăta ei aventură. Treptat, descoperi că devine obsedată de enigmaticul tip care reuşise performanţa ca în câteva minute s-o scoată din minţi, pentru restul zilei... zilelor următoare, dacă se gândea la reportajul său ratat.

Se hotărî să facă un duş rece, sperând ca sub jetul necruţător să-şi domolească deriva asta periculoasă, datorată cu siguranţă tensiunii extraordinare în care se afla de când îl urmărea pe escrocul de Michael Denton. Dar, în ciuda tuturor explicaţiilor, orice-ar fi făcut, mintea i-o lua din nou razna, conturându-se cu pregnanţă ideea stupidă că s-a petrecut un eveniment capital şi ireversibil în viaţa ei de până acum.

O oră mai târziu, pe când se tot sucea şi răsucea în pat fără să-şi regăsească liniştea, un băiat în livrea bătu la uşă cu un mesaj: „Michael Denton cinează astă-seară la o *trattoria* de la marginea oraşului. Trec să te iau în jurul orei 20. Demetrio Corelli"

Reva trebui să citească de câteva ori biletul, nevenindu-i să creadă că nu trăieşte un vis absurd. Acum o oră, tipul ăsta habar n-avea de

cazul Denton, iar acum ştia — culmea! — până și restaurantul unde persoana în cauză urma să-şi ia masa. Revei nu-i scăpă nici şireata omisiune a numelui localului, faptul că era obligată să iasă cu acest ins sâcâitor, părâdu-i-se ceva secundar, o simplă excentricitate din partea unui bogătaş dezabuzat.

Presentimentul succesului apropiat al anchetei sale o împiedică să evalueze corect metodele acestui *signor* Corelli.

La ora opt, coborî în holul hotelului, îmbrăcată simplu, într-un compleu lejer, din in. În timp ce-l căuta pe Demetrio din ochi, un bărbat sprijinit cu detaşare de tejgheaua de la recepţie îi atrase atenţia fără să vrea. Îmbrăcat în nişte blugi mulaţi ce-i subliniau supleţea taliei, cu o cămaşă cu mâneci scurte care-i dezveleau nişte braţe sculpturale, impresiona prin aerul său de *play-boy* bronzat. Femeia stărui o clipă asupra acestei frumuseţi virile, apoi fu pe punctul de a-şi îndrepta privirea în altă direcţie, când remarcă, înăbuşindu-și o exclamaţie de surpriză, că bărbatul înainta spre ea, nefiind altcineva decât Demetrio Corelli în persoană! Complet transformat de ţinuta neconvenţională, părea mult mai tânăr, iar Reva înmărmuri în faţa şarmului său incredibil, pe care abia cum îl putea aprecia.

— Am venit să-mi îndrept greşelile, îi spuse el, apropiindu-se cu un pas elastic.

Îi surâdea galeş, iar tânăra se simţi dezarmată de franchețea juvenilă a acestei abordări. Obrajii îi fură cuprinși de flăcări, pulsul i se acceleră. Cum ar fi putut rezista farmecului său latin ce-şi etala semeţ splendoarea?

Aşa cum îi promisese în scris, Demetrio o conduse el însuşi la *trattoria* şi Reva, vrăjită de-a binelea, fu cât pe ce să uite adevăratul motiv al prezenţei sale în elegantul restaurant. Luându-şi aperitivul sub crengile înmiresmate ale magnoliilor înflorite, ea se lăsă în voia privirilor nesăţioase ale neaşteptatului său însoţitor. Se simţea mică, neajutorată sub ochii lui negri şi pătrunzători care o dezbrăcau din priviri. Reva avu senzaţia că se află pe marginea unei prăpastii, că o atracţie fatală o împingea în gol.

Din fericire, reuşi să-l observe ca prin vis pe Michael Denton în timp ce se aşeza la o masă din apropiere. Apariţia parlamentarului o aduse brusc la realitate. Demetrio îşi aplecă faţa spre ea, iar căldura răsuflării sale îi dădu un frison de plăcere.

— Am la dispoziţia ta dosarul lui complet, îi şopti Demetrio. Voiam să ţi-l dau adineaori, dar...

Strălucirea sălbatică ce i se citea în privire o făcu să se înroşească şi mai tare.

— ...m-ai făcut să-mi pierd capul.

Zâmbind, i-l întinse, iar ea îl apucă de cotor cu o mână tremurătoare. De ce naiba avea asemenea reacţii ridicole, emoţionându-se mai puternic decât o puştoaică aflată al prima sa întâlnire? Încercând să-şi ascundă cât de cât tulburarea, Reva se adânci în lectura dosarului şi, efectiv captivată de la prima pagină, înţelese că ţinea între mâini o adevărată mină de aur. Niciodată nu şi-ar fi îngăduit nici măcar să spere c-o să aibă acces la aşa ceva. Filele acestea erau dinamită curată! Nu lipsea nici lista conturilor secrete din Elveţia ale lui Denton! Încet, îşi dădu scaunul la o parte

și se sculă de la masă, pierzându-se discret sub umbra frunzișului des ce mărginea grădina de vară. Cu gesturi sigure, scoase Nikon-ul din poșeta de pe umăr și îi făcu englezului mai multe fotografii. Două minute mai târziu, stătea din nou la masă, privindu-l visătoare pe Demetrio.

— E O.K.. nu? Hai să ne întoarcem la ce-am vorbit până acum.

Treptat, el își lăsă mâna peste brațul ei, într-o atingere care-o aduse la realitate. Numaidecât Reva se dădu la o parte.

— Scuză-mă. Trebuie să expediez rapid filmul în Anglia. N-am nici o clipă de pierdut.

Cu un oftat resemnat, Demetrio încuviință și făcu semn chelnerului să facă nota. Pe drumul de întoarcere, în vreme ce ea își stăpânea tot mai greu agitația crescândă, Demetrio dădu un telefon.

— Un curier ne așteaptă la mine la birou, îi spuse de cum încheie convorbirea. Chiar astă-seară se va deplasa în Anglia cu filmul dumitale.

Și într-adevăr, de cum ajunseră la birourile lui Corelli, un lucrător le ieși în întâmpinare. Totul se înlănțuia cu atâta rapiditate, încât Reva nu mai reușea să se dumirească: să fie oare doar un vis frumos?

— E minunat, minunat, repeta ea copleșită. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

Demetrio, pe care tot acest elan adolescentin îl amuzase până atunci la culme, se întunecă brusc la față din momentul când ea îl rugă să-i pună la dispoziție un locșor ca să-și poată redacta articolul.

— Dar de ce? o întrebă pe un ton contrariat. Doar ești fotoreporter, nu te poți mulțumi cu clișeele? Lasă ca textul să-l redacteze altcineva!

— C-oi fi fraieră, să dau din mână asemenea lovitură, haida-de!

Complet absorbită de uluitorul său succes, Reva n-avu cum să observe profunda dezamăgire întipărită pe faţa italianului. Cu mâinile în buzunarele jeans-ilor, acesta se întoarse spre imensul perete de sticlă de unde se vedea întreg oraşul şi, cu o voce din care nu răzbătea nimic, o invită să scrie la biroul lui. Când sună în cele din urmă în Anglia, zorile începură să se reverse peste colinele răsăritene ale metropolei lombarde.

— Cu redactorul-şef al turei de noapte, vă rog... Alo, Bill? L-am prins pe Denton! Ţi-am trimis filmul printr-un curier, iar articolul o să ţi-l trimit imediat prin fax. Da, e o adevărată bombă, nume, numere de cont, meniul complet.

Conversaţia nu dură mai mult de trei minute şi semănă mai degrabă cu un monolog, decât cu un schimb real de opinii. Când Reva închise, vocea lui Demetrio se înălţă distantă şi rece în biroul cufundat din nou în tăcere:

— Ei, măcar a apucat şi bietul Bill să spună ceva?

Tânăra tresări. Preocupată numai de proaspătul ei articol, îl uitase cu desăvârşire pe amfitrionul său. De când ea se năpustise la birou, acesta rămăsese întins pe canapea, la celălalt capăt al biroului, fără să scoată o vorbă.

— Habar n-am, răspunse ea oarecum dezorientată. Dar la urma urmelor ce importanţă are?

Se ridică de la birou şi începu să măsoare încăperea cu un pas nervos.

— Îţi dai seama? Ancheta asta înseamnă prima mea mare lovitură, mă va consacra după nouă

ani de jurnalism! Şi totul datorită dumitale. Voi face ce-mi stă în putinţă ca să te fac părtaş la succesul ăsta colosal.

— Îţi interzic cu desăvârşire să-mi pomeneşti cumva numele în gunoiul vostru de publicaţie.

Surprinsă şi rănită de violenţa ripostei, Reva îl fixă cu gura căscată pe Demetrio, nereuşind să înţeleagă.

— De ce spui asta? Ziarul pentru care lucrez nu-i un gunoi.

— Nu?

Demetrio se ridică în capul oaselor. Pe buze îi flutura un surâs ironic.

— Şi-atunci de ce se ocupă zi şi noapte de soarta unor indivizi jalnici, bieţi escroci lipsiţi de anvergură?

— Hai, să păstrăm totuşi proporţiile... Nu s-ar putea zice despre Denton că-i un pungaş mărunt. Şi în definitiv, dacă ai o asemenea părere despre toată afacerea, cine te-a pus să te bagi în ea? De ce m-ai ajutat?

— Pur şi simplu, ca să-ţi fac plăcere. Când am văzut câtă importanţă poţi acorda unor găinării insignifiante...

Ea fu gata să protesteze, dar avu în cele din urmă înţelepciunea de a-şi ţine gura. În fond, ştia foarte bine că fără intervenţia oportună a lui Demetrio n-ar fi reuşit nimic.

— Sincer, îmi pare rău că am profitat de bunele tale intenţii, spuse ea profund afectată. Nu te mai reţin mult, doar să-mi trimit faxul şi pe urmă te las în pace.

Se scurseră cinci minute într-o tăcere apăsătoare, pe care ea nu-şi îngădui s-o rupă. Apoi îşi

înălţă capul, iar privirea italianului o plesni asemenea unui bici. Sub umbra tainică a genelor lui lungi, ochii îi luceau înfocaţi, o ademeneau într-un vârtej de promisiuni îmbătătoare.

Întreg univers se cutremură împrejurul ei. Ca într-un ritual secret, Reva simţea cum tote reţinerile o părăsesc înghiţite de fluidul fierbinte al dorinţei sălbatice.

Dintr-o dată, absolut nimic nu mai conta cu excepţia unei obsedante întrebări: de ce-şi pierduse vremea cu Denton şi cu toate nimicurile, când unica sa dorinţă adevărată era să se arunce în braţele puternice ale acestui necunoscut?

Mîngâierea voluptuoasă a buzelor lui Demetrio, punând stăpânire pe gura ei însetată, avu darul de a o zăpăci definitiv. Avu senzaţia că întregul corp îi ia foc, se aprinde ca un rug, nemaiascultându-o. Rămase paralizată de această divină mistuire.

Apoi se supuse valurilor de plăcere ce-o inundau şi răspunse chemărilor tot mai aplicate, mai precise ale partenerului. Brusc realiză că numai ardoarea unui sărut nu-i era de ajuns, că dorea mult, mult mai mult. Abandonată mângâierilor îndrăzneţe, flămânde ale lui Demetrio, trupul ei se unduia provocator.

Sunetul strident al soneriei telefonului întrerupse aceste preludii pătimaşe.

Pierdută, refuzând să se desfacă din înlănţuirea bărbatului, Reva se agăţă înverşunată de umerii acestuia. Dar Demetrio reuşi să ridice receptorul, şi o expresie de puternică exasperare i se întipări pe faţă.

— E pentru tine, mormăi spre ea, întinzându-i aparatul.

— Pe... pentru mine?

Tremurând toată, răspunse cu o voce gâjâită, recunoscându-l stupefiată pe redactorul ei şef.

— Bill? Da' cum de m-ai găsit?

De fapt puţin îi păsa de acest aspect al problemei, dar întrebarea îi lăsa niscaiva timp ca să-şi vină în fire. Încă nu reuşea să înţeleagă ce anume se întâmplase cu ea. Până acum, nu mai făcuse aşa ceva, să se arunce în braţele unui necunoscut, ale unui bărbat pe care-l întâlnise acum câteva ore. Cuprinsă de o adâncă tulburare, se întoarse cu spatele, ca să scape cumva de privirea fierbinte a lui Demetrio.

— Fetiţo, faxul tău poartă un antet cât se poate de lizibil: *Corelli Industries Ltd.* Materialul tău e trăznet, da' eşti sigură că totu-i adevărat?

— Am o sursă mai presus de orice bănuială, Bill.

— OK... De cum îl băgăm la tipar, o să anunţ poliţia. Astfel vor fi alertaţi şi italienii, aşa că te rog să te ţii pe-aproape, să prinzi arestarea.

— Evident. Dacă vrei, plec imediat să pândesc pe lângă ascunzătoarea lui Denton.

— Grozav, scumpo. Ţine-l sub supraveghere şi anunţă-ne imediat când intervine ceva. Trage tare până-l capturează, după aia poţi să-mi ceri şi luna de pe cer.

Umflându-se în pene, femeia zâmbi încântată.

— Mersi, Bill. Te sun eu mai târziu!

Când se întoarse spre Demetrio, pasiunea profesională o stăpânea din nou, înăbuşind proaspăta lor complicitate senzuală.

— Ce vroia individul ăsta?

— Tre' să dau o raită pe la locul unde se ascunde Denton. Poţi să mă duci cu maşina până acolo?

În timp ce ea-i iscodea faţa căutând un semn aprobator la această neaşteptată solicitare, Demetrio o prinse deodată de umeri.

— Uită-te bine la mine, priveşte-mă-n ochi şi spune-mi ce vezi.

Deloc în apele ei, femeia îşi scutură capul.

— Te... te văd aşa cum eşti.

— Da, dar cum sunt eu în ochii tăi? Un om făcut din carne şi oase, cu propria lui individualitate, în stare să aibă sentimente? Sau mai degrabă sunt un instrument, o creatură fără chip care te însoţeşte peste tot şi-ţi furnizează informaţii la cerere? Asta-i chestia care mă frământă de ore-ntregi.

Roşie până-n vârful urechilor, Reva îşi plecă ochii.

— Îmi pare rău, mumură ea. Da' încearcă să-nţelegi că-i vorba de ceva extraordinar de important pentru mine, o şansă unică în meserie...

Făcând un efort supraomenesc ca să-şi ascundă imensa mâhnire pricinuită de asemenea argumente, Demetrio se supuse cererii ei. N-avu până la urmă ce să regrete: la prânz, Denton era după gratii, iar Reva avea exclusivitatea mondială a afacerii; la miezul nopţii, ea se afla din nou în braţele lui, tremurând de pasiune.

Făcură dragoste în micul apartament care intra în componenţa biroului său. Patul era cam strâmt, dar suficient de încăpător pentru trupurile lor înfierbântate. Demetrio era un amant priceput, în stare să alterneze savant momentele de dezlănţuire pătimaşă cu cele de tandră delicateţe. Îmbătată

de explozia simţurilor, Reva savura frumuseţea virilă a acestui corp, tremurând de deliciul contactului cu pielea sa complet dezgolită, gemând sub presiunea mângâierilor lui atât de abile.

Înţelegerea lor trupească îi părea o minune dumnezeiască şi, abia mai târziu, după o bună bucată de vreme, femeia începu să desluşească ce plasă se ţesea în jurul ei şi constată disperată că nimerise în cea mai perversă capcană, cea a propriilor sale simţuri. La începutul legăturii lor, dorinţa lor era atât de puternică încât vorbele nu-şi mai găsiră locul. Se iubeau muteşte, animalic, mânaţi de o poftă devoratoare, nesfârşită, ce nu admitea un altfel de dialog. Acordul lor carnal nu i-a ajutat să se cunoască cu adevărat. Când s-a trezit din îmbătătorul delir al armoniei simţurilor, Reva înţelese înspăimântată că bărbatul care-i era soţ de aproape un an rămăsese pentru ea acelaşi necunoscut de la prima lor întâlnire. Pasiunea ce-i unea se transformă atunci în chip malefic într-un fel de duşmănie brutală, distrugătoare...

* * *

Cu inima strânsă, femeia îşi impuse să nu se mai gândească deloc la stupidele greşeli ale trecutului, care-i făceau până şi în clipa de faţă atâta rău. De parcă n-ar fi fost de ajuns cât suferise din pricina acestei relaţii nesăbuite! Doamne, cât de necruţător se purtase Demetrio! Câtă duritate, ce hapsân putuse fi! Dincolo de gingăşia lui aparentă, se ascundea o inimă de piatră; era un scelerat capabil de orice viclenie scârboasă ca să mutileze personalitatea victimelor sale.

Aducându-şi aminte de ziua în care el îşi permisese s-o închidă cu forţa în camera ei şi să rămână absolut impasibil la bătăile ei disperate în uşă, la hohotele ei de plâns, la urletele ei de animal rănit, inima Revei se umplu de o ură furibundă. Ce bărbat din ziua de azi şi-ar permite să-şi abroge asemenea drepturi inchizitoriale asupra soţiei sale?

Totul se petrecuse acum mai bine de un an, dar ura Revei nu slăbise deloc, ba chiar sporise în intensitate, motivată de lungile ceasuri de singurătate în care îşi analizase la nesfârşit nenorocita ei căsătorie făcută, neîndoios, în pripă.

Cu firea ei aventuroasă, neînfricată învăţase să se teamă de orice apropiere intimă întâmplătoare. Experienţa ei amară o constrângea să se arate drastic de neîncrezătoare.

Astfel că imenşii ei ochi albaştri, frumuseţea ei senzuală, pielea ei mătăsoasă, bogata ei coamă blondă făceau să roiască de pomană bărbaţii în jurul său; Reva îi ignora cu superioritate. De acum înainte, nimic nu mai conta pentru ea, cu excepţia muncii, a reuşitei profesionale.

Cufundată în gânduri, tresări când şoferul o anunţă că au ajuns în faţa hotelului şi se grăbi să-şi alunge toate amintirile neplăcute ce o copleşiseră în cursul călătoriei. Gata, pagina era de mult întoarsă, trecutul — mort pentru totdeauna!

Hotelul Palazzo era impozant şi luxos. Reva ar fi preferat să tragă într-un loc mai puţin pretenţios, dar cei de la *Domani* se ocupaseră de cazare. Obosită şi plictisită, îl urmă pe recepţioner până la apartamentul ce-i fusese rezervat, îi lăsă un bacşiş generos, apoi se trânti într-un fotoliu adânc, suspinând de plăcere. Lăsă desfăcutul valizelor

pentru mai târziu, având în vedere că singurul lucru pe care simţea că l-ar mai putea face acum era un duş bun. Se dezbrăcă, apoi îşi strânse buclele blonde într-un coc greu la spate. De cum apa începu să curgă şiroaie peste corpul său înţepenit, simţi că-i revine buna dispoziţie ce-o părăsise îndată ce rememorase păţaniile trecutului ei milanez.

Înseninată, ieşi din cabina cu pereţi glisanţi a duşului și se înfăşură într-un prosop mare şi pufos, de un alb strălucitor. Era pe punctul să pătrundă în cameră, intenţionând să sune la room-service pentru a-şi comanda un mic dejun consistent, când înţepeni în pragul uşii, fixând cu ochii ieşiţi din orbite vedenia ce i se înfăţişa la câţiva paşi de ea.

El era acolo.

Așezat confortabil chiar în fotoliul din care se ridicase ea adineaori, Demetrio Corelli era în faţa ochilor săi.

O aștepta.

Triumfător.

CAPITOLUL 2

— Tu, aici...

Din vorbele ei abia murmurate, răzbătea groaza amestecată cu uimirea.

— Cum ai putut intra?

Demetrio îi flutură în faţa ochilor o cheie.

— Ai cheia de la camera mea? Dar asta e... absolut imposibil, cum de-ai putut face aşa ceva?

Cu degetele crispate pe prosopul ce-i ascundea goliciunea, Reva simţi că-şi pierde răsuflarea.

— Imposibil... aşa ceva, mai apucă ea să îngaime ca un robot defect, cu un fir de voce. Asta... asta-i un coşmar, nu poate fi adevărat...

— Haida-de, n-o să te apuci acuma să pretinzi că aveai de gând să nu mai dai ochii cu mine, din moment ce te-ai întors la Milano?

Aceste remarci obraznice, lansate cu aroganţa lui specifică, fură ca un duş rece pentru ea, dezmeticind-o complet:

— Evident că nici prin gând nu mi-a dat c-o să-ţi mai văd vreodată mutra. N-aş mai fi călcat eu pe aici, dac-aş fi ştiut ce surpriză sinistră mă aşteaptă.

Fără să manifeste nici cea mai vagă urmă de tulburare, Demetrio se mulţumi să ridice din umeri.

— Aha, iată că încă o dată se dovedeşte cât poate fi de eficient să ştii să minţi cu cap. Ascultă-mă, *carissima*, pentru mine e o adevărată fericire să te pot vedea, să...

— O fericire pe care eu n-o împărtăşesc deloc, aşa că te rog să părăseşti urgent această încăpere!

Fără să se învrednicească să-i dea vreun răspuns la această invitaţie tranşantă, Demetrio se afundă şi mai confortabil în fotoliu, picior peste picior. În ochii lui negri ca tăciunele scăpăra o undă de zeflemea.

— Cară-te imediat sau îl chem pe directorul hotelului şi-o să te scoată-n şuturi de-aici!

De astă dată, nepoftitul reacţionă cu promptitudine: izbucni cu poftă în nişte hohote de râs batjocoritoare. Reva rămase cu gura căscată,

nemaiştiind ce atitudine să adopte. În cele din urmă, se decise şi ţâşni spre telefon.

— Pentru propriul tău bine, mi-aş permite să-ţi sugerez să pui frumuşel receptorul la locul său, îi recomandă el cu o căldură ciudată în glas.

— Va să zică, mă şi ameninţi? ripostă ea belicoasă.

Pentru prima oară, Demetrio păru mişcat de spusele tinerei femei, iar aceasta profită de tăcerea lui derutată ca să-l poată studia cât de cât. Slăbise destul de mult. Împrejurul păcătoşilor lui ochi negri se ţesuse o reţea de riduri fine, sporind duritatea degajată de trăsăturile feţei sale energice, cioplite parcă în bazalt. Colţurile gurii se creionau într-un rictus dispreţuitor, ironic — specific celor care par să fi uitat să zâmbească cu adevărat.

În afara acestor prime observaţii, nu găsea nimic altceva schimbat la el. Sub stofa scumpă a costumului său excelent croit, Reva îi recunoştea cu uşurinţă formele nervoase, suple dar viguroase ale trupului senzual. Cât despre mâini... la vederea lor, Reva se simţi scuturată de un fior îngrijorător. Mâinile acestea, se gândi ea, vor fi veşnic pentru mine sinonime cu plăcerea şi cu puterea... Simpla evocare a delicateţei lor experte în contact cu pielea ei dezvelită reuşi s-o facă să plonjeze într-un vârtej de senzaţii ameţitoare, ascunse în cele mai nebănuite unghere ale fiinţei sale.

Dumnezeule, cunoscuse atâta fericire între aceste braţe... dar şi nenumărate dezamăgiri, vai, mult prea multe şi mult prea dureroase. Cu o perfectă stăpânire de sine, Demetrio îşi folosise uluitoarea lui senzualitate pentru a face din persoana ei o josnică roabă, un obiect vorbitor,

atât şi nimic mai mult. Dar gata, coşmarul se isprăvise! Acum era o femeie liberă, nu mai era sclava nici unui bărbat. Prosopul alb strălucitor cu care-şi înfăşurase în grabă nuditatea reuşea prea puţin să-i acopere rotunjimile voluptoase, unduitoare ale trupului său de liană. Dintr-o mişcare, îl săltă ca să-şi mai ascundă pieptul.

— Ce cauţi aici? întrebă cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o cât mai distantă.

— Vreau să stăm de vorbă.

— N-avem nimic să ne spunem.

— Doi oameni care s-au iubit ca noi au întotdeauna ce să-şi spună.

Reva simţi cum obrajii încep să-i ia foc.

— N...niciodată nu te-am iubit cu adevărat, încercă ea să se apere.

— Minţi.

— Nu, deloc. Şi acum dă-te la o parte că mă încurci!

Cu un pas rapid, se strecură pe sub nasul lui şi se apucă să-şi caute ceva de îmbrăcat în valiză.

— Întoarce-te cu spatele.

Cât timp îşi căuta o rochie, Demetrio n-o slăbi din ochi, zâmbindu-i larg.

— De ce vrei să mă întorc? Doar nu ţi-o fi teamă să te văd goală puşcă? Altădată nu te arătai aşa de pudică.

Această aluzie la experienţele lor carnale din vremurile când ea îşi zvârcolea trupul gol, oferindu-se complet privirii lui aţâţate, hulpave, o jigni profund pe Reva. Îl pironi cu o privire încărcată de ură.

— Hai, stânga-mprejur! îi comandă încă o dată cu o voce tăioasă.

— Hm, dacă astea-s noile tale gusturi...

În timp ce bărbatul se conforma ordinului dat, tânăra, cu un gest nervos îşi apucă nodul care-i ţinea prosopul, dar nu-l desfăcu, simţindu-se încolţită. Până la uşă erau cam doi metri... dacă se dovedea suficient de rapidă, într-o clipită ar fi putut ajunge pe culoar ca să strige după ajutor. Pe vârful picioarelor, se îndreptă spre ieşirea salvatoare, era pe punctul de a o atinge... Deodată, în faţa ochilor îi apăru statura înaltă a lui Demetrio, făcând-o să scape un ţipăt scurt din cauza surprizei.

Cu tăria unui forceps, acesta o prinse în braţe, iar femeia descoperi îngrozită că deja propriul său corp nu o mai ascultă, că răspunde ca întotdeauna divinului şi monstruosului ei stăpân. Cu ultimele forţe ale disperării, se zbătu încercând să scape din strânsoarea fatală.

— Pentru Dumnezeu! îi strigă el. Potoleşte-te!

Scuturându-i umerii goi, o obligă să-şi înalţe ochii spre el.

— Cu mine nu-ţi merge s-o faci pe şmechera, Reva dragă. Află o chestie de la mine: nimeni de pe lumea asta nu mă poate da afară din hotelul Palazzo pentru un foarte simplu motiv — eu sunt proprietarul acestuia.

În ciuda bătăilor inimii care ameninţau să-i spargă pieptul, tânăra femeie îşi înfruntă soţul cu o privire semeaţă.

— Trebuia să fi bănuit din prima clipă; orice-ar putea avea şi cea mai mică legătură cu persoana ta se dovedeşte cât se poate de dubios.

— Hmm... vai de tine, sărăcuţa! Până acum n-ai învăţat să gândeşti înainte de a trece la fapte?

— Nu, eu nu semăn cu tine. N-am luciditatea ta de animal de pradă. Pur şi simplu, mi-e greaţă să ticluiesc totul la rece după modelul tău; eu am o fire deschisă, încrezătoare, care ia lucrurile aşa cum sunt.

Frumoşii ei ochi albaştri scânteiau de mânie. Îl împinse scârbită şi se aşeză pe marginea patului. Un val de tăcere mohorâtă se abătu peste încăpere.

— Demetrio...

Ea îşi muşcă până la sânge buzele.

— Ştii tu... în fine... cunoşti motivul prezenţei mele aici la Milano?

— Tu ce crezi?

Reva tresări puternic, scurtcircuitată de o idee ce începea să i se contureze tot mai clar în minte. Cum Demetrio amuţise şi o sfida cu un calm imperturbabil, ea se simţi cuprinsă de o spaimă tot mai mare, insuportabilă.

— Să nu-mi spui...

Reva ţâşni în picioare.

— ...că ai aranjat tu totul?

— Ba da, până la ultimul detaliu. Redactorul-şef de la *Domani* a acceptat în bloc toate sugestiile pe care i le-am avansat. Aşa că, eu am fost cel care ţi-a rezervat biletul de avion şi ţi-a trimis maşina să te ia de la aeroport. Ai fost supravegheată încă de la Londra. Unul dintre băieţii angajaţi la mine a călătorit cu aceeaşi cursă şi m-a sunat de cum ai pus piciorul pe pământ italian. Eram pe trotuarul de vizavi, când limuzina te-a lăsat la intrarea hotelului.

Femeii îi părea că intrase în sarabanda unui coşmar cu ochii deschişi, interminabil. Orbită de

furie, făcu un efort peste puteri să nu sară să-l sfâşie de-a dreptul pe Demetrio.

— Monstrule, urlă ea cât o ţineau puterile. Nu eşti altceva decât un monstru scârbavnic!

Tremurând din bărbie, încerca totuşi să-şi domine cumplita stare colerică.

— Mă întreb ce-aştepţi tu de la mine? Pentru nimic în lume nu m-aş mai întoarce la tine. Înţelegi? Pentru nimic în lume!

— Nu-mi aduc aminte ca eu să-ţi fi cerut aşa ceva vreodată!

Stupefiată de intensitatea acestei riposte obraznice şi îngâmfate, Reva simţi pentru un moment că-şi pierde graiul. Apoi, cu o ură sporită, grăi ca pentru sine:

— Nu, evident că nu. Eminenţa sa cenuşie nu obişnuieşte să ceară. Onorabilul Demetrio Corelli ştie doar să dea ordine, să-şi păcălească victimele înainte de a le sechestra, anihilindu-le astfel cu laşitatea specifică tuturor tiranilor!

— Bravo, faci ce faci, şi nu te poţi abţine să nu dezgropi povestea aia răsuflată. Ştii ceva? Da, recunosc cu mâna pe inimă, te-am încuiat în camera ta; dar, dacă n-o făceam atunci, cine ştie pe unde ţi-ar fi putrezit şi în ziua de azi oasele. Auzi, domnule, ce tâmpenie sinistră: o femeie delicată ca tine să fie trimisă pentru un prăpădit de reportaj într-o ţară în plin război civil!

— Vai, dar ştiu că mi-ai purtat de grijă! Adevărul e că nu urmăreai decât să mă supui poftelor tale egoiste, să mă transformi într-un obiect din seria proprietăţilor tale. Nici un soţ demn de acest nume nu-şi poate permite să-şi sechestreze consoarta!

— Dar tu ce crezi, că-s aşa de multe femeile dispuse să-şi rişte viaţa ca tine, cu ochii închişi?

— Lasă chestiile astea, Demetrio. De la început ştii doar că te-am pus în gardă. Ai ştiut întotdeauna ce înseamnă pentru mine meseria pe care o fac.

— Da, şi ţi-am respectat dorinţa de a continua să lucrezi şi după ce ne-am căsătorit. Mi-am permis însă să sper că o să te mai domoleşti niţel, că o să devii ceva mai prudentă.

— Aiurea! schimbă ea placa, luându-l în derâdere. Băieţelu' mamii îşi visa o nevestică emancipată — de, fotoreporter sună bine! —, dar care nu cumva să depăşească perimetrul aşa-zisei lumi civilizate: să facă numa' poze din alea cochete, cu tipese şi răsărituri-apusuri de soare, tocmai bune să fie multiplicate drept „foto-tapet" Nu, băiete, eu fac cu totul şi cu totul altceva. Eu am coborât în stradă, sunt fotograf de acţiune, surprind pulsul vieţii autentice, fie aceasta sublimă sau abominabilă — asta-i însăşi raţiunea mea de-a fi, da' ştiu prea bine că tu nu poţi pricepe asta...

El râse cu amărăciune.

— Când m-am însurat cu tine am sperat — Doamne şi tare prost am mai fost — c-o să-ţi iasă toţi gărgăunii ăştia din cap. Iar tu, erai ca de obicei, gata să mă părăseşti ca să te duci să te joci de-a corespondentul de război prin Liban. Cum puteai să-ţi imaginezi că unul ca mine ar fi putut accepta să-şi lase soţia să se ducă la moarte?

— Scuză-mă, dar nu cred că-ţi ardea ţie de asta. De fapt, te interesa doar să mă expui pe la mesele tale de afaceri, vorba ceea — aşa se cade, o soţie iubitoare, la locul ei sporeşte credibilitatea bussines-ului, nu?

Surprinsă, îl văzu cum se crispează.

— Reva.

Demetrio ofta din greu, iar ea remarcă satisfacuta că de această dată reuşise la rândul său să l scoată din sărite.

— ..ții cu orice preţ să redeschidem vechile răni?

Dimpotrivă, tu eşti cel care a declanşat toată tâmpenia asta. Spune-mi de ce a fost nevoie să mă aduci aici?

— Pentru că...

Slăbindu-şi nodul cravatei, Demetrio se îndreptă cu un pas nervos spre fereastră.

— vreau să te rog să faci ceva. Nu te speria, nu-i pentru mine, se grăbi el s-o asigure, prevenind astfel un nou atac. Nu... e vorba de Nicoletta.

— Nicoletta?

La auzul acestui nume, mânia Revei dispăru ca prin farmec. Când o văzuse ultima dată pe sora lui Demetrio, aceasta tocmai împlinise optsprezece ani. Era o frumusețe de brunetă, plină de haz şi vioaie, care-i amintea mult prin firea ei independentă de propria sa adolescenţă. Emoţionată, Reva îşi trecu mâna prin păr, scuturându-şi buclele unduitoare și mătăsoase care-i încadrau faţa într-un nimb auriu.

Ce mai face? Oare m-o fi iertat?

— Iertat?!

Vocea lui Demetrio îi păru într-atât de îndurerată, încât femeia tresări surprinsă.

— E convinsă că totul e din vina mea. Nu te-ngrijora, nu s-a schimbat nimic în ceea ce vă priveşte pe voi două, încheie el întorcându-se ca s-o poată privi din faţă. O să vă înţelegeţi la fel

de bine ca și înainte: scorpiile neîmblânzite se apreciază reciproc.

— Dacă o s-o mai văd vreodată!

El își miji ochii iar vorbele-i căzură ca un satâr, neîndurătoare:

— Absolut exclus să refuzi s-o vezi!

— Dar ce vrei să spui cu asta?

Reva îl fixa neîncrezătoare:

— I-oi fi spus tu ceva despre sosirea mea?

— Ei, bine...

Profitând de brusca tulburare ce-i blocase interlocutorul, tânăra femeie își continuă răutăcioasă interogatoriul:

— În cazul ăsta, trebuia s-o fi pus la curent cu toate matrapazlâcurile murdare la care te-ai dedat ca să mă aduci la Milano?

— Doamne ferește să afle ceva!

— Da' de ce să nu afle? Te pomenești că-ți tremură fundul să nu transpire ceva din miraculoasele metode originale care ar scârbi-o pe vecie de grijuliul ei frate?

Cu fața ridicată spre el, îl sfida triumfătoare.

— Ce vrea soră-ta de la mine?

— Traversează un moment dificil, e în pragul căsătoriei, trebuie ajutată...

— Da-i de-a binelea caraghios! Ce treabă am eu cu toate ceremoniile astea cu perdeluțe-n cap și domnișoare de onoare!

— Potolește-te, nu-i vorba despre așa ceva. De toate aste se va ocupa familia mirelui. Acesta fiind moștenitorul contelui Torvini, se vor căsători la catedrală, iar unirea lor va fi binecuvântată de un cardinal.

Uluită, Reva făcu ochii mari. Își amintea de această extraordinar de veche familie aristocratică

ai cărei membri, în mod invariabil, dacă erau bărbaţi ajungeau să facă parte din guvern sau din înalta ierarhie bisericească, femeilor fiindu-le rezervate numai căsătorii cu posesori ai celor mai ilustre nume nobiliare.

— Moştenitorul contelui Torvini! exclamă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, pe băiat îl cheamă Guido Torvini, iar căsătoria lui cu Nicoletta depinde numai şi numai de tine.

— Asta-i culmea! Şi de ce oare, mă rog?

— Datele problemei sunt ridicol de simple, de-a dreptul puerile, în schimb rezolvarea ei implică eforturi complexe, în cadrul cărora tu reprezinţi elementul primordial. Află că bătrânul conte Torvini consideră menajul proiectat drept o mezalianţă. Doar că, având în vedere politeţea stirpei sale înalte, refuză să ne ofenseze amintindu-ne de originile noastre modeste. În consecinţă, şi-a stabilit o tactică perversă, mult mai subtilă axată pe cultul valorilor sacre, imuabile ale familiei. Din păcate, trebuie să recunosc că între ceea ce susţine sus şi tare şi ceea ce face de fapt acest ilustru personaj nu există nici o contradicţie, el bucurându-se de o reputaţie excelentă, de soţ model... Astfel că, în mintea lui rigidă, faptul că trăiesc separat de nevastă îi apare drept ceva la fel de infamant ca şi provenienţa umilă a familiei mele.

— Ce mentalitate primitivă! Ceva de neimaginat!

Demetrio ridică din umeri cu lehamite.

— Mda, obscurul spirit de clan... propriu încă din nefericire comunităţilor sudice ce se împotrivesc din răsputeri oricărei schimbări reale. Un

tribalism profitabil pare-se până şi pentru iluştrii Torvini... Asta e... Nu se poate face nimic...

— Pur şi simplu, pentru mine e ceva de neînţeles. Am fost educată să respect un nume, un titlu în primul rând datorită reuşitei personale a celui care-l poartă. Meritoriu este cel care se arată la înălţimea înaintaşilor săi, nu? Dar, scuză-mă, în cazul de faţă, mi se pare că-i vorba de o inconştientă crasă, ce mai, de-o prostie fără margini. Şi nu înţeleg de ce tu însuţi te complaci în tot acest tribalism pe care-l critici atâta?

— Ştii de ce? Pentru că, de astă dată, e în joc chiar fericirea Nicolettei, viitorul său... şi sunt capabil să fac orice ca s-o ajut să reuşească, să nu sufere inutil.

Se întrerupse ca şi cum ar fi aşteptat ca Reva să-l interogheze în continuare. Văzându-i însă chipul împietrit într-o tăcere reprobatoare, oftă adânc şi se resemnă să continue tot el:

— Asta-i... te-am adus aici ca să...

— Ca să ce? i-o reteză ea.

— Ca să ne prefacem că ne-am împăcat; să stăm împreună o vreme de ochii lumii, până s-or mai potoli bârfele. Imediat după nuntă o să fii din nou liberă să faci ce pofteşti.

— Glumeşti...

Cu un zâmbet dispreţuitor întipărit pe buze, ea îşi clătină capul în semn de împotrivire.

— Să nu-mi spui că ai pus pe picioare toată măgăria cu venirea mea la Milano, numai ca să-mi îndrugi povestea asta? Sau tribalismul ăla mult înjurat ţi s-a urcat la cap şi-ai uitat că lumea civilizată se foloseşte de telefon?

Sunt convins că-mi l-ai fi trântit în nas, după cum te știu eu. Așa că, unica soluție a fost să te aduc în Italia prin alte mijloace.

— Desigur curajosul întreprinzător Demetrio Corelli a preferat întotdeauna să lupte pe teren propriu Asta face victoria mai ușoară, nu? Da', ți se-ntâmpla vreodată, așa din senin, să te gândești și la ceilalți? La drepturile lor?

– Viața a demonstrat că prevederea-i mama înțelepciunii. Dacă nu te-asiguri din timp, riști să fii înjunghiat pe la spate, o știu pe propria-mi piele.

Deci e preferabil să ataci tu primul, nu?

E preferabil să rămâi în viață, o corectă el. Trebuie să rezisti, să supraviețuiești. Da' spune-i oricum ai vrea, dacă asta te calmează. N-ai decât sa ma detești, mi-e perfect egal. Dar te implor sa-mi asculți rugămintea. Fă-o pentru sufletul curat al Nicolettei.

Brusc, Reva se simți cuprinsă de panică. Istoria asta era nebunie curată. Sub nici o formă n-ar mai fi putut vreodată să suporte prezența soțului sau Cu toate acestea... amintirea Nicolettei îi mai domoli repulsia. Era oare în stare s-o facă să sufere pe fata asta iubitoare, deschisă, sinceră... care de cum o vazuse împreună cu Demetrio se purtase cu ea ca și cum ar fi fost vorba despre propria sa soră? Nu, ar fi fost ceva inadmisibil. O dezgusta profund ideea că ar putea-o face nefericită.

Roasă de gânduri, Reva întrebă:

Și cât timp crezi c-o să dureze toată mascarada?

Maximum două-trei luni.

— Mi-e imposibil. Am prea mult de lucru.

— Celor de la revista *Domani* le-ai spus exact contrariul, când ai acceptat un contract de trei luni cu ei.

Sigur de sine, Demetrio făcu un pas în direcţia patului

— Ai afirmat că vei lucra pentru *Domani* în exclusivitate, că vei refuza orice altă ofertă.

— Da, dar chestia asta n-are nici o legătură...

Furioasă s-a lăsat prinsă-n capcană, Reva se scutură violent.

— Mai ales că ai neglijat un detaliu, nesemnificativ pentru cei de-o teapă cu tine: dacă *Domani* nu mă angajează voi fi constrânsă să-mi găsesc de lucru în altă parte. Eu nu-mi pot permite să stau fără să muncesc trei luni de zile.

— Te voi plăti eu. Hai să zicem... c am făcut un târg.

Exasperată, crispându-şi pumnii pe husa patului, tânăra femeie îşi plecă ochii. De ce trebuia ca insul ăsta nesuferit să aibă răspuns la toate?

Nu pot, îl repezi ea. Poate că tu nu mai ai ţinere de minte, eu însă n-am să uit niciodată în ce termeni ne-am despărţit.

— Cum poţi să-ţi imaginezi că am să uit vreodată cum m-ai făcut tu de râs în faţa întregului Milano? Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

Cu încetineală, ea îşi înălţă capul.

Deci numai asta contează pentru tine! Alte chestii nu-l frământă pe domnul! Niciodată nu te-ai întrebat cum de-am suportat să fiu redusă la rolul de nevastă a prosperului om de afaceri Demetrio Corelli!

— Chiar aşa, era atâta de dramatic?

— Drama e că n-ai fost niciodată în stare să mă înţelegi.

— Neînţelegerile le rezolvam în pat.

— Aiurea, nici o problemă nu s-a rezolvat cu adevărat în pat. Patima nu-i un leac bun la toate. Şi oricum, pasiunea aia descreierată s-a stins demult.

— Nu te cred.

Implacabilă, Reva continuă cu o voce înăbuşită:

— Nu mai simt absolut nimic pentru tine.

— Minţi.

— N-ai decât să crezi ce vrei...

Acuma, el se apropiase într-atât, încât Reva fu forţată să se ridice în picioare pentru ca să-i poată face faţă. I-ar fi plăcut s-o zbughească unde-ar fi văzut cu ochii, dar era conştientă că o asemenea reacţie necontrolată ar fi fost pentru el mai mult decât o mărturisire; ar fi însemnat suprema confirmare a slăbiciunii ei.

Din clipa în care şi-ar fi permis să schiţeze cel mai mărunt gest de dare înapoi, Demetrio i-ar fi simţit teama pe care i-o provoca prezenţa lui. Astfel că, în ciuda spaimei sale adânci, se ţinu cu firea, sperând ca acesta să nu-i vadă tulburarea. Dar, treptat o învăluia căldura trupului binecunoscut ce se apropia tot mai tare, pe care-l avea în sânge. Simţi vârtejul atracţiei sălbatice care-i sfâşiase de când se văzuseră pentru prima oară.

— Uită-te la mine, îi ordonă el apucând-o de bărbie, şi spune-mi încă o dată că nu-ţi mai e poftă de mine.

— Termină...

— De ce? Dacă nu mai simţi nimic pentru mine, n-ai nici un motiv să te temi. Spune-mi că totul s-a sfârşit între noi. Hai, recunoaşte, n-ar trebui să-ţi fie greu!

O obligă să-şi ridice ochii spre el, iar Reva îşi dădu seama că era pe punctul de-a se da bătută. Clătinându-se pe picioare, încercă să scape, dar Demetrio o pironi cu braţele, lăsându-se apoi în genunchi în faţa ei.

— Spune... spune că nu-ţi mai aduci aminte ce simţeai între braţele mele... când te iubeam...

Femeia îşi ţinea răsuflarea. Vicleană, nebunia dorinţei câştiga teren, întunecându-i mintea. Ar fi trebuit, păţită fiind, să fie-n stare să-l respingă pe bărbatul care încetişor, fără nici o grabă punea din nou stăpânire pe ea. Dar Revei i se părea că a ajuns la capătul puterilor, o dulce vlăguială o plonjase într-o aşteptare electrizată. Parcă ar fi fost hipnotizată.

Din secunda în care buzele lor abia se-atinseră în treacăt, îşi ieşi de-a binelea din minţi. Indiferenţa iluzorie de care se cramponase mai bine de un an întreg se făcu într-o clipită praf şi pulbere. Cu o singură atingere, Demetrio reuşise să-i scoată din nou la iveală cele mai ascunse şi nebune dorinţe. Cu toate acestea, Reva refuză să-i dea satisfacţia de a-şi recunoaşte slăbiciunea. Crispată, ea făcu eforturi supraomeneşti să nu tresară în timp ce el îi acoperea cu sărutări gâtul şi pieptul dezgolit.

— Spune, Reva.

Vocea lui era răguşită şi excitată.

— Spune-mi că asta nu-nseamnă nimic.

— Lasă-mă...

Nemaiaşteptând vreun răspuns, el îi prinse faţa-ntre mâini şi-i luă buzele într-un sărut ameninţător, dar şi plin de promisiuni îmbătătoare. Zăpăcită, încinsă la culme, tânăra femeie se apăra icnind.

Dar cum ar fi putut să scape de sub vraja acestor mângâieri fierbinţi care-i trezeau fiecare por al pielii? Cum ar fi putut să se lupte cu senzaţiile acestea minunate, unice, împărtăşite de trupurile lor perfect acordate?

Demetrio deveni tot mai îndrăzneţ, iar Reva nu mai avu puterea — sau voinţa — de a i se sustrage. Era mistuită de patimă şi nu se mai putea înfrâna. Încât nici măcar nu încercă vreun gest de împotrivire când el încetul cu încetul îi desfăcu prosopul în care era înfăşurată, înlăturând ultima barieră. Căci ceea ce se anunţa era o nebunie a simţurilor, dar Reva era incapabilă să mai judece. părea demonizată. Nu mai rămânea din ea decât femeia îndrăgostită. sclava iubirii ce-o unea de bărbatul său.

Între braţele lui vânjoase ea devenea o jucărie şi chiar dacă în plan conştient se împotrivea din răsputeri, corpul o trăda, se abandona supus, aţâţat până la incandescenţă.

Când simţi mâna lui strecurându-i-se abilă la intretăierea coapselor, ea i se oferi fără nici o reţinere. Tremurând febril, desfăcu la rândul său cămaşa partenerului şi-şi înfipse unghiile în umerii musculoşi ai acestuia, pieptul întărindu-i-se înfiorat la contactul cu torsul lui puternic. Da, îl vroia din adâncul fiinţei sale, dintr-o dată înţelese că pentru ea singurul lucru important era iubirea lui Demetrio.

Iubirea! Fulgerător, cuvântul interzis rupse vraja. Farmecul — blestemul? — dispăru, lăsând loc crudei realităţi. Ca de obicei, Demetrio îşi folosea cu cinism priceperea amoroasă ca să-şi atingă scopurile: iubirea n-avea nici o legătură cu

mângâierile lui experte de profesionist al sexului. Blestemându-şi prostia fără leac, femeia încercă să se îndepărteze:

— Gata, îi şoptea el. Gata cu împotrivirea...

Îngrozită, ea fu silită să facă un colosal efort ca să poată scăpa din strânsoarea lui împătimită.

— Cară-te de-aici! Pleacă şi să nu mai pui mâna pe mine vreodată!

Preţ de o clipă, ei i se păru că animalul stârnit o va strivi, o va nimici, dar, contrar aşteptărilor, Demetrio se supuse şi se ridică din pat. Tremurând toată, Reva îl urmări cum îşi îmbracă la loc cămaşa, apoi sacoul care zăcuse aruncat într-un colţ al patului. Cu mâinile strânse în jurul pieptului, ea se trase în vârful patului, ghemuindu-se cu pernele la spate.

— Îmi pare rău, murmură. Dar fie şi pentru Nicoletta, nu-mi pot asuma riscul să stau sub acelaşi acoperiş cu tine.

El nu mai scoase o vorbă. Făcu stânga-mprejur şi ieşi din cameră. De cum uşa se trânti în urma lui, Reva ţâşni din pat şi trase zăvorul.

Apoi alergă în baie şi dădu drumul duşului la maximum. În timp ce jetul fierbinte cădea cu forţă peste corpul ei cuprins de frisoane, spera să se spele de mângâierile lui Demetrio. Dar de fapt nu de atingerea soţului său voia să uite ea, ci de propria reacţie violentă. Timp de un an se amăgise cu ideea că se eliberase de această pasiune distrugătoare, ca acum să-i pice-n laţ lui Demetrio cu o uşurinţă care-o înspăimânta, o umilea făcând-o să se simtă ca o larvă... De cum se apropiase de ea, simţise că nu-i va putea rezista şi acum suferea în adâncul ei că nu-l lăsase să meargă până la capăt.

Demetrio fusese la doi paşi de victorie. Ştia prea bine asta şi nu va ezita să încerce din nou să pună mâna pe ea. Trebuia urgent s-o şteargă din Milano, înainte ca el s-o atace din nou...

Cuprinsă de o grabă febrilă, se îmbrăcă la nimereală, şiroind încă de apă. Tocmai îşi căuta paşaportul, pregătindu-se să cheme cameristul pentru a-şi anunţa plecarea, când înlemni la auzul unor bătăi uşoare în uşă. Dacă era Demetrio... Alungând această imagine, de coşmar, reuşi să-şi mai vină-n fire. Cu siguranţă că nu era el. Fuseseră nişte bătăi mult prea delicate, prea discrete. Cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o plină de autoritate, îndrăzni să întebe:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Nicoletta.

Dumnezeule, Nicoletta... Demetrio se dovedea şi mai monstruos decât îşi imaginase. Luptându-se să-şi păstreze sângele rece, tânăra femeie încercă să cântărească just situaţia de faţă. Neîndoios, aceste momente ameninţau să devină dintre cele mai periculoase din întreaga sa viaţă. Dar ştia că e înarmată să dărâme orice-i stă în cale. Orice s-ar fi întâmplat, orice i-ar fi îndrugat biata ei cumnată — Reva ştia una şi bună: nu va ceda sub nici o formă.

Plină de nervi, îşi aranjă gulerul bluzei în timp ce se îndrepta spre uşă. Abia ce-o întredeschise, că se şi trezi asaltată de-o cascadă de râsete, pupături, îmbrăţişări. Strângând-o înnebunită în braţe, Nicoletta rostea nişte cuvinte pe care ea, descumpănită, n-ar fi vrut să le audă vreodată:

— *Grazzie, grazzie,* se bâlbâia fata, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. *Mia sorella...*

Întotdeauna am visat să fii sora mea, iar acum totul se adevereşte.

— Nicoletta, te implor să nu...

Fata făcu doi paşi înapoi, eliberând-o pe Reva din sufocanta-i îmbrăţişare. În ciuda lacrimilor care-i şiroiau pe obraji, faţa cumnatei sale strălucea de fericire.

— Nu, spuse aceasta. Nu-mi cere să nu-ţi mulţumesc; o să-ţi rămân veşnic îndatorată.

Cu o voce seacă, Reva o întrebă:

— Ce anume ţi-a spus Demetrio?

— Mi-a spus totul — cât ai fost de bună, de generoasă când ai acceptat cu dragă inimă să mă ajuţi. Oh Reva, iubita mea Reva, nu-ţi poţi imagina cât de fericită m-ai făcut!

Efectiv, fericirea ei sărea în ochi, iluminându-i întreaga făptură, sporindu-i frumuseţea.

Deodată, se ivi Demetrio în pragul uşii. Stătea complet nemişcat, iar Revei i se păru că ghiceşte în profunzimea privirii lui întunecate un licăr zeflemitor. semn că-şi savura din plin victoria. La rândul său îi aruncă pe deasupra umărului Nicolettei o privire încărcată de ură, de-a dreptul ucigaşă.

— Trebuie să vii numaidecât acasă! îi zise cu drăgălăşenie fata. Totu-i pregătit ca să te simţi cât mai bine!

— Ştiai deci că voi fi de acord?

— Desigur, Demetrio mi-a spus în permanenţă că nu-i pe lumea asta o femeie mai dulce şi mai înţelegătoare ca tine şi că în nici un caz, n-o să refuzi să faci asta pentru mine. Acum îmi dau seama câtă dreptate a avut.

Vorbindu-i astfel, o trase pe Reva spre ieşire, dar aceasta se împotrivi.

— Hai, coboară tu mai întâi. Eu vreau să discut o secundă cu fratele tău.

Debordând în continuare de fericire. Nicoletta își sărută încă o dată cumnata şi se îndepărtă fredonând copilărește pe culoarul ce ducea spre ascensor Rămași singuri. Demetrio şi Reva se măsurară îndelung cu privirea.

— N-am chef să-mi mai pierd vremea spunându-ți ce părere am despre metodele pe care le întrebuințezi, despre aşa-zisa ta morală, glasui ea prima cu o voce de gheață. Nu-ți voi cere decât un singur lucru: dă-mi cuvântul că n-o să mai încerci să mă atingi vreodată, că n-o să pătrunzi în camera mea. Dacă-ți vei încălca jurământul, se va alege praful de toată înțelegerea asta. Cât ai zice pește.

— Îți jur că voi face cum vrei tu, răspunse Demetrio. Şi fii fără grijă. n-am de gând să periclitez viitorul surorii mele.

Reva ardea de nerăbdare să-i dea o replică usturătoare. pe măsura tupeului soțului său, când acesta. elegant și stăpân pe sine, îi oferi brațul.

— Şi acum, ce-ar zice doamna mea, dacă am coborî și-am arăta restului lumii ce pereche fericită și unită formăm noi doi?

CAPITOLUL 3

Când coborâră în stradă cocheta mașinuță decapotabilă a Nicolettei tocmai demara în trombă. amplificându-şi culoarea roşie sub soarele orbitor ce scălda carosabilul tăiat cu generozitate Nemulțumită, Reva se gândi cu

repulsie că va fi silită să facă drumul în compania lui Demetrio. Acesta îi dăduse liber șoferului care o adusese de la aeroport, așa că ea se regăsea din nou singură și dezorientată, la cheremul nesuferitului său soț. Indispusă, încercă să se strecoare pe bancheta din spate a limuzinei, când se trezi că mâna lui puternică o apucă de încheietură.

— Termină cu prostiile, îi zise el. Așează-te lânga mine

Cu lehamite, se instală în dreapta lui, fără să scoată o vorbă. Din nou căzuse-n laț, dar avantajul de astă dată era de partea ei.

— Vreau să clarificăm lucrurile, articulă ea răspicat, în timp ce Jaguarul rula cu eleganță pe străduțele labirintice din *Centro storico.* Am înghițit cu forța ce mi-ai cerut până acum, dar nu voi mai accepta nici în ruptul capului să mai stau vreodată în camera aia sinistră în care ți-ai permis să mă sechestrezi.

— N-ai nici un motiv să-ți mai fie teamă. Am vândut casa acum șase luni.

Pentru o fracțiune de secundă, de pe chipul Revei dispăru masca impasibilității.

— Ai vândut-o! Da' țineai la ea ca la ochii din cap! Toată ziua-mi împuiai capul că-i salvarea „ta" refugiul „tău" adorat din lumea asta besmetică în care trăim!

Cu privirea fixă, Demetrio aprobă discret din cap. Dădu drumul aerului condiționat și un curent lejer îl făcu să frisoneze.

— Prea multe amintiri între pereții ăia! Trebuia cumva să scap. Noua noastră casă e la vreo zece kilometri de-aici, dincolo de Palatul Sforza.

Reva nu-şi mai permise să mai comenteze ceva. Întorcându-şi privirea se mulţumi să urmărească pe geam succesiunea străzilor, clădirilor care treptat se făceau tot mai rare, lăsând locul unor întinse spaţii verzi, de o splendoare calmă, contrastând puternic cu animaţia marilor artere milaneze lăsate în urmă. Copleşită de bogăţia şi armonia imaginilor acestui început de vară, Reva tresări când o imensă poartă de fier forjat se dădu silenţios în lături, iar Jaguarul se angajă pe o alee maiestuoasă, străjuită de copaci seculari. Ascunzându-şi curiozitatea şi încântarea, Reva zări la capătul acesteia, pe deasupra falnicelor coroane foşnitoare, o clădire monumentală de un alb strălucitor sub razele necruţătoare ale soarelui.

— Măreţ, nu-i aşa? se împăună Demetrio. Îţi prezint palatul Corsevo.

— Palatul Corsevo...

Cu un gest lent, tânăra femeie îşi scoase ochelarii de soare marcaţi Ray ban.

— Bine, dar asta nu-i...

Demetrio nu-i îngădui să continue.

— Da, în casa asta a slugărit biata maică-mea o viaţă întreagă. Copil fiind, deseori veneam să-l văd pe *padrone*, baronul Alessi.

— Oh...

Reva dădu din cap cu cinism.

— Şi iată-te în ziua de azi, ai ajuns tu *padrone*... Asta zic şi eu ascensiune! La mai mare!

Privirea neagră a lui Demetrio se întunecă de-a binelea, dar se făcu că n-aude această urare în bătaie de joc. Parcă neglijent Jaguarul staţiona în faţa fastuoaselor scări de la intrare, cu balustrade baroce, din marmură de Carrara.

— O să-ţi fac cunoştinţă cu Francesca, noua noastră menajeră. Ginetta a ieşit la pensie.

— Ceilalţi servitori ştiu că n-o să rămân decât o vreme?

— Evident că n-au habar de nimic. Atâta ne-ar mai trebui, că imediat limbile ar şi începe să se dezlege; ori noi trebuie să ne ferim ca dracul de tămâie de toată flecăreala lor periculoasă.

Fără un cuvânt, Reva îşi luă poşeta şi deschise portiera. Peronul clădirii minunat restaurate era încadrat de statui antice autentice, mărturie patetică a trecerii implacabile a timpului. De jur împrejur, superbe tufe de canacee purpurii ornamentau verdele peluzei perfect întreţinute. Tot acest ansamblu distins, de un gust ireproşabil i se păru Revei de o severitate rară. Dar, de cum pătrunse în vasta reşedinţă, prima impresie dispăru ca prin farmec. Imense buchete de flori multicolore înveseleau largul hol de la intrare, iar din acesta nenumărate uşi se deschideau spre nişte încăperi încântător de luminoase.

Nici n-apucă să treacă pragul, că fu abordată de o femeie între două vârste:

— Fiţi binevenită în noua dumneavoastră casă, *signora* Corelli, rosti aceasta pe un ton politicos, dar lipsit de căldură.

Bănuind că-i vorba de şefa personalului domestic, Francesca, tânăra schiţă un zâmbet amabil. Dar deja, Nicoletta care apăruse ca un vârtej, o trăgea acum de mână spre enorma scară cu trepte patinate.

— Vino, îi zise fata cu precipitare. Hai să-ţi arăt camera ta!

În mod ciudat, treptat holul se umpluse de servitori care parcă s-ar fi pregătit de-un *meeting*,

atât de mulţi erau! Toţi căscau gura la ea, fără răsuflare, nescăpând-o din ochi cât dură penibilul urcuş care Revei îi păru interminabil.

Dumnezeule, ce mutre! suspină de cum uşa camerei se închise după ele. Ce priviri iscoditoare, de parc-aş fi fost în pielea goală!

— Nu-ţi fă probleme, mulţi şi proşti! Se holbează pe gratis ca la televizor!

Cu ochii strălucitori, Nicoletta îi arătă încăperea.

— Eu însămi am pus totul la punct. Ei, ce zici, arată bine?

Reva, care în prealabil se decisese să se arate politicoasă, nu mai fu nevoită să apeleze la subterfugii. Cu mobilierul său din lemn de nuc sculptat, cu parchetul ceruit lucind ca oglinda, cu tapetul niţeluş demodat de culoarea aurului şi a fildeşului, camera era într-adevăr fermecătoare. Fără îndoială că şi odinioară fusese somptuoasă, iar măreţia-i trecută nu făcea decât să-i sporească şarmul actual. Compuse cu artă, buchete de glicină îşi revărsau bogăţia de pe toate mobilele. Ferestrele mari, larg deschise spre parc, lăsau să pătrundă un edenic ciripit de păsărele şi jucăuşe raze de soare, filtrate prin frunzişul cântător al bătrânilor copaci.

— E minunat aici, draga mea.

— Oh, Reva!

— Neîncetat am visat c-o să te întorci acasă. Nu poţi să-ţi imaginezi cum s-a golit casa după ce-ai plecat tu. Demetrio era într-o stare mizerabilă; nimeni — nici măcar eu — nu mai îndrăznea să scoată o vorbă în prezenţa lui. Dar acuma, totul o să meargă mai bine.

— Nicoletta...

Jenată. Reva o dădu la o parte.

— Știi foarte bine că nu m-am întors, cum să-ți zic... cu-adevărat. Singurul motiv al prezenței mele aici ești tu. cred că ți-e foarte clar! În rest, nimic nu s-a schimbat între mine și Demetrio.

— Da... sigur...

Nicoletta își lăsă capul în jos. Sub bogatele plete castanii ce-i acoperiră fața. ochii ei plini de căldură. de culoarea alunei. se adumbriră brusc.

— Știu toate lucrurile astea. dar cum să-ți spun... Fir-ar să fie. Reva. nu-mi vine-a crede. Numai când mi-aduc aminte de căsătoria voastră ca-n povești... Dacă ai ști cât am putut să te invidiez! Îmi ziceam că nu poate fi ceva mai de preț în viață ca o iubire împărtășită. Pentru mine. voi doi ați întruchipat întotdeauna iubirea adevărată. tumultoasă. fără opreliști.

Reva își întoarse fața cu un zîmbet amar. plictisit.

— Chiar crezi sincer că noi ne-am iubit cu adevărat?

— Dar mă-ntreb cum ai putea să te-ndoiești? aproape se răsti la ea tânăra fată cu o nețărmurită nedumerire.

Gânditoare. Reva își plimbă un deget pe marginea unei comode.

S-au petrecut atâtea de atunci...

— O iubire ca a voastră nu se poate stinge cât ai bate din palme. Sunt mai sigură de asta ca niciodată. de când eu însămi am avut norocul să-l întâlnesc pe Guido... Dacă vrei, e-o chestie de destin să-ți găsești perechea astrală! O voință superioară m-a condus spre omul vieții mele

Profitând de exaltarea tinerei îndrăgostite, Reva se grăbi să schimbe subiectul discuţiei şi mimă nesăţioasa curiozitate a unei gâsculiţe:

— Da', hai, nu mai ţine aşa... Spune-mi cum e Guido ăsta? Sper c-arată bine, nu?

— Bine? E de-o frumuseţe extraordinară, cum n-ai mai văzut. M-am topit din prima clipă, îţi jur! Şi dac-aş ştii ce tip poate fi, plin de delicateţe, ocrotitor, de-o sensibilitate rară...

În timp ce Nicoletta nu mai pridídea să i-l laude pe acest *superman,* tânăra femeie nu-şi putu înfrâna nostalgia. Cândva fusese şi ea în Paradis! Se adăpase la şuvoiul iubirii perpetue, crezuse că tot universul se reduce la ea şi bărbatul pe care-l adora. Dar muşcase din mărul discordiei, amărăciunii... şi totul se prăbuşise în final ca un castel din cărţi de joc. Un splendid vis ce se transformase într-un coşmar sordid, umilitor!

— Toată lumea o să fie de faţă, iar eu mă simt așa de nervoasă...

Cu mintea dusă, Reva tresări din gânduri.

— Scuză-mă, nu te-am putut urmări. Unde o să fie toată lumea?

— La recepţia pe care o s-o dăm pentru familia Torvini. Sunt îngrozită, totul va trebui să fie perfect. Dacă tatăl lui Guido, contele, se va declara satisfăcut, abia după aceea îşi va da consimţământul ca să ne putem căsători. Deci, vezi cam cum stă treaba...

— Draga mea, dar totuşi nu ţi se pare epuizant să depinzi de astfel de aranjamente, hmm, delicate?

— Dar, *sorella mia,* simt că nu mai pot trăi o clipă fără Guido. Pentru el îmi calc mândria in

picioare. Sunt pătimaşă ca toţi cei din neamul Corelli, n-ascult decât de îndemnul inimii, după cum zicea deseori mama.

— Credeam că n-ai apucat s-o cunoşti pe maică-ta.

— Da, a murit la puţină vreme după naşterea mea, dar Demetrio mi-a vorbit tot timpul despre dânsa. Mi-a spus întotdeauna că ea-l învăţase să nu se dea niciodată bătut. Că ei i se datora în exclusivitate tot ce a realizat în viaţă.

— Dar nu şi propriei sale firi?

— Ba da. Dar mătuşa-mea susţine că mama era exact ca el. O groază de oameni o vedeau drept o persoană dificilă, cu excepţia celor care o cunoşteau şi o iubeau cu adevărat. Şi eu sunt convinsă că Demetrio îi seamănă ca două picături de apă.

Aceste vorbe rostite răspicat avură darul de a o pune-n gardă pe Reva.

— Nicoletta, hai să nu amestecăm oalele! Nu suport să fiu manipulată! Tot sacrificiul pe care-l fac e numai de dragul tău, vreau să te-ajut să ieşi la liman, ar trebui să-ţi fie limpede!

— Ştiam asta de la început. Dar când mi-a spus Demetrio cât de repede ai acceptat, mi s-a părut...

Se întrerupse, încrucişându-şi cu nervozitate degetele lungi şi fine.

— Mi s-a părut că poate te-ai întors şi ca să... te împaci cu el. Ar fi fost minunat, de-a dreptul romantic!

Reva înţepeni. Ce să-i mai zică bietei copile? Aceasta doar plutea în inocenţa ei adolescentină, n-avea habar de maşinaţiunile mârşave ale pro-

priului său frate. Vulpoiul de Demetrio se ferise bine ca nu care cumva, să-i scape vreo fărâmă de adevăr. Putea oare în asemenea condiţii să-şi îngăduie să-i mărturisească tot ce-avea pe inimă?

* * *

Nicoletta o lăsă singură în noua sa cameră, iar ziua se scurse liniştit. După un somn reparator, se trezi mai bine dispusă şi-şi petrecu restul după-amiezii umblând de colo-colo prin încăperea ce-i fusese repartizată. Demetrio, care plecase în cursul dimineţii la birou, se întoarse târziu. Abia la nouă seara cei trei locatari ai palatului se aşezară la imensa masă din sufragerie. În ciuda privirilor indiscrete ale slugilor, Reva încercă să se comporte cu degajare. Mai tot timpul, sporovăia cu Nicoletta. Tronând în capul mesei, Demetrio se arătă puţin volubil. Avea aerul că-i foarte obosit, iar lumina cernută din tavan îi sublinia trăsăturile trase ale feţei lui bronzate.

După ce cina luă sfârşit, Nicoletta aruncă pe furiş o privire la ceasul de pe mână, şi pentru prima oară, pe buzele lui Demetrio încolţi un zâmbet fugar.

— Du-te, nu mai sta pe ghimpi. Te scuzăm.

— Într-adevăr?

Pusă în dificultate, fata se întoarse spre Reva.

— Ştiu că-i prima ta seară la noi, dar...

— Dar trebuie să ieşi în oraş, nu?

— Da, sper să nu te superi...

— Vai dar cum s-ar putea? Du-te sănătoasă şi nu-ţi fă nici o grijă în privinţa mea. Oricum după ziua asta obositoare, aveam de gând să mă culc devreme.

— Oh, ești o dulce! Îți mulțumesc mult!

Țâșnind în picioare, Nicoletta se aruncă încântată la pieptul cumnatei sale și ieși apoi în goană din sufragerie. Din nou, Reva și Demetrio se aflau față-n față, numai ei doi, împietriți într-o tăcere dușmănoasă. Ambii păreau să se complacă într-o atare situație penibilă, când Demetrio sparse gheața adresându-i-se dintr-odată.

— Și eu îți mulțumesc pentru că te-ai arătat înțelegătoare, zise el aranjându-și șervetul. E atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu Guido! De cum poate, el vine și-o așteaptă în fața porții.

— Și tu de ce nu-l poftești înăuntru?

— Nu vrea. Preferă să fie singur cu ea.

Cu un surâs trist întipărit pe buze, Reva își învârti visătoare paharul de cristal de Boemia. Cum de fusese posibil odinioară să treacă și ea prin asemenea momente de intensă fericire? Totul îi părea cumplit de îndepărtat, definitiv îngropat... Cu toate acestea, se lăsă purtată totuși de imaginile pătimașe ale unui trecut depășit pentru totdeauna

Demetrio îi întrerupse șirul gândurilor

— Cred că personalul de serviciu se așteaptă să ne luăm cafeaua împreună în salonul de muzică.

Tresărind, Reva se întoarse la realitatea prezentului.

— Oh... Ei bine, hai să mergem.

Se ridică cu lehamite, încrețindu-și zeflemitor frumoșii ei ochi albaștri.

— Deci cuvântul de ordine în tot acest circ e să ne supunem fără crâcnire așteptărilor servitorimii, nu?

Demetrio se ridică de la masă, împingându-şi scaunul cu un gest exasperat. Cu toate acestea, în momentul în care se dădu la o parte ca s-o lase să treacă pe soţia sa, pe faţa lui imobilă nu se putea descifra nici cel mai mic semn de iritare.

Când intrară în salonul de muzică, pe o măsuţă joasă din lemn preţios îi aştepta pregătit un fermecător serviciu de cafea din cel mai fin porţelan chinezesc. Un foc primitor pâlpâia în impozantul şemineu de piatră, proiectând pe pereţii tapetaţi cu mătase purpurie arabescuri de reflexe mişcătoare. Impasibil, un servitor îmbrăcat în livrea aştepta să le primească ordinele. Demetrio îi dădu drumul imediat. Când uşa se închise în urma slugii, o tăcere apăsătoare se instală în vasta încăpere.

Netezindu-şi cu nervozitate fusta de tafta roz-pal, Reva se duse să se aşeze în faţa căminului. Simţea că-şi va regreta amarnic slăbiciunea de care dăduse dovadă până acum. Odată rămasă singură cu Demetrio îşi dădu seama că nu va fi capabilă să mai suporte mult timp această comedie grotescă. Acesta, sprijinindu-şi cotul pe partea de deasupra a şemineului, o privea în faţă cu o insistenţă tulburătoare.

— Uite, zise deodată scoţând un plic din buzunar. E pentru tine.

— Ce-i acolo?

— Salariul tău. Azi-dimineaţă ţi-am promis că îţi voi recompensa serviciile.

— N-am nevoie de aşa ceva.

Scârbită, Reva dădu plicul la o parte.

— Dacă n-ai ştiut până acum, află de la mine că banii pe care-i câştig sunt obţinuţi întotdeauna prin muncă cinstită.

Expresia ei glacială îl răni profund pe Demetrio. Cu capul sus, îl înfrunta cu acea aroganţă care-l fascinase întotdeauna la ea. Deodată, mânat de un impuls irezistibil, avansă spre ea şi o prinse de-o încheietură. Apoi îi strecură cu forţa plicul în mână.

— Potoleşte-te! strigă ea.

— Nu. Banii ăştia fac parte din târgul nostru.

— Nu-i adevărat, uiţi că n-am încheiat nici un fel de târg cu tine!

Dar el n-o mai putea asculta. În această clipă era absorbit, doborât de-un singur lucru: freamătul senzual al buzelor ei, care, chiar azi-dimineaţă, i se dăruiseră cu sălbăticie.

Azi-dimineaţă... Se dusese s-o întâlnească sigur de sine, cu detaşarea rece care-l caracteriza când avea de rezolvat o afacere dificilă. În ochii lui, Reva era un duşman ce trebuia învins — în cel mai bun caz, un rival cu care trebuia să negocieze pentru a-şi putea atinge scopurile. Înainte de-a o vedea, se jurase să n-o atingă nici măcar cu un deget, să-i comunice tot ce vroia de la ea într-un mod echilibrat, liniştit. Dar, de cum silueta ei rasată îi răsărise în faţă, toate planurile lui minuţios pregătite se dăduseră peste cap.

Câtă încăpăţânare feminină în făptura ei delicată! Cum îndrăznea să susţină că nu mai simte nimic la apropierea lui? Orice-ar fi pretins, trupul ei pentru vecie va fi supus voinţei, poftelor lui. Asta o ştiau foarte bine amândoi, iar pentru ea reprezenta suprema sursă de enervare. Furia ce-o inunda când trebuia să răspundă irezistibilelor lui stimulări îl făcea pe Demetrio s-o dorească şi mai tare.

— Termină cu fițele. Reva.

Ochii lui negri străluceau amenințători. fața părându-i și mai colțuroasă.

— Ai și uitat ce-a fost de dimineață?

Își spori strânsoarea. smulgându-i un scurt țipăt de durere.

— Mă simți ca și-atunci, ai? Amândoi știm că suntem legați pe viață și pe moarte.

Ea n-avea cum să nege o asemenea evidență palpabilă. Sub degetele lui. pulsul i-o luase razna. O cascada de vorbe țâșni de pe buzele lui:

— Ascultă-mă bine. Reva, n-o să-ți fac de două ori oferta asta: sunt gata să iau totul de la capăt, ca si cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt gata să iert și sa uit orice.

— Eu nu

Raspunsul Revei căzu ca o palmă asupra lui.

— Nu voi uita și nici nu voi ierta niciodtă, continuă ea pe un ton tăios. Și dacă nu-ți iei labele de pe mine. îți jur că-ntr-o secundă am și părăsit casa asta blestemată!

Alb la față, Demetrio îi dădu drumul.

— Ți-am dat o șansă.

— Vai de mine. și numai eu însămi sunt vinovată că nu pot profita de aşa ceva, nu? Mii de regrete. da aranjamentul nostru mai e valabil, doar daca te-nveți să-mi respecți spațiul vital.

— In cazul ăsta. trebuie să accepți banii.

Lungi secunde se scurseră într-o tăcere electrizata. In salonul mângâiat de-o lumină plăcută. se mai auzea doar pârâitul focului. Atunci când tensiunea amenința să atingă paroxismul, Reva aprobă dintr-o suflare.

Apoi, evitând cu grijă orice apropiere, se sculă în picioare şi traversă încăperea. Ajunse aproape în fața uşii, când se întoarse brusc.

— Pare-mi-se că între camerele noastre e-o uşă, nu?

Demetrio se ridică încet de pe sofa şi o privi derutat.

— Da... d r n-ai de ce să-ți fie frică. E tot timpul închisă cu cheia.

— Dă-mi cheia respectivă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Reva, uşa aia stă veşnic închisă... Îți jur că n-o s-o deschid taman eu... Ai cuvântul meu.

— Știu eu ce valoarea are cuvântul tău! Dă-mi-o imediat! se răsti ea în pragul unui nou acces de furie.

Demetrio nu mai căută să tergiverseze şi băgându-si mâna în buzunar extrase noul obiect al disputei.

— Uite-o, zise. N-ai decât s-o iei, dar ți-aş ramâne adânc îndatorat dacă ai binevoi să mai ramâi câteva clipe. Trebuie neapărat să-ți arăt ceva

Servindu-i toată această polilogie în chip de explicație, trecu prin fața ei şi părăsi camera de muzică.

Se întoarse peste un minut, purtând cu grijă în mâini o casetă alungită, îmbrăcată în velur negru.

— Ia uită-te, spuse.

O deshise, iar Reva nu-şi putu ascunde surpriza.

Dumnezeule

Pe un fond de catifea pan albastru închis scânteia o parură de diamante: un colier, cercei

şi o brăţară, iar strălucirea şi puritatea acestora întreceau orice imaginaţie.

— Aş dori să le porţi la serata pe care o vom organiza pentru contele Torvini. Ţi le-arăt ca să ţii cont de ele când îţi vei alege toaleta. În seara aceea, vreau ca nevasta mea să fie cea mai frumoasă.

Uluită, Reva îşi clătina capul.

— De unde-s splendorile astea? Sper că nu le-ai...?

— Nu, o repezi el luând-o peste picior, nu te isteriza. Nu le-am cumpărat pentru tine. Sunt ale familiei de la care am cumpărat acest domeniu. Mâine, bijuteriile se vor întoarce la bancă şi nu vor mai fi scoase până la data recepţiei.

Fără să mai comenteze, împinse capacul casetei care se închise cu un zgomot sec şi îşi consultă ceasul cu aerul preocupat al omului de afaceri care şi-a irosit timpul preţios cu tot felul de chestiuni futile.

— Acuma, fii drăguţă şi scuză-mă, trebuie să mă întorc la lucru.

Îi revenise tupeul iniţial, îşi spuse Reva înciudată, constatând că din nou avantajul era de partea lui, iar lupta lor de fapt abia acum începea.

* * *

Multă vreme după ce Reva urcă la ea în cameră, Demetrio rămase ţintuit la birou, adâncit în studiul unor dosare ce nu suportau amânare. Când se hotărî în cele din urmă să se ducă şi el sus întregul *palazzo* era cufundat în linişte şi obscuritate. Nicoletta se întorsese şi ea de vreun

sfert de oră şi nu se vedea nici o dâră de lumină pe sub uşi.

În timp ce se dezbrăca fără un zgomot, îşi zări silueta în oglinzile dormitorului matrimonial, iar imaginea umerilor săi purtând urma unghiilor Revei îi aduse din nou în faţă cu violenţă crâmpeie tulburătoare din întâlnirea lor matinală.

Pentru o clipă crezuse că totul putea fi luat de la capăt... Din nefericire, impresia asta pe cât de puternică fusese la început, tot atât de rapid se ştersese complet.

Gândind astfel, se simţi cuprins dintr-odată de un val de mânie. Cum a putut fi atât de prost, încât să-i spună că-i iartă totul, că va uita totul? Cum putuse să cedeze primul? El, care şi-n vis respira conform principiilor fundamentale ale oricărei negocieri — căci totu-i schimb pe lumea asta —, taman un tip versat ca el îşi dăduse atuurile pe faţă de la prima tranzacţie.

Cu un gest furibund, îşi aruncă hainele pe jos, lângă pat. Pierduse o bătălie, dar războiul nu era pierdut...

* * *

A doua zi, de dimineaţă, Reva ieşi din casă imediat după micul dejun, îndreptându-se spre clădirea ce adăpostea birourile revistei *Domani,* aflată în plin centru al oraşului. Când se prezentă, secretara redactorului-şef păru descumpănită.

— Sunteţi sigură că *signor* Luciani vă aşteaptă? o întrebă aceasta, răsfoind cu un aer jenat notesul în care avea însemnate toate întâlnirile stabilite de şeful său.

Reva îi răspunse scurt şi aspru:

— Presupun. El însuşi m-a contactat în Anglia.

— Înțeleg...

În mod vizibil ezitantă, lucrătoarea apăsă butonul interfonului. De cum o anunță pe Reva, o tăcere stânjenitoare se înstăpâni la celălalt capăt al firului. Când Luciani se hotărî în fine să glăsuiască, timbrul înfundat și tremurat al vocii sale trăda o neplăcere profundă.

Adolfo Luciani era un ins de vârstă medie, cu ochi mici și rotunzi, și cu o față ștearsă, complet lipsită de personalitate. Îmbrăcat într-un costum gri mult prea larg, sări în întâmpinarea Revei cu un surâs mieros ce nu reuși deloc s-o păcălească.

— *Signora* Corelli...

— *Signorina* Horden, îl corectă ea cu brutalitate.

Luciani își plecă ochii.

— Nu... nu l-ați întâlnit pe soțul dumneavoastră după ce-ați sosit?

— Soțul meu n-are a face cu contractul nostru, *signor* Luciani. Sunt fotograf și m-ați angajat. Am asupra mea corespondența doveditoare.

— Bineînțeles...

Sărmanul individ părea că dăduse de ceasul morții. Revei începu să i se facă milă de mutra lui chinuită.

— Ascultați, spuse, l-am văzut pe soțul meu și sunt la curent cu tot ce-ați plănuit. O asemenea conspirație...

— Scuzați-mă, signora, dar conspirație nu-i cuvântul potrivit.

— Ba-i cel mai adecvat cu putință! E de-a dreptul obscen să amestecați o publicație cu pretenții de respectabilitate în asemenea aranjamente imunde.

— Vă rog să nu vă supăraţi pe mine... sau măcar să încercaţi să nu mă condamnaţi prea aspru... Ştiu că-i o situaţie neplăcută...

— Pe care aţi putea-o remedia urgent ţinându-vă de litera contractului pe care dumneavoastră înşivă mi l-aţi oferit.

— Îmi pare rău, *signorina*, dar mi-e peste poate... i ...i-am promis soţului...

— Aşa de frică vă e de el? întrebă cu răceală.

— Tuturor le e frică de Demetrio Corelli, *signorina.*

De această dată, Reva nu-şi mai putu controla furia.

— În locul dumitale, mi-aş da drumul la gură, stimabile. Mai devreme sau mai târziu tot voi afla de ce te încăpăţânezi să nu recunoşti adevărul! Aşa că, vorbeşte cât mai ai timp!

— Păi...

Luciani se fâstâci într-un fel caraghios şi îşi dădu cu exasperare peste cap ochişorii lui ieşiţi din orbite.

— Nu ştiu cum să vă spun, *signorina*; am şi eu ca tot omul, micile mele slăbiciuni. Îmi place jo... jocul... şi nevastă-mea... nevastă-mea sărăcuţa, n-are habar de patima mea nenorocită.

— Vrei să spui că Demetrio Corelli te ameninţă c-o să te dea în vileag?

— Nu. Doamne fereşte. Mi-a plătit datoriile, şi mi-a zis că dacă o să mă comport „prieteneşte" cu el, o să scap definitiv de ele.

— Dar dacă te-arăţi năzuros, te găseşte el şi-n gaură de şarpe şi te execută... cu plăţile, nu?

Dărâmat, bărbatul abia mai apucă să aprobe din cap. Îngreţoşată la culme, Reva ridică din umeri cu dispreţ şi se îndreptă spre uşă.

— Nu mai trebuie să-mi spui nimic, îi aruncă ea înainte de a părăsi încăperea.

Îndepărtându-se cu un pas grăbit sub privirea curioasă a secretarei, tânăra femeie se lupta să-şi stăpânească revolta devastatoare faţă de această jalnică impostură generalizată cu care era confruntată de două zile-ncoace. Dintotdeauna ştiuse că Demetrio e un tip puternic, temut în lumea afacerilor, dar abia acum era silită să simtă pe propria-i piele ce înseamnă de fapt forţa lui: o pasiune criminală, nimicitoare.

Demetrio o sfida şi socotea că va reuşi s-o distrugă la fel cum îşi distrusese atâţia alţi duşmani. Doar că în această situaţie, îşi subestima adversarul.

— Nu ţi-ai găsit încă naşul, şuieră ea printre dinţi, plină de ură. Ai reuşit să mă trambalezi până aici, da' o să plăteşti tu cu vârf şi-ndesat isprava asta: o să am eu grijă, clipă de clipă, să-ţi fac zilele fripte şi n-o să mai ai parte de linişte — jur în faţa Domnului — decât atunci când te voi face una cu pământul!

CAPITOLUL 4

Pe când ieşea precipitată din redacţia revistei *Domani,* ca dintr-un loc blestemat, Reva auzi că o strigă cineva. Surprisă, stătu locului şi aruncă o privire împrejur. Prin furnicarul de oameni care se agitau în holul clădiri, văzu un tip slăbuţ şi cu pieptul dezvelit, făcându-i semne disperate în timp ce alerga spre ea.

— Bună...

Îşi duse o mână la gât, încercând să-şi redobândească suflarea înainte de a se prezenta.

— Mă cheamă... Benno Andrese.

— Bună ziua.

— Sunt ziarist, domnişoară Horden, şi apreciez enorm munca pe care o faceţi.

Se exprimase într-o engleză convenabilă. Intrigată de apariţia inopinată a acestui necunoscut, Reva se uită la el cu atenţie.

— Da, mulţumesc... Vă pot fi de folos cu ceva?

— Întotdeauna mi-am visat să lucrez cu dumneavoastră, răspunse el cu vioiciune. Dar... bănuiesc că *Domani* deţine exclusivitatea prestaţiilor dumneavoastră?

— Nu, nici vorbă.

După penibila decepţie prin care tocmai trecuse, Reva simţi furnicăturile speranţei renăscute.

— De ce mă întrebaţi asta? Doriţi să-mi propuneţi un reportaj?

— Aveţi timp să stăm de vorbă la un pahar?

— Sigur că da.

Bărbatul preluă rapid conducerea şi o invită pe Reva într-un băruleţ cochet, nu departe de clădirea revistei. De cum intrară, comandă două Martini. În timp ce plătea consumaţia, ea îl observă plină de curiozitate. Aproape de cincizeci de ani, părea să facă parte din categoria acelor jurnalişti care fuseseră pe baricade în '68, iar acum îşi menţineau măcar prezenţa contestatară dacă nu şi convingerile radicale, ricană Reva constatând cu câtă neglijenţă studiată îi plăcea acestui *signor* Andrese să se îmbrace. Chiar acum, cu o vervă inimitabilă îi povestea ceva amuzant chelnerului, iar ea nu-şi

putu ascunde un zâmbet când îl văzu ce bacşiş enorm îi lasă în cele din urmă. Văzându-i expresia, Benno izbucni în râs la rândul său.

— Am o mână spartă, ceva de groază, spuse în chip de scuză. Nu mă pot împiedica să arunc cu bani în dreapta şi-n stânga, de cum am câştigat ceva. De-asta şi bântuiam pe la *Domani.* Ăştia plătesc cel mai bine. Partea proastă e că lui Alfredo i-e frică şi de propria lui umbră.

Reva aprobă râzând.

— Şi eu tocmai mi-am dat seama de acelaşi lucru. Venisem la Milano ca să lucrez cu el, dar... o chestie de ultimă oră l-a făcut să-şi schimbe părerea.

Gânditor, Benno se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ştiţi ceva, am fost de-a dreptul invidios pentru extraordinarul reportaj despre Michael Denton. A fost într-adevăr o treabă de mare clasă.

— Să nu exagerăm.

— Nu-i adevărat, într-o asemenea situaţie, modestia trebuie lăsată la o parte, având în vedere că datorită acestei anchete aţi ajuns celebră. O singură problemă mă râcâie...

Cu un licăr de ironie în adâncul ochilor săi deschişi la culoare, jurnalistul îşi frecă bărbia nerasă de vreo două zile.

— Ce anume? îl încurajă ea.

— Mă aşteptam să fi aprofundat toată afacerea, în sfârşit, să mergeţi mai departe.

Cu un gest delicat, tânăra sorbi din Martini, apoi puse uşor paharul pe măsuţa îngustă.

— Am avut acces din păcate doar la câteva dosare... Problema a fost că la un moment dat

informatorul m-a lăsat baltă fără nici o altă explicaţie.

— Eşti sigură că n-a fost vorba de altceva?
Cum adică?

— Ei bine, poate...

— Poate ce anume? întrebă Reva cu un ton agasat.

— Aţi trecut de cealaltă parte?

— Cealaltă parte?

— Da, de partea banului atotputernic şi a favoritismului. De partea lui Demetrio Corelli.

Tânăra deschise gura ca să protesteze, dar Benno i-o luă înainte.

— Nu-i nici un motiv de supărare! Oricine-ar pricepe care-s dificultăţile meseriei de jurnalist pentru o doamnă Corelli!

Atinsă în punctul cel mai sensibil, Reva înfruntă cu siguranţă de sine privirea acuzatoare a interlocutorului său.

— Permiteţi-mi să vă pun o întrebare, *signor* Andrese.

— Vă rog.

— Aţi văzut vreodată numele de Corelli sub un articol de-al meu?

— Nu. dar faptele-s fapte. Sunteţi *signora* Corelli şi toată lumea ştie asta.

— Aş vrea să punem lucrurile la punct, *signor* Andrese. Când îmi fac munca de jurnalist, nu mai sunt *signora* Corelli. Viaţa mea personală este cu totul altceva.

Îşi dădu paharul la o parte cu un gest smucit.

— Şi dacă numele de Reva Horden poate fi asociat cu cel de Corelli, foarte bine, o să renunţ la el. Voi alege altă semnătură, ca să dispară orice susceptibilitate, OK?

— Ce anume?

Ea ridică din umeri.

— Ştiu şi eu... Alicia, poate. E celălalt prenume al meu. Cel al unei balerine celebre...

— Perfect. Alicia şi mai cum?

— Alicia, pur şi simplu. E preferabil să întreţii misterul, ce ziceţi?

— Da... dar... cum veţi fi plătită?

— Ei bine, prin dumneavoastră. Dacă ne vom hotărî să lucrăm împreună, aţi putea deveni agentul meu.

— Da... desigur... doar vreau să vă previn că nu veţi căpăta mare lucru. În principal, lucrez pentru *Time & Tide*. E un mic magazin de actualităţi specializat în afacerile de corupţie. Tirajul nu-i grozav şi plata e tare slăbuţă. Singurul merit în schimb e că spune adevărul. Ascultaţi.

Aplecându-se peste măsuţă, Benno coborî vocea:

— Aţi fi dispusă să acceptaţi o misiune dificilă pe care alţi trei fotografi au refuzat-o până acum?

— Hmm, depinde în ce constă.

Jurnalistul îi dădu atunci numele unei fabrici de băuturi foarte cunoscute, ale cărei clădiri se aflau la periferia milaneză.

— Tipii folosesc un procedeu de fabricaţie cu desăvârşire interzis prin lege şi vreau ca toată lumea să afle.

— Dar dumneavoastră cum aţi aflat?

— Am o „cârtiţă" acolo... Dacă sunteţi de acord, o să ne bage în fabrică pe ascuns.

Reva se simţi cuprinsă de febră.

— Ce mai aşteptăm?

— Ei, lăsaţi-mi măcar timpul să-mi anunţ omul.

Amuzat de entuziasmul manifestat de tânăra femeie, Benno se ridică de la masă şi se îndreptă spre bar. În timp ce vorbea la telefon, Reva încercă să-şi stăpânească bucuria copleşitoare. În ciuda piedicilor ce i le pusese Demetrio, reuşise să-şi găsească de lucru. Astfel, va putea să-i restituie banii pe care i-i dăduse şi se va simţi uşurată. Va fi liberă să facă ce vrea.

După câteva minute de conversaţie animată, ziaristul se întoarse la masă.

— E-n regulă, ne aşteaptă.

Peste o jumătate de oră, un bărbat îi ajuta să pătrundă în incinta fabricii printr-o intrare dosnică... Părea groaznic de nervos şi, în timp ce le dădea nişte halate albe pe care să le îmbrace, arunca neîncetat priviri speriate în jur.

— Vă implor, grăbiţi-vă...

De cum fură echipaţi, bărbatul îi călăuzi până la intrarea într-o hală de fabricaţie. Sinistru de mare sub lumina orbitoare a tuburilor fluorescente, aceasta părea pustie.

— Terminaţi repede! îi zori el. Peste cinci minute intră schimbul!

O duhoare insuportabilă le umplu nările. Stăpânindu-şi greaţa, Reva fotografie linia de fabricaţie în timp ce, Benno îşi înregistra observaţiile cu voce joasă pe reportofon. Deodată, răsună înfricoşător urletul infernal de strident al unei sirene.

— Repede! zbieră omul lui Benno cu faţa desfigurată de spaimă. Vin muncitorii!

Fulgerător, ţâşniră spre ieşire şi se regăsiră afară, trăgând cu putere aer proaspăt în piept. Chiar în aceeaşi clipă, o voce furioasă se înălţă spre ei:

— Hei! Voi! Ce căutaţi aici?

În timp ce însoţitorul lor se ascunse după o uşă, Benno o prinse pe Reva de mână.

— S-o ştergem, îi murmură trăgând-o în curte.

— Doamne, uite c-au închis poarta.

În timp ce în spatele lor strigătele se intensificau, el arăta gardul.

— Poţi să-l sări?

— Îhî.

— Atunci, haide!

În momentul când o luară la fugă, o uşă se deschise în spatele lor şi patru câini fioroşi ţâşniră lătrându-i. Mânaţi de frică, Benno şi Reva goniră şi mai tare. Săreau gardul când câinii îi ajunseră. Tânăra abia reuşi să se prindă de mâna tovarăşului său, care ca prin minune o ajută să salte pe partea cealaltă.

Când căzu pe pământul plin de pietriş, lătrăturile dulăilor sporiră în ferocitate. Urmându-l pe Benno, Reva începu să fugă cât o ţineau picioarele. După o cursă de vreo cinci sute de metri, se opriră la marginea unei pădurici, trăgându-şi sufletul.

Cu respiraţia tăiată, femeia închise ochii şi se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului unui copac. Trăsese o spaimă bună, din categoria celor care nu rareori avusese parte în viaţă, dar era fericită. În răstimpul câtorva clipe, regăsise senzaţiile extreme care-i dădeau sens existenţei.

— Trebuie să mă întorc acasă ca să mă apuc de articol, zise Benno. Ne întâlnim mâine la bar. Crezi că fotografiile vor fi gata?

Reva îşi îndreptă spatele.

— D...da. Nici o grijă.

După nefericita ei descindere la Milano, această misiune neaşteptată şi palpitantă o umpluse de

poftă de viaţă. După ce se despărţiră, se grăbi să ajungă la maşina ei pe care o parcase din prudenţă într-un loc cât mai depărtat de fabrică. Apoi, pe drumul de întoarcere se opri la un magazin de articole foto.

Din cauza agitaţiei extreme pierduse noţiunea timpului şi fu uluită văzând că se făcuse deja ora trei când ajunse la palatul Corsevo. Cufundată în toropeala după-amiezii, bătrâna reşedinţă părea complet părăsită. Fără să piardă timp, Reva profită de această linişte ideală şi începu să caute o încăpere pe care ar fi putut-o transforma în laborator

Terminase de inspectat etajul doi, când dădu exact peste ceea ce dorea: o cămăruţă ce fusese cândva amenajată ca baie, iar acum părea de multă vreme nefolosită. Încântată de această descoperire, se grăbi să închidă obloanele şi, obţinând întunericul necesar, putu să se apuce de treabă.

Din nou, pentru împătimita fotografă timpul îşi opri curgerea. Cu ochii măriţi şi mâinile alergând îndemânatice ca-ntr-un ritual magic, Reva developă pelicula, mări clişeele cele mai şocante. După cum îi promisese lui Benno, toate erau reuşite. Le studie cu un ochi critic, din toate unghiurile şi fu inundată de o satisfacţie profundă. Deodată, un zgomot de uşi trântite şi de paşi grăbiţi o făcu să ciulească urechile. Alertată de vacarm, deschise uşa cămăruţei şi zări o tânără slujnică precipitându-se pe culoar.

— Ce...?

Reva nu apucă să-şi încheie întrebarea. De cum o văzu la rândul său, servitoarea zbieră ceva

într-un dialect ciudat care numai a italiană nu aducea şi dispăru luând-o la goană ca o apucată.

— *Signora*-i aci! I-aici pe coridor!

Rămasă nemişcată, cu capul iţindu-i-se de după uşă, Reva se uită stupefiată după fiinţa negricioasă şi pirpirie ce se depărta dând din mâini, crezând-o pradă unui acces subit de demenţă. Abia atunci realiză că de fapt ar putea fi un motiv pentru toată agitaţia asta nebunească ce domnea în casă... Se înnoptase, se făcuse târziu... Foarte târziu. Bine, dar se luase cu treaba şi pierduse şirul timpului! Pentru asta să se facă un asemenea scandal? Asta să fie maniera de a se îngrijora pentru soarta unui locatar al palatului Corsevo? Nenumăratele întrebări ce o frământau fură scurt retezate de apariţia siluetei înalte a lui Demetrio la capătul coridorului.

Era alb la faţă ca varul.

— Unde-ai fost până acuma? întrebă el cu o voce lipsită de intonaţie. Toată lumea te caută-n draci.

— Tocmai am developat un film.

— Îţi...

El se înecă de enervare.

— Îţi dai seama ce îngrijorare ai produs? Lumea te-a căutat prin pivniţe, prin pod, peste tot! Chiar nu-ţi pasă absolut deloc de cei din jurul tău?

— Demetrio... îmi pare rău de toată harababura pe care am provocat-o. Pe cuvântul meu.

— Cel mai simplu lucru e să spui că-ţi pare rău. De altfel, e o chestie pe care mi-ai servit-o întotdeauna ca să mă faci, chipurile să pricep că pentru tine meseria-i pe primul plan.

Se răsuci pe călcâie şi o lăsă pe Reva descumpănită. Aceasta, după o clipă se dezmetici şi porni după el cu un pas rapid, ca să-l prindă din urmă. Când ajunse în apropierea lui, el se întoarse brusc, privind-o drept în faţă.

— De ce developai un film?

Reva se îmbăţoşă pe dată.

— Pentru că mi-am găsit un serviciu!

— Chiar aşa? Duduia trudeşte din greu?

Atinsă în punctul cel mai sensibil de vorbele lui dispreţuitoare, ea îl privi în ochi fără să clipească. Când era pe punctul de a-i spune ceva pe măsura impertinenţei lui, Demetrio îi întoarse spatele fulgerător şi dispăru pe casa scărilor.

— Unde pleci acum?

— La mine-n birou. M-am săturat să-mi răcesc gura de pomană! îi strigă el în timp ce cobora.

* * *

Puternice descărcări electrice sfâşiau cerul şi primii stropi grei ai furtunii ce se dezlănţuia începură să izbească parbrizul, dar lui Demetrio puţin îi păsa. Conducea maşina cu o viteză extraordinară, încercând să se defuleze astfel, deşi era conştient că toată goana asta e ridicol de absurdă. Mai bine s-ar fi urcat într-o maşină de curse ca să scape de toţi dracii pe care-i avea.

Dispariţia pe neaşteptate a soţiei sale îl plonjase într-un infern comparabil cu cel trăit acum un an, când ea plecase pentru totdeauna în Anglia, fără să-i lase măcar o vorbă. Incapabil să mai raţioneze, se lăsase invadat de o groaznică presimţire: Reva luase avionul înapoi la Londra!

Cuprins de delir, se apucase să scotocească peste tot după un mesaj, un semn ce i-ar fi confirmat temerile. Negăsind nimic, angoasa lui ajunsese la paroxism.

Apoi Reva apăruse cu o mutră de înger, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... şi aerul ei inconştient l-a scos din sărite. Extraordinara ei inconştienţă, desigur, dar mai ales faptul că se dăduse el însuşi de gol, făcându-se de râs în faţa ei cu spaimele lui bazaconeşti.

Când îşi lăsă maşina în parkingul pustiu, Demetrio era într-o stare vecină cu nebunia. Luă ascensorul care ducea direct în biroul său şi fără să aprindă lumina se îndreptă spre strălucitorul perete de sticlă şi rămase cu figura răvăşită de durere în faţa acestuia. Azi-noapte din acelaşi loc privea oraşul şi îşi savura triumful. O prinsese-n plasă pe Reva şi era convins că aducând-o la Milano ea va intra din nou sub controlul lui atotputernic.

Iată că acum îşi dădea seama de naivitatea planurilor sale atât de minuţios puse la punct. Reva era neschimbată, la fel de nărăvaşă ca şi atunci când o cunoscuse. Era o femeie liberă în continuare, avea aceeaşi neînduplecată voinţă de neatârnare şi nimeni, niciodată n-o va putea supune.

Înfuriat la culme, Demetrio străbătu ca un vârtej încăperea şi se trânti pe fotoliul de la biroul. La New-York era ora patru p.m. şi n-avea decât să se apuce de lucru. Munca e doar cea mai indicată terapie în suferinţele psihice. Din păcate, toate eforturile lui fură zadarnice, iar el, epuizat de inutilul consum nervos fu silit să renunţe la acest leac-minune.

În ciuda oricăror interdicţii, mintea îi zbura la trecutul lor pătimaş, la nebuniile lor din apartamentul de lângă birou, pe al cărui pat îngust se tăvăliseră frenetic, cunoscând o fericire fără margini. Imagini tulburătoare ale divinelor momente de dragoste de altă dată îi defilară în faţa ochilor cu o concreteţe diabolică.

Demetrio încerca să se scuture de fantomele trecutului, dar nu reuşi. Cu ranchiună, evocă primul ei refuz încăpăţânat după ce se căsătoriseră. El avea de efectuat o deplasare absolut urgentă la New York şi făcuse totul ca s-o convingă să-l însoţească. Dar ea, încăpăţânată, i se împotrivise cu îndârjire, servindu-i cu infatuare că e prinsă până peste cap cu reportajul pentru care tocmai semnase un contract.

Lăsându-şi capul pe spătarul fotoliului, Demetrio închise ochii. Imaginile ultimei dimineţi pe care o petrecuseră împreună înaintea plecării sale la New York îl asaltară cu violenţă. În loc să-şi ia rămas bun ca două persoane adulte, responsabile de actele lor, se certaseră ca nişte mahalagii.

Peste trei ore, Reva îl suna chiar din holul acestei clădiri de la telefonul public...

* * *

— Secretara ta e pe-acolo?

— Nu înţeleg ce...

— Te întreb dacă secretara e acolo. Asigură-te că n-o să mă vadă.

Vocea ei din rărunchi spunea totul.

Cu toate acestea, Demetrio nu-şi putu ascunde mirarea când ea pătrunse în birou şi începu să se dezbrace sub ochii lui scoşi din orbite.

— Reva!

Scindat între reţinere şi încântare, se sculase în picioare, venindu-i în întâmpinare.

— Ce-or să creadă...

Dar ea îi astupase gura într-un sărut devorator şi, într-o clipită el fu gata dezbrăcat la rândul său... Urgenţa dorinţei fu atât de mare încât o posedase sălbatic, tăvălindu-se pe mochetă. Cuvintele ei încă îi mai răsunau distinct în urechi:

— Sper ca asta să mă ajute să-ţi suport absenţa, îi murmura ea doborâtă de plăcere, lipită de el.

— Haide totuşi cu mine.

Privindu-l ţintă cu ochii ei incredibil de albaştri, îşi scuturase capul în semn de refuz şi, în ciuda tuturor rugăminţilor lui, se încrâncenase în hotărârea ei iniţială. Şi, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească cât de mult îl iubea, îl trăsese de mână în camera de alături, spre patul tuturor împăcărilor. Acolo buzele ei îndrăzneţe îl acoperiră cu sărutări voluptoase, tot mai precise, insuportabil de plăcute, iar în cele din urmă îşi arcuise trupul gol peste el într-un frenetic du-te-vino ce culminase cu o uluitoare explozie de artificii, care-i lăsase aproape agonizând de plăcere.

Aşa îi luase minţile Reva, îi era soţie, dar se comporta precum o amantă, oferindu-i-se aţâţător la locul de muncă, în miezul zilei ca apoi să se ducă la treburile ei.

Prins în vârtejul pătimaş al simţurilor, Demetrio n-avusese cum să vadă că erau pe drumul pierzaniei... Crezuse că odată cu trecerea timpului, Reva o să devină mai înţeleaptă, mai docilă. Abia în ziua de azi se întreba cum putuse oare să se

dovedească atât de naiv. Îi era foarte greu, dar trebuia să recunoască: se dovedise de-a binelea un idiot.

Suspinând din greu, se răsuci cu fotoliul şi se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii. Oare ce făcea ea acuma? Brusc o presimţire începu să-l târcolească, îngheţându-i şira spinării. Doamne, de ce-a plecat de acasă ca un tâmpit! Dacă ea s-a hotărât să plece? N-o s-o mai vadă niciodată! Pierzându-şi controlul, mâna i se agăţă maşinal de receptorul telefonului. Trebuia s-o sune pe Nicoletta! Soră-sa i-ar fi spus imediat dacă s-a întâmplat ceva, era sigur.

Cu febrilitate, Demetrio formă numărul de acasă, dar răzgândindu-se brusc închise telefonul... Şi dacă Reva ar fi să afle în ce hal e de obsedat de ea? I-ar râde zeflemitor în nas. Ar fi o nouă victorie pentru ea, o nouă şi cumplită umilinţă pentru el.

Fulgerător luă o hotărâre. Se ridică rapid din fotoliu, îşi luă sacoul şi ieşi din birou. Peste un minut; Jaguarul său vira în trombă, părăsind parking-ul.

Era aproape unu noaptea când Demetrio ajunse în faţa casei. Ploaia încetase şi pe cerul măturat de vânt, goneau vălătuci de nori albi. Scăldat de razele palide ale lunii, palatul Corsevo se înălţa falnic şi misterios.

Cu inima bătându-i puternic, Demetrio urcă în viteză scările ce duceau la etajul întâi. Acolo, se opri în faţa uşii de la camera soţiei sale, şi, după un moment de ezitare, încercă clanţa suflată cu aur. Uşa nu se deschise. Asta nu-i spunea nimic bun. Reva era suficient de isteaţă ca s-o fi închis

la plecare, cu scopul de a mai câştiga ceva timp. Pe el nu-l păcălea absolut nimeni!!

Încercă să se potolească. Prea o luase razna în seara asta. Se simţi cuprins de o spaimă isterică, iraţională.

Ros de tot felul de bănuieli, Demetrio se duse la el în cameră. După un duş rapid, se înfăşură într-un halat de prosop şi se lungi peste patul nedesfăcut. Era destul de târziu, dar ştia că nu va reuşi să adoarmă. Întâmplările de peste zi îl dărâmaseră.

Sprijinindu-şi capul pe pernă, Demetrio aprinse un Marlboro light şi rămase cu privirea aţintită la rotocoalele de fum albăstrui ce se înălţau spre tavan. Reva se afla într-adevăr în camera alăturată? Sau fugise ca anul trecut, lăsându-l singur, măcinat de disperare? Nesiguranţa îl tortura şi în curând nu-şi mai putu desprinde ochii de la uşa dintre camerele lor

Măcar dacă nu l-ar fi obligat să-i dea cheia! Cu un oftat, încercă să se relaxeze dar, dintr-o dată, strivi nervos ţigara în masiva scrumieră de cristal de Boemia de pe noptieră.

Trebuia să afle neapărat.

Fără să se mai gândească la posibilele urmări ale acţiunii ce şi-o propusese, se sculă în picioare şi ieşi pe balcon. Cu o claritate orbitoare, văzu perdelele de la uşa balconului Revei, fluturând uşor în adierea răcoroasă a nopţii.

Distanţa dintre balcoane era mică, în jur de un metru. Cu o supleţe de panteră, Demetrio sări şi, cu o mână tremurătoare, împinse uşor uşa acestuia, lăsată întredeschisă, strecurându-se în încăpere în vârful picioarelor.

Totul era scufundat în întuneric. Doar zona dinspre pat se distingea într-o vagă penumbră. Dar din locul în care se afla, îi era aproape imposibil să vadă clar dacă patul era desfăcut.

Deodată, auzi o răsuflare liniştită. Ea era. În apropierea lui. Calmat ca prin farmec, scrută întunericul când femeia se întoarse în somn cu fața spre el, sub lumina argintie a lunii.

Văzând-o, Demetrio înţepeni. Lungită pe spate, cu buclele ei aurii răsfirate pe pernele dantelate, Reva era complet goală. Doar trandafiriul sânilor pigmenta splendida ei carnaţie albă ca laptele. Cât putea fi de frumoasă, de atrăgătoare în abandonul somnului!

Ca în transă înaintă spre ea, mâncând-o cu privirea. De când se întorsese la Milano, Reva se ascunsese după o mască de răceală, dar trupul ce-l avea sub ochi îi aminti nopţile lor arzătoare, vorbele lor pătimaşe de odinioară.

Ca să-și potolească fierbinţeala, Demetrio stătu locului, strângând din pumni. Dacă i s-ar fi permis să rămână aşa pentru totdeauna la căpătâiul ei, doar s-o privească şi să-şi poată închipui că e a lui în continuare... Deodată, Reva se mișcă prin somn și mâna ei subţire îl atinse uşor.

La acest contact delicat, emoţia lui se transformă în panică. Ce s-ar fi întâmplat dacă se trezea şi îl găsea lângă ea, în camera în care-i interzisese să calce? Cu o infinită precauţie, încercă să-i dea mâna la o parte, dar Reva îl atrase prin somn spre ea şi îl obligă să-şi pună mâna peste sânii ei voluptuoşi care-i palpitau în vâltoarea visului.

În acea clipă, Demetrio crezu c-o să-şi dea suflarea. În zilele când pasiunea lor era liberă de

orice oprelişti şi ţâşnea nestânjenită ca vinul proaspăt de vară, Reva făcea deseori acest gest care în limbajul secret al complicităţii lor senzuale reprezenta mesajul mut al dorinţei sale neostoite. Această perioadă fericită îi păruse atât de îndepărtată, ireală în acest lung an de singurătate. Iar în clipa de faţă, uluitor, Reva redevenea ea însăşi. Şi această Reva îl dorea.

Să-i simtă sânul în căuşul palmei însemna pentru el cea mai tulburătoare confirmare a iubirii lor nepieritoare. Fascinat, se prosternă în faţa rotunjimii perfecte a sânilor ei, zvâcnind într-o chemare mută. Demetrio închise ochii. Dacă şi-ar fi aplecat numai puţin capul, şi-ar fi putut lipi obrazul înfierbântat de pieptul ăsta răcoros, i-ar fi putut asculta bătăile înfundate ale inimii. De nenumărate ori făcuse asta! De nenumărate ori se bucurase nebuneşte la simplul gând că acest trup superb îi aparţine pe vecie, după cum i-e voia! Cât îi era de uşor pe-atunci să alunece în ea, s-o ducă sus, până la stele...

„Dă-mi cuvântul că n-o să mai pui vreodată mâna pe mine, că n-o să pătrunzi în camera mea. Şi dacă se va întâmpla să-ţi calci jurământul, tot acordul nostru s-a dus pe apa sâmbetei. Fără preaviz!"

Cam aşa îi vorbise în dimineata aia de pomină. Amintirea reacţiilor ei năprasnice, îl făcu să se înfioare de spaimă. Dumnezeule, în ce situaţie riscantă putea fi! Era un descreierat! O dorea dureros, din toată firea, dar...

Işi retrase mâna. Apoi, cum Reva se foi, părând ca vrea să-l reţină, el începu să-i vorbeasca în şoaptă. cu o voce sugrumata de emoţie:

— Totu-i bine... nu-i decât un vis... Reva... un vis.

Nu-şi dădu seama dacă fusese sub efectul vorbelor sau numai al vocii sale, dar femeia se relaxă pe dată. Atunci, cu un efort colosal, Demetrio se dezlipi de lângă patul ei şi dispăru tiptil pe balcon.

* * *

Reva se trezi sub mângâierea soarelui. De cum făcu ochi, încercă o minunată senzaţie de bine şi-şi dezmorţi oasele cu nespusa plăcere. Oare ce era cu ea? Nu-şi putea explica de unde-i venea voioşia asta matinală, care putea fi motivul unei asemenea dispoziţii de zile mari? Cu un gest smucit, luă oglinjoara de pe noptieră şi-şi analiză faţa perfect întinsă, proaspătă şi strălucitoare sub razele soarelui de iunie care umpleau încăperea într-o lumină sărbătoreasca.

— De ce-oi fi având expresia asta de mâţă pofticioasă care tocmai a lins pe furiş tot blidul de smântână? se întrebă în şoaptă.

Aceste vorbe nedumerite trezira în ea ecoul unei amintiri îndepărtate şi nedesluşite. Când... unde... cine? Găsi răspunsul într-o sarabandă de imagini senzuale pe care le crezuse uitate pentru totdeauna.

„Parc-ai fi o pisică de Angora care toarce mulţumită după ce-a lins pe furiş toată smântâna" Erau cuvintele lui Demetrio, pe care acesta i le şoptise tandru şi glumeţ când s-a trezit între braţele lui după prima lor noapte de amor nebun.

De ce-şi amintea asemenea lucruri acum?

Revăzu figura lui de aseară amenințătoare, schimonosită de ură și dispreț, când și-a permis să-i întoarcă spatele ca un mitocan. Dar, peste toate astea, se suprapuse în mod ciudat un alt chip al lui ieșit din negura timpului — transfigurat de iubire, etern devotat — și îi sunară în urechi șoaptele lui gingașe, liniștitoare, de parcă în clipa aceea ar fi fost lângă ea, în cameră. Profund tulburată, femeia încercă să-și vină în fire. Care să fie cauza acestei prezențe înfiorător de concrete? Doar nu-l mai văzuse deloc pe Demetrio după ce o lăsase cu buza umflată pe coridor... Și parcă totuși...

Dând la o parte așternuturile de mătase cu un gest grăbit, sări din pat și, cu un pas vioi, se îndreptă spre baie. Dintr-o dată, realiză că se petrecuse ceva în ființa ei, ceva irațional, incredibil. Era complet absurd — ca și cum ar fi fost sub efectul unei băuturi magice — dar, brusc înțelese că n-avea decât o unică dorință arzătoare: să-l vadă din nou. cât mai repede pe Demetrio.

Cu inima ușoară, coborî la parter și pătrunse în imensa sufragerie unde se servea micul dejun.

De cum închise ușa după ea, strigă voios:

— Demetrio. te-am...

Se opri descumpănită. Demetrio nu era acolo. Doar Nicoletta stătea singură la masa imensă, fastuos garnisită. Copila înălță spre ea o privire neliniștită:

— Astăzi a plecat cu noaptea-n cap, zise punând cana de argint englezesc pe farfurioară. Ți-a lăsat ceva scris.

Cu degetul îi indică Revei un plic, pe care aceasta îl desfăcu nerăbdătoare. Cu un scris nervos și neglijent, îi lăsase un mesaj sec:

„Sunt obligat să rămân la serviciu câteva zile. Nu mă întorc înainte de data fixată pentru recepţie. Dacă ai nevoie de ceva, ia legătura cu secretarul meu"

CAPITOLUL 5

Dintotdeauna, Reva se simţise profund legată de Milano. Era oraşul cel mai fascinant pe care-l văzuse vreodată. Majoritatea oamenilor nu mai prididea să ridice-n slăvi frumuseţea unică a Romei, dar firea energică a tinerei femei fusese cucerită din prima clipă de atmosfera specială, propice creativităţii, ce domnea în animata metropolă nordică, veritabila inimă a avangardei italiene.

În acest spaţiu privilegiat înfloriseră cele mai renumite nume ale industriei şi afacerilor, ale presei şi editurilor, ale artei şi modei.

Serata dată de Demetrio în cinstea contelui Torvini promitea să devină unul din capetele de afiş ale sezonului monden. La Milano, toată lumea bună nu mai vorbea decât despre asta. Pe lista invitaţilor se înghesuiau zeci şi zeci de nume de VIP-uri locale, scontându-se totodată pe participarea câtorva personalităţi ale guvernului în exerciţiu. Marile case de modă milaneze şi romane erau într-o fierbere de nedescris, rotunjindu-şi ameţitor cifrele de afaceri.

În cursul dimineţii, Nicoletta o reţinu pe Reva, surâzându-i misterios:

— Hai cu mine, îi spuse trăgând-o de mână spre cocheta ei maşinuţă roşie. Te duc în oraş.

— Dar de ce?

— O să vezi.

Un soare vesel scălda câmpiile şi, în ciuda indispoziţiei provocate de mesajul lui Demetrio. Reva se lăsă câştigată de entuziasmul tineresc al cumnatei sale. Sporovăind întreg drumul, ajunseră la Milano fără să-şi dea seama. Se apropia ora prânzului şi, pe bătrânele străzi pietruite din centru, între via della Spiga şi via Monte Napoleone care delimitau cartierul modei de lux, circulaţia era deosebit de intensă. După un drum întortocheat, Nicoletta opri în faţa unei cllădiri foarte vechi, splendid restaurată. Intrigată, Reva cercetă faţada de o rară eleganţă, descoperind la dreapta uşii o placă de aramă strălucitoare pe care stătea înscris numele de „Primo Bombonello"

Curioasă, coborî din maşină.

— Cine-i? o întrebă pe Nicoletta în timp ce aceasta se îndrepta spre ea.

— Un geniu, draga mea. Primo zice că n-am înălţimea ideală ca să-i port creaţiile, dar sunt convinsă că pe tine o să te adore.

Tânăra fată nu se înşelase. Într-adevăr, privirea incisivă a tânărului şi durduliului croitor de lux o cântări imediat pe Reva la justa ei valoare.

— V-aţi hotărât asupra bijuteriilor pe care o să vi le puneţi? întrebă el afectat, rotunjindu-şi gura mică şi unduind din şolduri împrejurul ei.

— Da... diamante.

— *Bene*.

Cu braţele încrucişate, o mai măsură o vreme cu privirea şi apoi cuprins de-o inspiraţie furtuno-

asă făcu câteva schiţe pe care Reva le găsi uimitor de fermecătoare. Modelul unei rochii sublime se născuse din creionul magic al junelui creator de vestimentaţie. Desenul era atât de sugestiv încât Revei i se păru că-i vede de-a binelea faldurile mătăsoase, că-i aude foşnetul încântător!

— Asta-i! Spuse croitorul încântat de sine. Şi va fi neagră ca păcatul!

— Neagră?

Reva surâse îndoită.

— Asta să fie culoarea care-mi stă bine?

— *Signora,* nu mai sunteţi o copiliţă, ci o femeie în toată firea. O femeie care ştie ce-i viaţa, adăugă el pe un ton patetic care-o făcu să zâmbească. Iar decolteul dumneavoastră este magnific! E absolut obligatoriu să-l expuneţi.

— Chiar aşa?

— Desigur. Carnaţia dumneavoastră translucidă trebuie cu orice preţ să pună în valoare diamantele!

Neîncrezătoare, Reva obiectă.

— Dar, seara în palatul Corsevo e destul de răcoare, aşa că...

— Vai, *signora*, dar am să desenez un bolero pe care-l veţi purta la începutul party-ului, dacă o să vă fie rece. Permiteţi-mi însă să vă aduc aminte că palatul va fi plin de lume, vor participa doar aproape cinci sute de persoane la acest eveniment!

Deodată, faţa lui Primo Bombonello se încruntă asemenea unui bebeluş pe punctul de a izbucni în plâns. Obrajii lui revărsaţi, bărbia dublă începură să-i tremure uşor, iar gura se schimonosi într-o expresie disperată.

— *Dio mio!* gemu el. Vă daţi seama? Cinci sute de persoane, înghesuite una-ntr-alta. Ce crimă să se frece, să se şifoneze, să se distrugă atâta rochii minunate!

Peste o clipă însă, angoasa creatorului dispăru, fiind înlocuită de calmul metodic al meseriaşului. Sub privirea amuzată a tinerelor lui cliente, o puse pe Reva să se învârtă precum un manechin, în timp ce dădea tot felul de scurte ordine celor două ajutoare ale sale. Cu o siguranţă ieşită din comun, o înveşmânta în tot felul de materiale mătăsoase, se îndepărta un pic pentru a aprecia efectul fiecărei ţesături, apoi se apropia din nou de ea ca să modifice şi cel mai neînsemnat pliu. Când după o jumătate de oră de frenezie. Reva îşi manifestă dorinţa de a face o pauză pentru o cafea, Primo bătu delicat din mânuţele lui agile şi trandafirii.

— Şampanie rosé la gheaţă! strigă el ucenicilor.

Când îi întinse o cupă, ochii lui feminini sclipiră ciudat pe faţa sa cu trăsături molatice.

— Săptămâna viitoare facem prima probă şi până atunci trebuie să daţi jos două kilograme! îi servi el cu un ton înţepat.

— Două kile? se miră Reva, nu fără o urmă de enervare. Ce, nu-s suficient de slabă?

— Da da, dar aveţi o talie de sportivă. Or, în concepţia mea trebuie să aveţi o linie de manechin.

Pe gânduri, femeia se întoarse spre Nicoletta dar aceasta abia se stăpânea să nu izbucnească într-un râs nebun.

* * *

În cursul zilelor ce urmară, Reva respectă cu sfinţenie preţioasa indicaţie primită de la Primo Bombonello. De fapt, nu-i fu deloc greu. Oricum, îi cam pierise pofta de viaţă de când citise laconicul mesaj pe care i-l lăsase Demetrio. Era copleşită de o ciudată senzaţie de gol. În loc să se bucure de absenţa nesuferitului său soţ, se trezi roasă de tot soiul de incertitudini existenţiale, de frustrări greu de mărturisit. Ceea ce făcu să-i scadă drastic apetitul.

Când se duse la probă, reuşise să slăbească aproape cât îi ceruse dolofanul de Bombonello. Sosită cu zece minute mai devreme, se instală într-o extraordinar de luxoasă sală de aşteptare şi apucă la întâmplare o revistă ilustrată.

— Sper ca lectura acestei reviste să nu vă provoace o reacţie asemănătoare cu cea a clientei precedente!

Surprinsă, Reva ridică ochii. Tânăra funcţionară aşezată la biroul de la recepţie o privea zâmbitoare.

— Dar ce-are revista asta?

— E ultimul număr din *Time & Tide*. Săptămâna asta se iau de o mare fabrică de produse alimentare, al cărei proprietar e chiar soţul clientei noastre. Doamna a citit adineaori articolul şi a făcut o criză de isterie. Zicea că toate ziarele mint, că ziariştii sunt nişte bandiţi — dar părerea mea e că doamna-i mult prea afectată ca să nu fie adevărat, adăugă funcţionara, făcându-i simpatic cu ochiul.

Arzând de nerăbdare, Reva răsfoi revista. Articolul se etala pe câteva pagini bune, iar fotografiile făcute de ea erau perfect reproduse.

Cu precizie şi claritate, acestea constituiau suprema dovadă a vinovăţiei patronului fabricii. Reva era adâncită în lectura articolului lui Benno, când o voce ascuţită o făcu să înalţe capul nedumerită. Era chiar nevasta sceleratului de patron, care ieşea de la probă gesticulând mitocăneşte.

— Câtă neruşinare! zbiera aceasta, şi mai neagră la faţă din cauza supărării.

Reva se uită uimită după acest personaj oacheş şi grotesc, fără vârstă definită, cu trăsături de pasăre răpitoare şi cu un neg proeminent pe obraz, ce-i sporea în mod respingător aerul îngâmfat.

Nu ajunge că arată ca Baba Cloanţa, dar are şi un caracter infect, constată Reva cu scârbă şi amărăciune. Nu-şi putu desprinde privirea de la făptura asta măruntă şi agitată care provoca un asemenea scandal ridicol.

— ...o anume parte a presei ar trebui nimicită, rasă de pe faţa pământului, iar animalele astea de ziarişti ar trebui împuşcate. Bine le-a făcut Ducele că i-a deportat pe toţi primitivii ăştia, toate capetele astea înfierbântate care distrug totul, provoacă numai destabilizare. De-un Mussolini avem nevoie, să termine cu golanii care duc ţara de râpă! Auzi mata, să-l atace pe soţul meu, care-i cineva, un om de bine, un suflet mare care asigură pâinea a mii şi mii de muncitori, care...

Cucoana se înecă în propria-i salivă, pe care până adineaori o împrăştiase în toate direcţiile. Bombonello care o însoţea prevenitor, baletând împrejurul ei cu plecăciuni adânci, graţioase, profită de acest nesperat moment de linişte şi-şi împinse uşurel distinsa clientă spre uşa de la

ieşire. Când se întoarse în sala de aşteptare, oftă delicat şi cu zâmbet zeflemitor apăru pe figura lui de peşte.

— Uf! Poate să spună doamna ce-o vrea, dar fotografiile nu lasă nici o urmă de îndoială. Asta este, n-am ce-i face!

Tânăra femeie aprobă cu o voce neutră, silindu-se să nu arate cât de mult o afectase acest episod neplăcut, întărindu-i încă o dată convingerea că face o muncă de maximă importanţă, vitală pentru societate. Nedorind să-i transpară adânca emoţie, Reva se sculă din fotoliu şi lansă o privire întrebătoare spre Primo.

— Dar ce se-aude de rochia mea? Ard de nerăbdare s-o văd! E chiar gata de probă?

— O, desigur... Poftiţi s-o vedeţi, e o adevărată minune!

Umflat în pene, Primo o conduse ceremonios spre saloanele unde se probau costisitoarele creaţii vestimentare. În ciuda tuturor reţinerilor, treptat se simţi contaminată de entuziasmul tânărului croitor de lux şi, la rândul ei, începu să viseze la această rochie de-o frumuseţe răpitoare.

* * *

Mai erau patru zile până la recepţia anunţată cu mare pompă. Reva se întorcea de la ultima probă şi cu un zâmbet încântat şi tocmai urca scările fastuoase de la intrarea palatului Corsevo, când uşa se dădu brusc în lături. Francesca stătea în prag privind-o cu o expresie ciudată, nehotărâtă. Biata menajeră părea şocată de-a dreptul. Cine ştie ce stricăciune s-o fi produs prin casă, s-o fi

spart vreun obiect preţios, de colecţie, îşi spuse Reva, încercând să se liniştească. Cunoştea doar mania servitorimii de a exagera lucrurile.

— Ei, care-i necazul?

— *Signora*, vă caută un bărbat la telefon.

Abia acum desluşi Reva în ochii înspăimântaţi ai femeii un puternic reproş. Renunţă să-i mai zică ceva şi urcă să răspundă la telefonul din camera ei. Pe loc, recunoscu vocea simpatică lui Benno.

— Trebuie să te văd neapărat, zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce anume?

— Lasă c-o să vezi la faţa locului. Să nu-ţi uiţi aparatul de fotografiat şi câteva filme, OK?

Îi mai spuse în grabă unde să se întâlnească şi trânti telefonul, lăsând-o moartă de curiozitate. Peste zece minute, Reva era la volanul maşinii sale, îndreptându-se în viteză spre prima intersecţie unde o aştepta Benno. Aşezat pe capota vechiului său Fiat prăfuit, îi făcu semne largi cu mâinile de cum o zări. Apoi, urcă în maşină şi Fiatul demară pârâind din toate încheieturile. Timp de mai bine de o jumătate de oră, Reva merse în urma maşinuţei lui caraghioase prin cartierele mărginaşe ale oraşului. Drumul i se păru insuportabil de lung. Se tot întreba unde o poartă trăsnitul ăsta de Benno, când el opri deodată la scara unui bloc murdar cu o faţadă scorojită, mâncată parcă de lepră. Era un imobil de patru etaje cu apartamente închiriate.

— Îţi prezint Casa Paradisului, zise el cu o mutră cinică. Din pornire, trebuie să-i recunosc proprietarului o imensă calitate; a fost plin de umor când şi-a botezat astfel coşmelia asta, nu crezi?

Stupefiată, tânăra îşi lăsă privirea să alerge pe zidurile coşcovíte, găurite, nişte ferestre mici, murdare având geamurile sparte. De pe balconaşele minuscule cu feroneria ruginită, ce stăteau parcă să se prăbuşească, fluturau rufe, trenţe pestriţe — semn că în ciuda stării mizerabile, clădirea era locuită.

— Dumnezeule, murmură ea. Dar aşa ceva e incredibil.

— Hm, aşteaptă, încă n-ai văzut nimic. Pentru moment, te rog să-ţi ascunzi aparatul. Nu de alta, dar peste tot găseşti capsomani dispuşi să sară la bătaie cum aud de prezenţa presei. Doar ştii vorba aia din bătrâni; „Toate ziarele *minte*“ Dar, nu-ţi fă probleme, totul va merge strună, mi-a garantat omul de legătură pe care-l am aici.

În clipa aceea, un tânăr ieşi din bloc şi se îndreptă spre ei cu un pas grăbit. Purta un costum de blugi peticit peste tot şi nişte tenişi scâlciaţi într-un hal de te mirai că nu-i zburau din picioare. Deloc în apele lui, le întinse mâna şi se recomandă: Rico.

— Haideţi repede, le spuse el, îndreptându-se spre holul de la intrare. Prietenii mei vă aşteaptă.

O uşă aproape smulsă din balamale se închise în urma lor şi un miros infernal, de excremente, le mută nasul.

— E de la canalizare, şopti Benno. Proprietarul are preocupări mult mai înalte, doar n-o să se ocupe de desfundatul haznalelor.

Pe măsură ce urcară scările descoperiră o mizerie neagră; pereţii nu mai fuseseră zugrăviţi de când fusese dat blocul în folosinţă. Peste tot se vedeau pete imense de igrasie, urme scârboase de infiltraţii pestilenţiale.

— Pot să fac câteva fotografii? Sper să nu fac probleme prietenilor dumitale!

— Dimpotrivă. Voi sunteţi singurii care ne pot ajuta.

Reva credea că trăieşte un vis urât.

— E ceva monstruos! exclamă ea cu indignare. Cum pot chiriaşii să accepte aşa ceva? De ce nu-l obligă pe proprietar să renoveze clădirea? Nimeni nu poate să trăiască în asemenea condiţii subumane.

Benno ridică din umeri.

— Nu se ştie cine e proprietarul. Locatarii plătesc chiria unei agenţii imobiliare, care la rândul ei depinde de o societate cu răspundere limitată — şi tot aşa, la nesfârşit. Nu-i uşor de investigat cine-i răspunzător de tot dezastrul ăsta, dar te asigur că până la urmă îi dau eu de urmă.

După ce-şi încheiară ancheta, Reva îl rugă pe Benno să se oprească să bea o cafea. Zguduită de ceea ce văzuse, simţea nevoia să se întremeze, să stea de vorbă cu o fiinţă apropiată. Intrară într-un local popular, plin de zgomot şi fum. Deodată, în timp ce aşteptau să le fie adusă comanda Benno o întrebă:

— Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt?

— Scuză-mă, dar n-am auzit ce-ai spus.

— Te-am întrebat dacă eşti dispusă să mergi cu ancheta asta până la capăt.

Mirată, Reva înălţă din sprâncene.

— Bineînţeles că da, ce-ar putea să mă împiedice?

— Păi...

Benno părea să ezite.

— Mi-am zis că n-ar fi *fair-play* s-o implic pe nevasta lui *cavaliere* Corelli. Vreau să zic că poate...

— Ce încerci să-mi tot îndrugi?

Bănuitoare, Reva îşi observă interlocutorul şi înţelese brusc sensul vorbelor acestuia.

— Baţi câmpii, *signor* Andrese. Soţul meu n-ar putea fi niciodată răspunzător pentru o asemenea monstruozitate.

— Eşti atât de sigură? Doar ştii că posedă nenumărate proprietăţi imobiliare. Poate că n-are habar de starea imobilului ăsta, ce nu s-ar putea?

— Exclus, nu-l cunoşti pe Demetrio, e un ins care îşi controlează până la ultimul amănunt toate afacerile. De altfel vorba lui preferată e „proprietate înseamnă responsabilitate"

După o clipă, adăugă tăios;

— Află că-i un om cinstit şi conştiincios. N-ar tolera ceea ce tocmai am văzut.

— Încerci să susţii că soţul dumitale e un tip integru? întrebă Benno. O groază de oameni ar rămâne cu gura căscată dacă te-ar auzi.

Scepticismul ironic al ziaristului avu darul s-o înfurie şi mai tare pe Reva.

— Astea-s nişte aiureli care provin din necunoaştere, din lipsă de informaţii! E drept că Demetrio detestă să-şi mediatizeze persoana, dar te asigur că e un om mai drept decât mulţi alţii!

De data asta, Benno izbucni în hohote de râs.

— Hai, n-o lua chiar aşa! Scuză-mă dacă te-am jignit. Se întâmplă ca suspiciunea profesională să-ţi joace feste, aşa că...

El înălţă din umeri;

— Trebuie să ai dreptate, doar tu îl cunoşti cel mai bine.

Pe lungul drum de întoarcere, Reva nu încetă să se frământe din cauza celor spuse de Benno la cafenea. Cuvintele lui necruţătoare o obligau să privească realitatea în faţă. Căci în ciuda afirmaţiilor ei vehemente de fapt nu ştia mai nimic despre Demetrio. Pasiunea exclusiv fizică ce-i mistuise de-a lungul unicului lor an de viaţă în comun o orbise complet. Când susţinuse în pripă că soţul său e un om integru, Reva dăduse glas inimii, nicidecum experienţei sale nemijlocite.

* * *

Reva nu-l văzu pe Demetrio înainte de recepţie. Spre seară, Nicoletta o imploră s-o ajute să se pregătească. Nerăbdarea tinerei îndrăgostite era într-atât de nestăvilită încât nu mai suporta să stea singură la ea în cameră.

Înduioşată, Reva o primi cu căldură şi o ajută să-şi îmbrace rochia. De-o simplitate distinsă, aceasta îi scotea în evidenţă prospeţimea formelor trupului, satinul ivoriu accentuându-i strălucirea tenului ei creol. Discret machiată, Nicoletta îşi lăsase părul negru şi greu să-i cadă pe umeri.

Doar când fata fu gata, Reva se studie cu atenţie în oglindă. Primo îşi ţinuse promisiunea; rochia neagră era de-o frumuseţe răpitoare. Dezgolindu-i umerii, îi punea în valoare decolteul său perfect. Strânsă în talie, se drapa savant în jurul coapselor, lăsându-se să se vadă, printr-o despicătură îndrăzneaţă, fineţea piciorului ei de gazelă.

Nicoletta nu-şi ascunse admiraţia.

— Câtă dreptate am avut să te duc la Primo, murmură ea. Eşti superbă.

Reva dădu din cap cu un aer visător. Efectiv, nu se recunoştea în oglindă. Femeia asta sofisticată, de o eleganţă ireproşabilă era altcineva, nu putea fi ea însăşi. În timp ce se privea astfel, uimită şi fermecată, se auzi o bătaie la uşă, iar vocea lui Demetrio ajunse până la ele;

— Pot să intru?

— Da, da, hai odată! strigă Nicoletta cu entuziasm.

Când apăru în prag, Reva amuţi. Nu-i văzuse de zile-ntregi şi... pur şi simplu era superb. Îmbrăcat într-un smoking negru, Demetrio îi păru mai seducător ca niciodată. În mâna lui stângă ea zări caseta neagră.

— Ne placi? îl întrebă Nicoletta, rotindu-se în faţa lui.

— Oh... desigur.

În timp ce-i dădea acest răspuns, privirea lui rămase agăţată de Reva şi femeia plecă privirea, înroşindu-se.

Cu discreţia-i obişnuită, cumnata ei dispăru din încăpere şi de cum rămase singură cu Demetrio, Reva realiză cât de mult îi lipsise acesta în ultimele zile.

— Eşti...

El părea să-şi caute cuvintele.

— ...atât de frumoasă.

— Doar asta ţi-a fost dorinţa, să le eclipsez pe toate celelalte femei. Făcea parte doar din târgul nostru.

Cu o mână uşor tremurătoare, arătă înspre sipeţel.

— Ai adus diamantele?

— Da...

El puse caseta pe masa de toaletă şi o deschise. În lumina puternică din cameră, bijuteriile străluceau feeric. Fascinată, femeia le admiră, neîndrăznind să pună mâna pe ele.

— Poţi să ţi le pui, zise Demetrio cu o voce înfundată.

Cu vârful degetelor, ea apucă atunci brăţara şi încercă să şi-o prindă, dar nu reuşi.

— Ajută-mă.

Ca o stană de piatră, bărbatul păru că nu auzise rugămintea ei. Enervată de încăpăţânarea lui imbecilă, Reva se îmblânzi în cele din urmă şi îi şopti.

— Dacă vrei, te rog.

Demetrio ezită. Cu un zâmbet ea stătea cu mâna întinsă spre el, oferindu-şi încheietura, citind în privirea lui că va ceda în curând. Ceea ce se şi întâmplă. În timp ce-i aranja brăţara, femeia îi simţi tremurul şi fără să mai stea pe gânduri, îl apucă strâns de mână; rămaseră astfel încleştaţi o vreme, sorbindu-se din priviri. Nu se mai auzea decât respiraţia lor precipitată în tăcerea electrizată din încăpere. Apoi Reva îşi retrase mâna. Demetrio îi potrivi brăţara şi apucă apoi colierul.

Odată puse împrejurul gâtului său dezgolit, diamantele îi smulseră femeii lungi şi delicate frisoane, amplificate de mângâierea involuntară a degetelor lui Demetrio pe ceafa ei. De câte ori n-o sărutase în locul acela atât de sensibil? Privirile se întâlniră în oglindă şi ea înţelese că şi el îşi amintea de asta.

— De ce-ai plecat?

— M-am supus dorinţei exprimate de tine.

Ca să-şi ascundă tulburarea, Reva dădu drumul unui chicotit de râs nervos.

— De data asta, în mod excepţional!

— Nu-i adevărat, întotdeauna am încercat să răspund dorinţelor tale.

Cu inima bătându-i cu putere, femeia încercă să se depărteze.

Demetrio o reţinu, prinzând-o uşor de mână.

— N-am putea să uităm toate... neînţelegerile noastre doar pentru câteva ore, în seara asta... de dragul Nicolettei?

— Credeam c-am şi făcut-o. Altfel, cum m-aş afla aici?

— Nu asta vroiam să spun. Toată lumea o să fie cu ochii pe noi.

În timp ce-şi fixa cerceii, Reva îl asigură cu un zâmbet.

— Nu te-ngrijora. Iluzia va fi perfectă.

În acel moment, Nicoletta dădu buzna peste ei, începând să strige;

— Sosesc primele maşini! Haideţi repede!

— Coborâm imediat, o linişti Demetrio.

Reva îşi îmbrăcă boleroul brodat cu perle fine ce-i completa toaleta şi acceptă braţul soţului său.

— Să mergem, murmură ea.

CAPITOLUL 6

Casa întreagă părea să se fi transformat într-o grădină luxuriantă. Florile acopereau totul, de la pervazul ferestrelor şi al uşilor până la rampa scării impunătoare. În sala de bal, orchestra începuse deja să cânte şi notele

săltăreţe prinseră să se răspândească prin saloanele feeric luminate. Când primii oaspeţi începură să sosească, Demetrio, împreună cu cele două tinere femei ocupară locul cuvenit gazdelor pe treptele de sus ale imensului peron de la intrare. Torţele aprinse, aşezate de o parte şi alta a scărilor, îi aureolau pe invitaţi într-o lumină blândă.

Foarte curând, Reva reuşi să recunoască printre ei multe persoane din anturajul lui Demetrio, mai cu seamă rivali, care îl detestau cu toţii, dar acum îl salutau cu respect. Fără îndoială că aveau de ce să-i ştie de frică. Demetrio era un tip dur. Şi cu toate acestea...

Când îl zărea cu coada ochiului întorcându-se spre sora lui şi încurajând-o cu un surâs, pe faţă îi stătea înscrisă o duioşie ce nimeni pe lume nu ar fi putut-o afecta dacă nu i-ar fi izvorât de-a dreptul din suflet. În acele clipe, apărea nu ca un individ neînduplecat, omul de fier cu care toţi erau obişnuiţi ci ca o fiinţă omenească, sensibilă şi vulnerabilă. Din păcate, părea să nu fie pe lume altă făptură decât Nicoletta căreia el să consimtă a i se dărui fără rezerve.

Tânăra femeie oftă. Care ar fi fost soarta legăturii lor dacă el ar fi îngăduit ca acest lucru să se întâmple — fie şi numai o singură dată — şi între ei doi! Dacă i-ar fi dăruit încrederea lui, e neîndoios că ar fi trăit o iubire minunată şi durabilă.

Când se smulse din aceste gânduri, Reva îşi dădu seama că deja o lume elegantă umpluse saloanele şi că zumzetul conversaţiei se făcea auzit până pe peron. Pe când ultimele maşini opreau în faţa ferestrelor luminate, nervozitatea

crescândă a Nicolettei nu mai putea fi ascunsă ochiului grijuliu al cumnatei sale. Se pare că dorinţa de a se lăsa aşteptaţi îi făcuse pe cei din familia Torvini să întârzie.

Nicoletta îşi stăpânea tot mai greu nerăbdarea, când în sfârşit apăru contele. Rasat şi semeţ, purta un smoking alb, fără cusur, care-i scotea în evidenţă distincţia părului argintat. Nu încape îndoială că fusese cândva un bărbat frumos, dar armonia feţei lui fine şi înguste era alterată de buzele subţiri şi uscate ca şi de cinismul din privire. Îşi ţinea capul trufaş, purtându-se cu acea aroganţă anume pe care o conferă generaţii la rând de putere şi dominaţie. La braţul său, contesa era imaginea însăşi a eleganţei de înaltă clasă. Înaltă şi impunătoare, într-o rochie de tafta de culoarea smaraldului, păşea de parcă pământul abia ar fi putut-o duce.

În ciuda reţinerilor ei, Reva îi primi cu cea mai mare curtoazie. Simţi cum privirea iscoditoare a contesei o cântăreşte din creştet până-n tălpi, dar se pare că rezultatul a fost mulţumitor, de vreme ce marea doamnă binevoi s-o învrednicească cu un surâs. Fu rândul ei să-i zâmbească politicos şi tot atunci apăru şi tânărul Guido.

Cu ochii săi negri imenşi, mărginiţi de lungi gene mătăsoase, cu trăsăturile lui distinse, completate de o gură cărnoasă şi senzuală, fiul contelui Torvini se dovedea de-a dreptul cuceritor iar în atitudinea lui se descifra lesne acea siguranţă de sine a persoanelor obişnuite să primească prinosul admiraţiei semenilor. După ce făcu o plecăciune înaintea Revei, îl salută pe Demetrio şi se opri când ajunse la Nicoletta.

Fremătând, tânăra respira fericirea prin toţi porii fiinţei sale. Cei doi se sorbiră din priviri clipe îndelungate până când contele îi întrerupse sec:

— Guido.

De îndată, tânărul se îndepărtă.

Cina fu servită în mai multe saloane de la parter, iar sufrageria fu rezervată oaspeţilor mai însemnaţi. Această încăpere oferea la lumina rafinată a lumânărilor un spectacol somptuos. Pe masa cea mare, acoperită de o faţă de masă din dantelă preţioasă, vesela din cel mai fin porţelan se învecina cu argintăria aleasă şi cu paharele din cristal scânteietor. Între sfeşnicele înalte, buchete de crini înmiresmau aerul.

— Nu puteţi şti cât mă bucur să vă revăd, îi spuse contele aşezându-se lângă Reva în capul mesei. Nici nu îndrăzneam să sper că vă veţi mai aduce aminte de mine.

— Dar cum v-aş fi putut uita?

— Nu mă îndoiam că familiile noastre vor sfârşi prin a se apropia. Din păcate, nu a trecut mult după ce ne-am cunoscut şi aţi plecat.

Îndărătul zâmbetului contelui Torvini nu era greu de ghicit o răceală dispreţuitoare. Reva nu se lăsă tulburată.

— Mă tem că plecarea mea a fost greşit interpretată. Am fost nevoită să părăsesc pentru o vreme Milano, din cauza muncii mele, care are un caracter mai special. Dar slavă Domnului că soţul meu s-a dovedit întotdeauna foarte înţelegător.

— Da, într-adevăr. Şi nu este întotdeauna uşor pentru un soţ să accepte o carieră care îi răpeşte soţia.

Continua să surâdă, dar zâmbetul lui era tot atât de îngheţat ca şi privirea.

— Poate că vă par de modă veche, dar m-am născut într-o epocă când... cum să vă spun... o epocă mai tradiţională când femeile nu se ocupau decât de casă şi de familie.

Cu o înfumurare neroadă, de-a dreptul insuportabilă, contele oftă. Apoi adăugă cu o voce insinuantă:

— Am înţeles că Nicoletta vă admiră mult.

Simţind pericolul, Reva se grăbi să pareze:

— Nicoletta şi cu mine ne înţelegem foarte bine, dar asta nu înseamnă câtuşi de puţin că ne asemănăm. În ceea ce o priveşte, are un mare respect pentru tradiţiile de care vorbiţi, şi nu are altă dorinţă decât de a fi soţia lui Guido, căruia să-i dăruiască mulţi fii.

— Mai există oare în zilele noastre o asemenea femeie?

— Nu numai că există, dar nu uitaţi că raritatea ei o face nepreţuită. V-aş sfătui să fiţi cu băgare de seamă să n-o lăsaţi să vă scape.

Contele Torvini izbucni într-un râs sardonic.

— Argumentele dumneavoastră au greutatea lor, dar mai sunt şi alte elemente ce nu pot fi neglijate, *signora.* La familia Torvini o căsătorie este înainte de toate o alianţă între două familii.

— Încercaţi cumva să-mi spuneţi că aceste practici ancestrale ar mai fi de actualitate în ziua de azi?

— Da. Mai bine decât ar putea-o face orice contract din lume, uniunea dintre două familii cimentează un aranjament.

În timp ce vorbea, privirea i se îndreptase spre Nicoletta. Faptul că sentimentele curate ale unei fete pot fi dispreţuite în favoarea intereselor acestui

individ, o umplea de silă pe Reva. Fu nevoită să facă un efort pentru a-şi stăpâni iritarea.

— Cred că iubirea lor ar trebui să fie de-ajuns, curmă ea discuţia pe un ton sec. E limpede că Nicoletta îl adoră pe fiul dumneavoastră.

Răspunsul contelui căzu precum un cuţit de ghilotină.

— Se prea poate, dar cât timp ţine o iubire de tinereţe? Fără o potrivire reală în gusturi, fire şi educaţie, spuneţi-mi şi mie ce mai rămâne când pasiunea se răceşte?

— Când doi oameni se iubesc, pasiunea nu moare niciodată. Ea evoluează, se schimbă, îmbracă alte forme. Şi toate astea nu au nimic comun nici cu gusturile şi nici cu educaţia.

— A, nu? Am multe de învăţat de la dumneavoastră în această privinţă. Într-adevăr, împreună cu soţul dumneavoastră formaţi un astfel de cuplu în care totul îi desparte pe parteneri: ţara, originile, aşteptările. Dar căsătoria dumneavoastră este cu toate acestea o reuşită deplină. Aşa aţi numi-o şi dumneavoastră nu-i aşa?

— Prezenţa mea aici nu tocmai asta dovedeşte?

Privirea lui Torvini o făcu să-şi piece ochii.

— Nu tocmai, *signora.* Aţi lipsit vreme îndelungată şi apăreţi acum dintr-o dată, tocmai la momentul oportun. Un om cinic ar putea lesne vedea aici un aranjament isteţ.

— Un om cinic poate suspecta pe oricine de orice, i-o întoarse Reva plină de vervă.

— Întocmai. Dar mie unul nu-mi place de fel să mă consider un cinic. În felul meu, sunt un romantic şi în ziua de azi doar un asemenea

romantic mai poate apăra vechile valori ale fidelităţii şi ale echilibrului conjugal. În sfârşit... dumneavoastră şi Demetrio sunteţi dovada cea mai grăitoare că o căsnicie poate fi solidă în ciuda unor mari diferenţe de tot felul. Vă felicit. Şi mai cu seamă, adăugă el ridicându-şi paharul, vă invidiez pentru această fericire.

Stânjenită de întorsătura pe care o luase discuţia, Reva se folosi de prilejul oferit de vecinul din stânga contelui, să intre în vorbă, pentru a scăpa de cercetarea iscoditoare a acestuia. Acum contele era atras într-o discuţie interminabilă cu acest comesean nerăbdător şi, pentru prima oară de la începutul acestei serate, o lăsă uitării pe gazdă.

Absorbită de discuţie, Reva nici nu se atinsese de farfurie. Bucuroasă că îşi poate în sfârşit oferi o clipă de destindere, îşi duse paharul la buze cu un gest de uşurare. Vinul era cu adevărat o licoare de excepţie. Întreaga masă strălucea, trimiţând mii de raze scânteietoare. Demetrio îşi câştigase pariul. Pe când se gândea la el, Reva simţi mai degrabă decât remarcă, privirea lui mângâietoare. Întorcând iute capul, îl văzu aranjându-şi nodul de la papion. Imediat, îşi atinse şi ea la rându-i obrazul cu două degete, apoi înţepeni, surprinsă că s-a lăsat dusă să facă acest gest.

Acest gest avea o semnificaţie deosebită. În limbajul lor — un cod instaurat în prima lor lună de căsătorie — aranjatul cravatei însemna: „E totul în regulă?", iar mâna dusă la obraz însemna că totul merge cum nu se poate mai bine. Aceste rituri ce-i făceau complici aparţineau însă trecutului şi răspunsul Revei a fost pur şi simplu instinctiv.

Contrariată, Reva îşi simţi obrajii îmbujorându-se şi curând întreg corpul prinse să-i ardă. Scoţându-şi boleroul se rugă la toţi dumnezeii ca nimeni să nu-i fi băgat de seamă tulburarea aceasta neaşteptată.

Dar... la celălalt capăt al mesei, Demetrio ştia că mesajul său a fost receptat. Tot atât de spontan ca şi altă dată, ea răspunsese conform acelui cod al lor, iar obrajii ei împurpuraţi nu făceau decât să-i trădeze furia şi ruşinea.

O privi îndelung şi inima i se strânse de durere. Acoperită de diamante, Reva părea aidoma unei prinţese dintr-un basm. Pletele ei blonde, ridicate într-un coc greu, lăsau liberă curba desăvârşită a umerilor şi chipul ei mândru.

Împrăştia în jurul ei o forţă de seducţie la care nu rămânea nimeni nepăsător. Nu-i scăpase acest lucru pe când primeau împreună musafirii pe treptele peronului. Dacă femeile o cercetau cu invidie, privirile bărbaţilor trădau un cu totul alt sentiment — dorinţa de neînfrânt. Da, fără îndoială, Reva avea graţia unei regine, reuşind să le pună în umbră pe toate celelalte femei, fascinanţă şi îndepărtată.

Îndepărtată. La acest gând Demetrio se crispă. De câte ori nu i-a atribuit acest calificativ, în încercările de a-şi explica atitudinea soţiei sale, această fiinţă ce-i scăpa mereu înţelegerii? S-a străduit de atâtea ori să încerce să priceapă cum o femeie ce se pricepea atât de bine să râdă, să petreacă, să iubească se putea arăta în cele din urmă atât de distantă. Iar adevărul era amar. Ceva din Reva continua să-i scape.

Cina era pe sfârşite iar în calitatea sa de invitat de onoare, contele trebuia să deschidă balul

împreună cu gazda. În ciuda calităţilor de dansator şi a conversaţiei amabile a cavalerului ei, Reva continua să se simtă încă grozav de stânjenită. Aşa încât ultimele măsuri ale valsului fură o adevărată uşurare.

Fu rândul lui Guido s-o invite la dans. Cucerită de farmecul lui latin, tânăra femeie însă nu întârzie să remarce că partenerul ei nu avea nici pe departe acea siguranţă de sine pe care o presupuneai la cineva cu fizicul lui. Pe când se învârteau în sunetul muzicii, Reva se întrebă dacă nu e oare mai bine să fii soţia unui asemenea puşti necopt, decât să împarţi viaţa unui bărbat matur, sigur de el şi inflexibil.

La acest gând, privirea i se îndreptă maşinal spre Demetrio.

Stilul lui de dans se traducea printr-o maximă corectitudine, dar nu dovedea nici un fel de imaginaţie. Totuşi, trebuia să fie dreaptă cu el. Şi asta însemna să recunoască că el nu avea nevoie să fie un dansator ieşit din comun ca să atragă toate privirile. Pentru asta era de-ajuns simpla sa prezenţă, căci întreaga sa făptură emana o asemenea forţă virilă încât nici un bărbat din cei prezenţi nu s-ar fi putut măsura cu el.

Uşor ameţită de vin şi de dansul necontenit, Reva trecea de la un partener la altul cu gândurile rătăcindu-i aiurea. Dansa deja de o bună bucată de vreme, când unul dintre cavaleri insistă să se prezinte: Bruno Alessi. Deşi numele îi suna oarecum cunoscut, Reva nu reuşi să-şi aducă aminte când îi mai fusese pomenit. Şi mai cu seamă nu ştia cum să interpreteze ostilitatea făţişă a acestuia. Dar misterul fu curând dezlegat.

— Sper că vă place casa mea şi că o apreciaţi cum se cuvine, îi spuse el pe când se legănau în ritmul unui slow.

— Casa dumneavoastră?

Cu capul uşor dat pe spate, Reva îl privea fără să înţeleagă.

— Această casă a fost a mea, *signora*, până când soţul dumneavoastră nu ne-a alungat de aici, pe mine şi pe familia mea.

— Oh...

Îşi amintea acum. Cum putuse uita... Alessi... baronul.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Dar nu e nevoie să vă scuzaţi în nici un fel. În ceea ce vă priveşte, doar nu aveţi nici o vină. Aşa cum nimeni nu v-ar putea găsi vreuna numai pentru că purtaţi în această seară diamantele mamei mele, adăugă Bruno pe un ton lipsit de orice politeţe. Nimeni nu-i poate sta în cale soţului dumneavoastră. Tatăl meu a avut o încredere deplină în el, i-a împrumutat bani şi l-a ajutat să devină ceea ce este astăzi. Dar nimic din toate acestea nu i-au înmuiat inima lui Demetrio când şi-a pus în minte să aibă această casă.

Reva nu răspunse. Fără să ştie de ce, nu izbutea să se convingă de realitatea acestor acuzaţii. Refuza să creadă că ar fi putut fi adevărate. În vreme ce ea rămânea tăcută, tânărul îşi continua incriminările pe acelaşi ton glacial:

— Vă mai pot spune, doamnă, că cei mai mulţi dintre cei de faţă se tem de Demetrio Corelli. Şi asta pentru că ştiu că nu ar pregeta să strivească pe oricine i-ar sta în cale.

— Vă rog să încetaţi.

Fără să vrea, Reva se crispă în braţele partenerului ei de dans. A-şi critica soţul era un privilegiu numai al său şi nu putea accepta ca un străin să-şi aroge aceleaşi drepturi, era intolerabil. Dar ura lui Bruno era prea aprinsă ca să se lase înduplecat de o rugăminte de-a ei. Aşa încât se încrâncenă în continuare să-şi verse veninul împotriva lui Demetrio cu o febrilitate crescândă, iar Reva trebui să facă mari eforturi ca să-şi stăpânească dorinţa de a-l pălmui. Dându-şi bine seama că este de datoria ei să pună capăt acestui monolog furios, înainte de a se transforma în scandal, Reva nu avu la îndemână altă soluţie diplomatică decât... clasicul leşin. Se opri brusc şi aducându-şi o mână la frunte cu un gest nesigur îi spuse:

— Scuzaţi-mă... cred că... cred că nu mă simt prea bine.

Fu de-ajuns pentru ca de îndată mai mulţi bărbaţi să-şi abandoneze partenerele, dornici să-i fie de folos. Nemişcat pe pista de dans, Bruno Alessi o priviri cum se îndepărtează fără a schiţa vreun gest. Reva tocmai fusese ajutată şi se întindă pe o canapea, când vocea profundă a lui Demetrio răsună acoperind şoaptele din jur.

— La o parte, îl auzi spunând.

Îşi făcu loc prin micul grup care o înconjura şi, înainte ca să-şi poată da seama ce se întâmplă, Reva se simţi ridicată de nişte braţe puternice. Totul se petrecuse fulgerător şi nu stătuse în puterea ei să se împotrivească. Câteva clipe mai târziu, uşa budoarului se închidea în urma lor, izolându-i de restul lumii.

— Reva... ce s-a întâmplat?

Demetrio îşi depuse pe pat cu neţărmurită grijă povara preţioasă.

— Vorbeşte-mi, spune ceva, o imploră el. De ce ai leşinat?

Vocea lui joasă, sugrumată de o emoţie nestăpânită reuşi s-o tulbure profund pe tânăra femeie. Răscolită, nu mai ştiu de loc ce atitudine să ia.

— Nu... n-am leşinat.

— Nu fii caraghioasă, doar te-am văzut. De ce nu-mi spui dacă eşti bolnavă?

— Pentru că nu sunt!

Reva avu dintr-o dată sentimentul că se afundă în ape tulburi şi periculoase.

— Nu am nimic, reluă ea cu un glas zorit. Leşinul nu a fost decât un truc. Bruno Alessi nu contenea cu calomniile la adresa ta şi sunt sigură că aş fi sfârşit prin a-l pălmui, dacă nu aş fi recurs la acest leşin.

Pe faţa lui Demetrio unde cu numai câteva clipe mai devreme sta scrisă îngriijorarea cea mai vie, se aşternea acum masca unei ironii de gheaţă.

— Trebuia să-l laşi în pace să-şi deşerte sacul. Nimic nu mă poate atinge.

— Aşa înţelegi tu să-mi mulţumeşti?

El râse plictisit, ceea ce avu darul s-o jignească profund pe Reva.

— Dragă Reva, dar ce am făcut ca să merit din partea ta o asemenea soliciitudine? Şi apoi... hai să fim drepţi, oare m-ai apărat cu adevărat? Sau ai simulat leşinul ca să nu fii nevoită să-i dai dreptate acestui imbecil? Nu cumva te-a speriat mai degrabă gândul că ai fi gata să-i mărturiseşti că şi tu eşti de aceeaşi părere?

Tânăra femeie se săltă dintr-o mişcare. Ochii albaştri umbriţi de gene negre scânteiau de mânie.

— Cum îndrăzneşti? Eram furioasă, pur şi simplu furioasă.

— Ei, dar ce a putut spune atât de îngrozitor?

— Că ai răspuns bunătăţii tatălui său faţă de tine alungându-l din casă.

Pe faţa lui Demetrio nu se clinti nici un muşchi. Ea se mulţumi să-l întrebe sec:

— E adevărat?

— Mă cunoşti doar. M-ai acuzat tu însuţi adeseori de a fi necruţător, calculat şi cinic.

— Nu te juca cu mine în aceste momente, te rog. Spune-mi adevărul.

El izbucni într-un râs brutal.

— Haide, nu-mi spune că ai început mai nou să-ţi pui întrebări înainte de a-ţi forma o părere!

Apoi, direct, se apropie şi îi oferi braţul.

— Cred că e timpul să ne întoarcem printre oaspeţi. Oamenii încep desigur să se îngrijoreze.

Înnebunită de furie, Reva izbuti să-şi ascundă lacrimile. De ce oare trebuia s-o dezamăgească în permanenţă, să-i înşele mereu aşteptările? Înălţându-şi capul plină de demnitate, se lăsă condusă fără o vorbă în sala de bal, unde sosirea lor nu trecu neobservată. Musafirii făcură roată în jurul lor şi, spre surprinderea tuturor, cel mai îngrijorat dintre toţi se arătă contele Torvini.

— V-aţi dat atâta silinţă ca să pregătiţi în chip desăvârşit această minunată serată. Desigur că toate acestea v-au epuizat, zise el cu emfază. Un pic de odihnă este tot ce vă lipseşte. Asta vă va pune pe picioare şi eu ştiu care este locul ideal. Săptămâna ce vine, familia noastră va petrece

câteva zile la vila pe care o avem pe malul lacului Como. Ne-ar face mare plăcere dacă aţi veni cu noi, împreună cu soţul dumneavoastră. Şi cu Nicoletta, bineânţeles.

— Da, da! făcu Nicoletta bătând din palme de bucurie. Ar fi de-a dreptul minunat!

Reva se simţi prinsă într-o capcană. În ceea ce o priveşte, n-ar fi vrut pentru nimic pe lume să fie silită să facă această călătorie care ar presupune o disimulare continuă, o comedie jucată în public în fiece clipă. Nu, nu, nici gând. Dar cum să scape? Pe când se frământa astfel, nu mică-i fu mirarea când îl auzi pe Demetrio primind plin de căldură invitaţia contelui.

O mânie surdă o năpădi; dar ştiu să-şi ascundă supărarea evitându-l tot restul serii pe Demetrio. Stătea de vorbă cu un grup de tineri lângă bar când îl văzu apropiindu-se; venea s-o invite la un ultim vals.

— Va trebui să accepţi, îi spuse cu glas scăzut. Nu am dansat împreună nici măcar o singură dată.

Reva se întoarse. Să danseze cu Demetrio? Nu. Era un risc mult prea mare. Cu toate acestea, privirile oaspeţilor aţintite asupra lor o făcură să înţeleagă că nu avea altă cale de ales. Acceptă.

Cu o insuportabilă siguranţă de sine, Demetrio o conduse spre pista de dans slab luminată. Apoi îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei. Un parfum bărbătesc veni s-o învăluie ca o mângâiere, iar când îi simţi trupul lipit de al ei se tulbură de-a binelea.

Adunându-şi cu greu gândurile, se hotărî să rupă ea tăcerea ce părea să-i convină lui de minune.

— De ce ai acceptat această invitaţie la Como? îl întrebă ea cu o ovoce nesigură.

— Şi oare cum am fi putut refuza? Aş zice mai degrabă că e semn bun. Toate astea nu pot însemna altceva decât că i-ai făcut bătrânului conte o impresie extraordinară.

Simţi braţul lui strângând-o mai tare şi încercă să se îndepărteze.

— Eu nu sunt chiar aşa de sigură. Reapariţia mea bruscă nu prea pare să-l fi convins.

— Atunci înseamnă că această invitaţie nu este altceva decât o punere la încercare.

— E o nebunie, Demetrio. Cât vom mai putea continua cu această înşelătorie?

— Atâta vreme cât va fi nevoie.

O atrase cu putere spre el iar tânăra femeie se crispă. În ochii de tăciune ai lui Demetrius ardea un foc ce nu făcea decât să-i trezească toate temerile ei ascunse.

— Opreşte-te, îl imploră ea.

— Nu fac decât ceea ce se aşteaptă toată lumea să fac. Torvini e cu ochii pe noi. Zâmbeşte, încearcă să dai impresia că eşti cum nu se poate mai fericită.

Mâinile lui Demetrio i se plimbară uşor pe şolduri şi Reva cuprinsă de panică îşi simţi trupul cedând asaltului nestăvilit al dorinţei.

— Înainte vreme, nu trebuia să faci nici un efort ca să pari fericită.

Reva întoarse capul. Simţea pe obraz răsuflarea fierbinte a lui Demetrio, ceea ce o făcea să-şi piardă capul.

— Înainte, reluă el cu un glas sugrumat, când dansam nu ne gândeam la altceva decât la clipa când îţi voi smulge rochia de pe tine şi...

— Taci...

Îi atinse uşor buzele şi tânăra femeie îşi înăbuşi un geamăt. Nu mai era stăpână pe propriul ei corp, şi acesta era gata s-o trădeze.

— De ce? continua să-i şoptească Demetrio. Nu suporţi amintirea unor vremuri când mă doreai şi tu?

El încercă s-o sărute, dar ea îl respinse, atât de discret cât i-a stat în putinţă, refuzând cu tărie să cedeze dorinţei nebuneşti care se aprinsese în ea.

— Acele vremuri sunt apuse, Demetrio.

— Nu cred. O iubire ca a noastră nu se stinge niciodată.

— Sentimentele ce le nutream unul pentru celălalt nu aveau nimic de-a face cu iubirea, o ştim prea bine amândoi. Ceea ce ne apropia pe noi nu durează.

— Ai uitat oare nopţile noastre? Plăcerea aceea ce nu cunoştea margini, ce nu se mai sfârşea... De când ai plecat nu am mai dorit nici o altă femeie.

— Te rog! Mi-ai promis doar...

— Ce ţi-am promis? Să nu ne culcăm împreună! Şi m-am ţinut de cuvânt. Dar nimic din înţelegerea noastră nu îmi interzice să-ţi spun ce am chef, şi în această clipă nu doresc altceva decât să-ţi amintesc câteva adevăruri pe care tu preferi să le dai uitării.

— Pentru tine adevărul nu este decât o armă!

— Şi încă e cea mai bună pe care am putut-o găsi. Am cunoscut împreună momente de extaz absolut, de plăcere totală şi deplină şi acestea sunt lucruri care nu se uită. Şi... uită-te la tine,

dacă acesta nu ar fi adevărul adevărat, atunci de ce te-ai teme aşa?

— Nu mă tem deloc, se grăbi ea să răspundă.

— Nu? Ei bine, dovedeşte-mi-o invitându-mă în camera ta în această seară.

— Eşti diavolul în persoană. Lasă-mă să plec.

— Ca să aibă ce bârfi oaspeţii noştri? Regret, draga mea, dar acum nu avem încotro, sântem prizonierii acestei muzici încântătoare...

Nici nu apucă bine Demetrio să pronunţe cuvântul „prizonieri" că reacţia promptă a Revei îl făcu să înţeleagă că făcuse o mare greşeală, pe care avea s-o regrete amarnic. Chipul femeii, lipit de al său, păli îngrozitor, căci acest cuvânt nu făcuse decât să-i deştepte amintiri cumplite, umilinţa, sechestrarea şi mai apoi fuga...

Tocmai atunci muzica se opri, lăsându-i încremeniţi în mijlocul pistei. Rece şi distantă, Reva se smulse din strânsoarea lui, se răsuci pe călcâie şi se depărtă.

CAPITOLUL 7

Odată plecat şi ultimul invitat, Reva se grăbi să ajungă în camera ei ca să scape de privirea apăsată şi sfredelitoare a soţului ei. Dar din nefericire, această fugă n-o ajută să scape şi de amintirile clocotitoare pe care i le stârnise.

În vreme ce se dezbrăca, îi venea rând pe rând în minte fiecare amănunt din cursul serii, luminile,

muzica, braţele lui Demetrio petrecute în jurul umerilor ei, ochii lui negri pierduţi în azurul ochilor ei, răsuflarea lui fierbinte şi aţâţătoare pe buzele ei. Imaginile acestea se prinseră într-o horă drăcească ce nu-i mai dădu pace, urmărind-o cu îndărătnicie.

Reva era răscolită până-n străfunduri de o adevărată furtună sufletească. Demetrio se folosise de toate trucurile pentru a trezi din ea senzaţiile fără seamăn ale nopţilor lor de pasiune şi de foc, iar tânăra femeie fu nevoită să recunoască că, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-i pune stavilă, victoria îi aparţine lui.

Cu o putere nebănuită vreodată, amintirea ceasurilor acelea de beţie a simţurilor ţâşnea din adâncurile memoriei şi fiecare părticică a trupului ei răspundea, întocmai ca altădată, farmecelor unei vrăjitorii vechi de când lumea.

Cu gândurile rătăcind aiurea, făcu un duş şi-şi puse un halat de mătase sidefie. Când se întoarse în cameră, fu surprinsă să desopere imaginea pe care i-o trimitea oglinda. Cu părul lăsat în voie, cu ochii strălucind, cu aceste curbe ispititoare ce se conturau sub veşmântul uşor, era imaginea însăşi a dorinţei şi părea gata să se ofere.

Tulburată, îşi duse o mână la grumazul gingaş şi-şi muşcă buzele. Bijuteriile... Erau aici, pe masă, lângă ea, trimiţând raze de foc în jur. Îi veni atunci în minte că nu era înţelept să le păstreze în camera ei peste noapte, şi că mai bine ar face să le înapoieze chiar în această seară.

Fără să mai stea pe gânduri, Reva se îndreptă spre uşa de comunicare dintre cele două camere. Cu mâna pe clanţă, ezită. Apoi o forţă irezistibilă

o împinse să meargă înainte. Demetrio nu închisese uşa cu cheia pe partea lui, aşa că aceasta se deschise pe dată.

Brusc, înţepeni. Ce făcea ea acolo? Absurditatea iniţiativei ei, care acum câteva clipe îi păruse atât de îndreptăţită, îi apăru limpede, dar era prea târziu. Acum nu mai putea da înapoi.

Incremenită, cu caseta de bijuterii strânsă la piept, îl auzi pe Demetrio sub duş, şuvoiul de apă biciuindu-i trupul... Câteva clipe mai târziu, uşa de la baie se deschise şi în lumina albăstruie se contură silueta lui.

— Cine e?

Pradă unei emoţii crescânde, Reva răspunse dintr-o suflare.

— Numele meu e fără importanţă.

El vru să întindă mâna spre întrerupător, dar ea îl împiediccă aruncându-i-se în braţe.

— Nu, nu... îl rugă ea. Stai...

— Reva... ce faci tu aici?

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea bolborosi:

— Credeam... credeam că vrei să mă vezi...

Cu o blândeţe fără margini, Demetrio o trase la pieptul lui. Reva nu cuteza nici să respire. Simţea pe umeri apăsarea mâinilor puternice ale soţului ei. Mâini fierbinţi, mângâietoare... Chipurile lor se apropiaseră, buzele stăteau să li se atingă.

— Reva...

Cu o mână tremurătoare îi netezi linia decolteului ca apoi, încet încet să coboare spre sânii ei fremătători. Senzaţia fu atât de dulce încât tânăra femeie nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere.

— Demetrio...

Cu capul dat pe spate, tresări. Degetele pricepute ale soţului ei plimbate pe pielea ei mătăsoasă aveau darul să aprindă în ea un foc ce se transforma în vâlvătaie.

— Hai să facem ca şi cum nu ne-am cunoaşte...

— Nu ne cunoaştem, repetă el cu vocea răguşită.

În vreme ce tulburarea ei creştea, el îşi strecură iute o mână pe sub halatul de mătase ivorie, ce alunecă pe mochetă foşnind uşor. Tremurând de nerăbdare, corpul tinerei femei se cambră uşor. Pieptul ei rotund zvâcnea înfiorat în ritmul respiraţiei sacadate.

— În această seară... nu sântem decât nişte străini. Nu ne-am văzut niciodată până acum şi nu ne vom revedea nici de acum înainte, poate niciodată... dar avem această noapte numai pentru noi... nu există nimic în afară de această noapte...

Cu o ardoare nestăpânită, Demetrio o strânse în braţe, şi torţa acestui trup lipit de al său trezi în Reva cele mai nebuneşti simţiri. Nemaivoind să prelungească aşteptarea, începu să-i smulgă hainele bărbatului. Cu trupul dezgolit şi splendid, în penumbra încăperii, acesta se oferi privirilor pline de încântare ale tinerei femei.

— Cine eşti tu? îi şopti acoperindu-i faţa cu sărutări sălbatice.

— Sunt femeia pe care o aşteptai dintotdeauna. Şi tu eşti bărbatul pe care îl căutam.

— Dar mâine...

— Sst...

Ea îi puse delicat un deget peste buze.

— Mâine nu există.

Răsuflarea dogoritoare a lui Demetrius arzându-i pielea o făcea să-şi piardă cu desăvârşire capul. Cu un braţ el îşi spori strânsoarea, iar ea simţi pe pântecele ei forţa virilă a dorinţei bărbatului. Ştia acum că nimic pe lume nu-i mai poate opri. Îl dorea cu toată fiinţa ei şi în această seară nu se mai putea gândi decât la potolirea acestei patimi nesăţioase.

Cu un suspin de voluptate, îşi înfipse degetele în pletele lui dese şi-i sorbi buzele. Cum îşi închipuise că ar fi putut trăi în preajma lui fără să ajungă să-l dorească ca o nebună, uitând de tot ce i-ar putea dicta raţiunea? Desigur că luptase cât a putut, din momentul când a intrat în camera ei de la Milano, dar acum nimic nu mai putea sta în calea pasiunii lor.

Nu se schimbase nimic. Întocmai ca şi altădată, nu mai exista nimic decât trupurile lor goale şi fremătând de nerăbdare, parfumurile îmbătătoare ale nopţii calde când timpul părea să-şi fi oprit zborul.

Demetrio se aplecă, o luă în braţe şi o purtă până la pat.

Copleşită de mângâierile şi sărutările sale, Reva gemea încetişor. Trupul ei se aprindea, îşi amintea. Şi pe când se îmbrăţişau frenetic, rostogolindu-se pe cearşafuri, ea înţelese că în toată această vreme nu a făcut decât să se amăgească: liniştea şi calmul acestui an petrecut departe de Demetrio nu fuseseră decât o înşelăciune, iluzia unui trup trist şi abandonat ce se crede vieţuind în pace, dar care de fapt nu trăieşte.

Pe buze îi stătea numele lui Demetrio, dar nu îndrăzni să-i şoptească. În aceste clipe nu erau decât doi străini. Acest joc al măştilor, liber consimţit, era pentru ei singurul mijloc de a-şi oferi fără riscuri, fără remuşcări şi fără implicaţii, această noapte de nebunie.

Plăcerea ce-i înlănţuia, făcându-i sclavii ei, era mai puternică decât raţiunea. Acum se contopiseră într-o singură fiinţă, uniţi prin aceeaşi dorinţă sălbatică. Dintotdeauna Demetrio se pricepuse de minune să răspundă tuturor chemărilor şi exigenţelor ei. Amant îndrăzneţ, el a ştiut să facă din uniunea lor trupească un prilej de uimire şi de încântare reciprocă. Aroganţa aceea blestemată, care o scotea din fire, se transforma în timpul relaţiei carnale într-o forţă şi o cutezanţă care o copleşeau.

— Demetrio...

Şi ea la rându-i nu precupeţea nimic ca să-l înnebunească. Şi îl înnebunea cu adevărat, pornind să exploreze fără nici o reţinere acest trup, căruia îi stârnea fiori de foc şi gheaţă făcându-l să răspundă aidoma unui arc mângâierilor sale.

Curând, ea nu mai rezistă, aşteptarea fusese prea lungă. Cu mâinile agăţate de umerii iubitului ei, îl pofti şi i se dărui, arzând îl primi, strigându-şi fără ruşine plăcerea când cele două trupuri înfierbântate se contopiră într-un acelaşi extaz.

În cameră părea să se fi aşternut liniştea. Dar calmul aparent nu făcea decât să pregătească regăsirea următoare. Când Reva se simţi din nou pătrunsă, îşi aduse aminte, înfiorându-se de

plăcere, de extraordinara forţă a lui Demetrio. Câte nopţi au petrecut astfel, potolindu-şi necontenit dorinţele până în zori, dormind un ceas ca apoi să revină cu o putere egală? Cu capul răsturnat pe pernă, Reva se agăţă de umerii lui, înlănţuindu-l. Din nou nerăbdarea îi dădea ghes, dar de data aceasta vru să guste din plin clipa magică a aşteptării.

— Nu, şopti ea. Nu încă.

Buzele fierbinţi ale soţului ei îi fremătară la ureche:

— Aşa?

— Da... da... aşa...

Pierdută, rătăcită, Reva îl imploră fără să-l vadă, în timp ce el o privea plin de iubire cum se afundă în extaz.

— Acum? o întrebă el cu glas sugrumat.

— Da... acum...

Era gata să atingă împreună cu el culmile unei fericiri împărtăşite şi când el se cabră înspre ea, femeia ştiu să-i vină în întâmpinare. După atâtea luni de despărţire, redescoperea acum în braţele lui aceeaşi bucurie pură, aceeaşi plăcere absolută, aceeaşi armonie desăvârşită.

Se odihniră câteva clipe unul lângă altul, cu trupurile încă lipite, apoi Reva se îndepărtă încetişor. Îşi privi câteva clipe soţul cu inima înecată de iubire, după care se lăsă să alunece încântată pe pieptul lui unde se rostogoleau mărgele de sudoare.

— Ai obosit?

— Cine, eu?

Un râs provocator însoţi răspunsul.

— Te-aş putea epuiza, ştii bine...

Fu cât pe ce să-i răspundă: „N-ai reuşit niciodată“ dar acest „niciodată“ i-ar fi aruncat într-un trecut pe care hotărâseră, pentru câteva ceasuri, să-l uite. Era mai bine aşa. Da, Reva fusese înţeleaptă. Fără trecut nu va exista nici durere, nici regrete.

Cu pletele răsfirate pe umărul soţului ei, tânăra femeie aţipi curând. Rămase aşa aproape o oră, nemişcată şi liniştită, aidoma unui copil. Apoi se trezi şi dorinţa puse din nou stăpânire pe trupurile lor adormite, împingându-i într-o spirală nesfârşită de voluptate şi plăcere.

* * *

Lumina blândă a zorilor fu cea care îl trezi pe Demetrio. Cu mintea confuză încă, se întinse cu un oftat. De ce oare se simţea atât de bine? Ce se întâmplase? Când brusc îi apărură în faţa ochilor imagini din noaptea de vis. Deschise ochii larg.

Era singur şi cu toate acestea în aer plutea mireasma îmbătătoare a unui parfum puternic. Patul arăta de parcă s-ar fi dat acolo o luptă crâncenă. Lângă uşa ce ducea la baie, zăcea pe covor halatul lui, rămas acolo unde căzuse, mai exact acolo unde i-l scosese Reva.

Demetrio se sculă şi se îndreptă spre uşa ce comunica între cele două camere. Uşa era închisă, iar alături, pe comodă se odihneau în caseta lor meşteşugită diamantele reci şi fără strălucire.

CAPITOLUL 8

Cu două zile înaintea plecării la lacul Como, Reva primi un mesaj de la Bruno Andrese. În câteva cuvinte, ziaristul îi cerea să vină să se întâlnească şi să meargă împreună să fotografieze un alt imobil.

— Plătesc chiria la aceaşi agenţie ca şi cei care locuiesc în „Casa Paradisului" îi explică el laconic.

Fără să mai stea pe gânduri, Reva se duse la locul indicat şi descoperi o casă încă şi mai părăginită decât cea dintâi.

— Cineva e la curent cu ceea ce facem. Ai grijă de tine.

— Las' pe mine, nu-ţi fă probleme.

* * *

Pe când se apropia de vilă, Reva îşi dădu seama că era urmărită. O Lancia neagră se ţinea după ea, păstrând mereu aceeaşi distanţă. Deodată, pe o bucată de drum liberă, şoferul acceleră şi o ajunse. Plină de curiozitate, tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu arunce o privire înăuntru. Chipul aspru şi necioplit pe care-l zări o clipă îi dădu fiori.

Întorcându-şi iute capul, apăsă pe accelerator şi crezu că a reuşit să scape de urmăritor. Dar când trecu de grilajul înalt al palatului Corsevo, văzu în retrovizor că Lancia neagră o ajunse până aici.

Îndoielile de tot felul începură să-i dea târcoale. Şi dacă Benno avea dreptate? Dacă într-adevăr

urmăritorul ei ştia unde locuieşte? Pe când se angaja cu maşina ei pe aleea umbroasă, Reva îşi alungă din minte aceste gânduri. Se mulţumi să ridice din umeri. Oricum, toate acestea nu aveau nici o importanţă. Doar în două zile avea să părăsească palatul Corsevo.

* * *

În dimineaţa plecării toată casa era cuprinsă de o agitaţie fără seamăn, curată nebunie. Când în sfârşit Jaguarul fu încărcat, apăru un servitor, vădit stânjenit, care începu să se bâlbâie aducându-le la cunoştinţă stăpânilor că poarta principală era închisă şi că numai un oarecare Tony, acum beat mort, ştie unde se află cheia.

Spre marea uimitoare a Revei, Demetrio nu se înfurie defel.

— Nu-i nimic, zise el închizând portbagajul maşinii. Vom ieşi pe poarta din spate.

Trecu la volan şi le făcu semn Revei şi Nicolettei să-l urmeze. Apoi porni, sub privirile impasibile ale Francescăi şi ale celor doi servitori veniţi să-i conducă pe peron. Drumul pe care o luară era neîngrijit şi şerpuia printre copacii seculari din parc. Curând se iviră printre crengile uriaşe câteva căsuţe. Păreau toate nelocuite, unele dintre ele aflându-se chiar în paragină. Una singură dintre ele strălucea în soarele blând al dimineţii, arătându-şi cu mândrie faţada albă.

Fremătând toată, Nicoletta îşi strecură capul printre scaunele din faţă.

— Nu opreşti? îl întrebă pe fratele ei. Aş vrea să-i arăt Revei unde ne-am născut.

— N-avem timp.

— De ce? O clipă doar!

În loc de orice alt răspuns, Demetrio apăsă pe accelerator.

— Vrei să laşi o impresie proastă familiei Torvini întârziind, când ştii că eşti aşteptată?

— Bineînţeles că nu, dar...

Contrar oricăror aşteptări, el începu să urle:

— *Sfântă fecioară!* Vrei să taci odată!

Era ceva atât de neobişnuit ca el să i se adreseze pe un astfel de ton surorii sale, încât cele două femei se priviră îngheţate de spaimă. Apoi, deodată, expresia feţei Nicolettei se schimbă ca şi cum i-ar fi fost de-ajuns o clipită să înţeleagă motivele acestui comportament ciudat. În vreme ce Reva îi arunca nişte priviri uimite, în care se citeau întrebările pe care nu îndrăznea să le rostească, Nicoletta se mulţumi să schiţeze un surâs misterios.

O clipă mai târziu, ajunseră la ieşirea din spatele proprietăţii şi Demetrio se dădu jos din maşină ca să dezlege lanţul ce lega cei doi batanţi ai porţii. Când urcă din nou în maşină, surâdea. Incidentul de adineaori părea uitat. Dar nu şi pentru Reva care se frământa în continuare. Oare ce or fi vrut să-i ascundă?

Profită de o oprire la o staţie de benzină, ca să-şi astâmpere curiozitatea. Pe când Demetrio făcea plinul, ea ieşi puţin cu Nicoletta ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Mergeau alături de-a lungul şoselei, sub soarele arzător şi Reva îşi prinse de braţ cumnata.

— Nicoletta... spune-mi... ce este atât de secret în legătură cu căsuţa pe lângă care am trecut? De ce n-a vrut Demetrio să mi-o arate?

Stânjenită, fata se retrase uşurel.

— E târziu, asta-i tot.

— E clar că nu e vorba numai de asta. De ce îmi ascunzi şi tu adevărul?

— Pentru că nu e nimic de spus. Zău că nu e nimic... chiar nimic. A, uite, Demetrio ne face semn!

Retezând în felul acesta scurt conversaţia, Nicoletta se îndepărtă grăbită iar Reva nu avu încotro şi trebui s-o urmeze. Ce putea să însemne tot acest mister? Şi de ce hotărâseră oare cei doi fraţi s-o ţină pe ea deoparte? Erau deja din nou pe drum de o bună bucată de vreme, când crezu că a descoperit răspunsul; căsuţa reprezenta pentru Demetrio un spaţiu privat şi foarte deosebit, ceva numai de el ştiut şi pe care nu voia să-l împartă cu nimeni; Nicoletta înţelesese asta cât ai clipi şi, cu discreţia ei obişnuită, dovedise respect faţă de sentimentele fratelui ei păstrând tăcerea asupra acestui subiect. Aşa trebuie să fie, nu exista un alt răspuns.

Cu ochii pe jumătate închişi, Reva se lăsă alene pe speteaza confortabilă a scaunului ei. Demetrio nici că ar fi putut găsi ceva mai grăitor, care s-o facă să înţeleagă limpede că noaptea lor de pasiune nu a fost decât o întâlnire a doi străini. Două trupuri care s-au găsit şi s-au iubit înainte de a se despărţi. Şi oare nu asta voise şi ea? Ba da. Dar faptul că soţul ei acceptase atât de lesne acest joc, o umplea de amărăciune.

Ajunseră la lac spre sfârşitul după-amiezii. Întinzându-se de-a lungul a mai bine de douăzeci de kilometri, lacul avea forma unui Y răsturnat, iar vila Torvini se afla la întretăierea celor două braţe,

la marginea unui sătuc fermecător presărat cu căsuţe albe.

După ce trecură de sat, vila le apăru în lumina asfinţitului. Situată în mijlocul unui parc somptuos, îşi înălţa turnurile crenelate spre cerul în flăcări. Faţada era sfredelită de ferestre înalte. Vila era impunătoare şi maiestuoasă arătându-se pe potriva proprietarului ei.

O scară dublă, ornată de balustrade sculptate, ducea la peronul unde îi aştepta reunită toată familia Torvini. Nu numai contele, contesa şi Guido, dar şi un cardinal şi un ministru. Odată intraţi, în vreme ce alţi musafiri ce veneau în întâmpinare, contele le explică că obişnuia ca în fiecare vară să invite câţiva prieteni, în ceea ce el numea căsuţa lor de vacanţă.

Răspunzând saluturilor, Reva se felicita de prezenţa acestor invitaţi surpriză. Mulţimea aceasta adunată la vila contelui, avea să-i facă probabil şederea mai puţin dificilă. După schimburile obligatorii de politeţuri, un valet veni să le ia bagajele şi tânăra femeie îl urmă pe o scară impozantă din marmură roz. Deasupra, plafonul era decorat cu scene mitíce, delicat zugrăvite. De-a lungul coridorului se înşiruiau picturi vechi şi în fiecare odaie găseai splendide piese de porţelan aşezate pe piedestale elegante.

Valetul se opri în faţa unei uşi duble, înfrumuseţată de splendide buchete pictate pe un fond verde fistic. Fără o vorbă, servitorul deschise uşa şi aduse înăuntru bagajele Revei. Apoi se retrase, nu înainte de a face o plecăciune rspectuoasă. Surprinsă de luxul rar întâlnit al încăperii, tânăra femeie rămase o clipă în pragul uşii.

O lumină trandafirie scălda camera încăpătoare. Perdele grele din mătase albă, legate cu câte un cordon, filtrau lumina purpurie a amurgului. Pereţii erau acoperiţi cu aceeaşi mătase imaculată. Cât priveşte pardoseala de marmură albă, aceasta era acoperită cu covoare de preţ.

Şi toate la un loc aveau reflexe sidefii, blânde şi odihnitoare. Câteva perne viu colorate, presărate pe patul cel mare, aruncau lumini vesele în camera aceasta, unde mobilele stil erau puse în valoare cu un rafinament extrem.

Cu paşi înceţi, Reva se apropie de ferestre. Înalte şi largi, acestea ofereau o vedere încântătoare spre peluza ce cobora spre lac. De-a lungul malului, răsăreau din loc în loc reşedinţe somptuoase, înecate într-o vegetaţie luxuriantă. În depărtare, dincolo de coline, se conturau piscurile înzăpezite ale munţilor. Copleşită de spectacolul năucitor al acestei naturi generoase, Reva ieşi câteva clipe pe balcon.

Sprijinită de balustrada de piatră, ce se încălzise la soare, gusta din dulceaţa crepusculului, când auzi uşa, închizându-se brusc în spatele ei. Tresărind, se întoarse şi îşi înăbuşi un murmur de surpriză. Demetrio, nemişcat, sta în mijlocul camerei.

Cu gesturi maşinale se întoarse în cameră.

— Să nu-mi spui că ai de gând să dormi aici... cu mine?

— Îţi jur că nu am pus nimic la cale. Şi apoi... trebuia să-ţi închipui...

Scuturând din cap, pradă unui sentiment ciudat, ceva între panică şi bucurie nemărturisită, Reva îşi cântări bine din ochi soţul. Pentru întâia

oară după acea noapte de vis şi nebunie, se găseau iarăşi singuri într-o încăpere, iar Demetrio părea absent, cu gândurile departe. Era doar un fel al lui de a o ţine la distanţă sau uitase cu adevărat ceasurile acelea de pasiune dumnezeiască? Reva preferă să se lipsească de răspuns, mai curând decât să se lase antrenată într-o conversaţie care putea deveni ameninţătoare.

Cina era servită la ora opt şi ea profită ca sub pretextul pregătirilor să-l lase singur pe Demetrio. Baia camerei lor avea geamurile cu vedere tot spre parc. În faţa ferestrei, un întreg perete de oglinzi reflecta munţii şi lacul, de a căror frumuseţe nu te mai puteai sătura. O altă surpriză pentru Reva fu să descopere lângă cadă o gamă întreagă de creme şi de parfumuri de lux.

Pentru această primă seară petrecută la familia Torvini, hotărî să se îmbrace cât se poate de simplu, într-o rochie de muselină verde pal, cu corsajul tăiat într-un decolteu cuminte şi cu fusta creaţă.

În ciuda temerilor ei, cina fu plăcută şi avu chiar darul s-o facă să uite de frământările ei. Se trezi aşezată lângă cardinalul Torvini, care se dovedi un comesean plin de spirit. Cucerită şi amuzată de vecinul ei de masă, Reva nu-i adresă nici o vorbă lui Demetrio cât ţinu cina.

La sfârşitul mesei, se duseră cu toţii pe terasă şi ea profită de această împrejurare pentru a se izola o clipă, vrând să-şi ofere un moment de contemplare solitară. Într-un colţ, pe când nu se mai sătura să-şi încânte ochii cu frumuseţea peisajului, i se alătură un bărbat cu părul alb, care veni să se sprijine lângă ea de balustrada

meşteşugit lucrată. În jos apele întunecate ale lacului clipoceau sub mângâierea razelor de lună.

— *Signora* Corelli... ţineam atât de mult să vă văd...

Surprinsă de această voce gravă şi melodioasă, Reva se îndreptă.

— Oh, scuzaţi-mă, reluă omul cu curtoazie. Nu m-am prezentat. Sunt Paolo Alessi.

Făcu o plecăciune şi duse la buze mâna delicată a tinerei femei.

— Nu voiam decât să vă cer scuze pentru atitudinea inacceptabilă a fiului meu.

— Nu e nevoie, *signor* Alessi. Îmi închipui că nu i-a fost uşor să revină în fosta lui casă...

— Această casă nu mai este a lui de multă vreme, *signora*, de când ne-a părăsit ca să trăiască aşa cum înţelege el viaţa. Singurele dăţi când a binevoit să revină a fost pentru a-mi cere bani. Am fost nevoit să încep să vând din lucrurile noastre pentru a-i putea plăti datoriile, până când am ajuns la fundul sacului şi nu ne-a mai rămas nimic decât palatul Corsevo şi câteva bijuterii de familie. Nu mi-e uşor să vorbesc aşa despre fiul meu, dar vreau să vă alung din minte cine ştie ce ticăloşii ce mă tem că vi le-ar fi putut spune.

— Ah, nu mi-a spus cine ştie ce, decât că aţi făcut mult pentru soţul meu.

— Cu ani în urmă, i-am împrumutat într-adevăr nişte bani, dar Demetrio mi-a restituit totul cu cea mai mare corectitudine. Soţul dumneavoastră este un om de afaceri necruţător, *signora* Corelli, dar trebuie să ştiţi că este şi un om de o cinste nepătată. Dar, desigur că spunându-vă aceasta, nu aflaţi de la mine nimic nou.

Reva scutură mecanic din cap.

— La început, Demetrio mi-a avansat el nişte bani, reluă baronul. Cum însă nu i-am putut achita datoria, mi-a propus ca în schimb să-i dau căsuţa mamei sale.

De data aceasta, tânăra femeie nu-şi mai putu ascunde surpriza.

— Numai căsuţa?

— Da. Nu voia nimic altceva. Ştia bine că la moartea mea, Bruno va aduce investitori care nu vor ezita s-o radă de pe faţa pământului, dornici să exploateze terenul. Atunci am avut o discuţie serioasă şi i-am propus să cumpere întreg domeniul.

— A fost ideea dumneavostră?

— Da. Vila devenise pentru mine o povară, de care am fost bucuros să mă debarasez. Soţul dumneavoastră mi-a oferit un preţ bun, dar din care n-a mai rămas mare lucru după ce am achitat toate datoriile fiului meu. Am reuşit totuşi să fac nişte plasamente sigure, în aşa fel încât banii rămaşi să-mi îngăduie să trăiesc confortabil câte zile voi mai avea. Demetrio se ocupă de tot, de fapt cea mai mare problemă a fost să aranjăm în aşa fel lucrurile, încât Bruno să nu mai poată pune mâna pe nimic.

— Ah, deci de aceea...

— Am vrut să ştiţi adevărul, *signora.* M-am gândit că probabil din delicateţe faţă de mine, Demetrio a evitat să vă aducă la cunoştinţă această poveste.

Tulburată, Reva îşi plimbă privirile în zare.

— Aflu totuşi lucruri noi de la dumneavoastră, murmură ea. Nu ştiam că soţul meu are tact.

— E preferabil ca în afaceri să pari nemilos, *signora*.

Paolo Alessi se retrase fără să-i treacă prin minte nici o secundă că o rănise pe tânăra femeie. Aceasta era la pământ, zdrobită. Ştiuse dintotdeaùna că Demetrio îşi ascundea adevărata faţă în înfruntările cu rivalii săi, dar de ce să-i ascundă ei, soţia lui, tocmai laturile cele mai luminoase ale personalităţii lui? Reva avea senzaţia că din nou se închisese o poartă în spatele ei, îndepărtând-o definitiv şi alăturând-o celor pe care soţul ei nu-i considera demni de încrederea lui.

* * *

În cele din urmă, şederea la vilă se dovedi pe cât de plăcută pe atât de distractivă. Demetrio ştiu să se ţină la distanţă, şi, pe măsură ce zilele treceau, Reva reuşi şi ea să se destindă. Lacul era un loc de vilegiatură ideal pentru cine voia să înoate, să lenevească la soare sau să pornească în lungi plimbări încântătoare cu barca, de-a lungul ţărmului plin de flori. În plus, numeroşi italieni din înalta societate aveau vile în această regiune şi petrecerile se ţineau lanţ.

Într-o seară, după ce dansase ore în şir în saloanele luxoase ale vilei Torvini, Reva se întoarse pentru întâia oară în cameră împreună cu soţul ei. Zburdalnică, păşi pragul cu o piruetă jucăuşă.

— Ai băut prea multă şampanie.

— Am băut prea mult, zici?

Tânăra femeie izbucni într-un râs cristalin.

— Băut? Dar când aş fi putut bea prea multă şampanie că doar am dansat fără contenire!

Cu o strâmbătură se aruncă pe pat şi îşi azvârli pantofii în celălalt capăt al camerei.

— Cred că nu-mi voi mai simţi picioarele mâine dimineaţă!

Demetrio o privea cu duioşie.

— Nu-mi aduceam aminte ca tu să fi dansat atât de bine.

— Mama voia să devin balerină. De la vârsta de trei ani am avut parte de lecţii de dans de trei ori pe săptămână.

Un râs amar îi însoţi vorbele.

— Nu eram eu cea mai bună la clasă, dar directorul şcolii era prieten cu mama şi s-a arătat foarte înţelegător. Iar ea era de-a dreptul încântată. Nu acelaşi lucru îl pot spune şi despre mine însămi.

— De ce? Tu nu voiai să fii balerină?

— Nu. Nu suportam disciplina, absolut necesară în această meserie. Şi apoi, ca să faci asta ai nevoie de vocaţie şi nu asta era vocaţia mea.

Zâmbind, Reva îşi ridică genunchii la piept şi rochia de muselină se ridică, dezgolindu-i coapsele bronzate.

— Multă vreme nu am făcut altceva decât să trăiesc visele mamei mele.

— Nu i-ai spus adevărul?

— Am încercat, dar niciodată nu voia să asculte. Ea însăşi fusese balerină şi voia ca eu să am parte de gloria care ei îi fusese refuzată. Tatăl meu a muncit din greu ca să-mi poată da această şansă.

De această dată, râsul ei fu plin de tristeţe şi Demetrio o încurajă.

— Continuă...

— Dar desigur că ţi-am mai povestit asta.

— Nu. Ştiam doar că ai luat lecţii de dans la dorinţa mamei tale, dar nimic mai mult.

— Dacă ar fi fost vorba numai de „dorinţa" ei..., făcu Reva cu obidă. Dar m-a silit să duc povara viselor şi speranţelor ei, ale vieţii ei ratate... vise mult prea greu de dus pentru mine. La paisprezece ani, n-am mai rezistat. Şcoala a înştiinţat-o că nu voi fi niciodată balerină.

— A fost supărată pe tine?

Cum tânăra femeie rămânea tăcută, Demetrio profită ca s-o observe cu atenţie. Sub şuviţa blondă care-i cădea pe frunte, privirea i se întunecase uşor.

— Reva...

Avu sentimentul că o smulge dintr-un vis.

— Mama nu mi-a reproşat niciodată ceva, reluă ea pe un ton neaşteptat de aspru. Doar că a început să nu-i mai pese de nimic din ceea ce o înconjura şi a murit trei ani mai târziu. Diagnosticul a fost un stop cardiac, dar eu ştiu adevărul. A murit pentru că îşi pierduse raţiunea de a trăi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar reuşi să se stăpânească, cu preţul unui efort. Când reîncepu să vorbească, glasul ei redobândise acea sprinteneală fermecătoare dintotdeauna.

— Apoi mi-am găsit o slujbă de ajutor la un fotograf. Şi aşa a început totul.

Cu un zâmbet plin de nostalgie, Reva îşi scoase agrafele care îi ţineau cocul şi pletele lungi şi blonde i se răspândeau pe umeri.

— Asta e toată povestea. Nu ţi-am vorbit niciodată despre aceste lucruri până acum pentru că... aş fi preferat să le uit.

— Înţeleg, îi răspunse blând Demetrio venind să se aşeze lângă ea.

— Ştii, sunt supărată pentru că m-a făcut să plătesc pentru dezamăgirile ei. Nici o povară nu e mai greu de purtat decât visele altora, să ştii că trebuie să răspunzi unor aşteptări care nu au nimic comun cu propriile tale năzuinţe...

Demetrio contemplă tăcut şi gânditor chipul delicat al Revei. Niciodată nu-i dezvăluise aceste taine, bine zăvorâte în sufletul ei şi care azi aruncau o lumină nouă asupra firii ei, uneori ciudate, asupra întregii ei existenţe de femeie şi soţie.

Oh, Doamne, dacă barem ar fi ştiut toate astea! Dacă măcar i s-ar fi destăinuit vreodată lui! Cât l-ar fi putut ajuta aceste mărturisiri să înţeleagă mai bine, să înţeleagă cu adevărat dorinţa ei de libertate, firea ei rătăcitoare. Şi, atunci cu siguranţă că nu ar fi ajuns să fie devorat de sentimentul că el nu-şi găseşte locul în existenţa ei, nu ar fi avut mereu senzaţia că este exclus sau dat la o parte...

Ar fi trebuit să ştii, îi şoptea conştiinţa lui vinovată. Hai, recunoaşte, ţi-ai dat vreodată silinţa s-o îndemni la confesiuni, să-i câştigi încrederea? Dacă el ar fi avut delicateţea necesară, oare nu şi-ar fi deschis ea sufletul, aşa cum tocmai făcuse acum?

Fără o vorbă, tânăra femeie se ridică şi merse în picioarele goale pe balcon. Vântul uşor ce venea dinspre lac făcea să foşnească uşor frunzelor sălciilor şi ale teilor care parfumau văzduhul. Era o noapte desăvârşită. Mulţimea de stele presărate pe bolta de catifea, liniştea munţilor ce se înălţau dincolo de oglinda argintată a lacului îi aduseră Revei acea seninătate după care tânjea.

Nici un zgomot, poate doar clipocitul uşor al undelor, nu venea să tulbure liniştea sublimă a nopţii. Când Demetrio veni să i se alăture Revei pe balcon, silueta delicată a Nicolettei ţâşni brusc din noapte, apărând aureolată de flăcările pâlpâitoare ale ultimelor torţe care mai luminau peluza. Fata cobora în fugă, plină de graţie, treptele ce duceau spre malul lacului. Când ajunse, umbra unui bărbat se desprinse din întuneric. Cei doi căzură unul în braţele altuia şi rămaseră astfel înlănţuiţi clipe prelungi, uniţi într-o îmbrăţişare magică ce le aducea răspunsul la toate problemele vieţii.

— E atât de fericită, murmură Reva.

— Să fi descoperit ei acel secret al fericirii care pe noi ne-a ocolit?

O mişcare a Nicolletei făcu ca pletele ei negre şi bogate să i se răspândească în valuri pe umeri. Guido o mângâie şi îi prinse chipul în mâini cu evlavie şi adoraţie, apoi se apleca să o sărute.

Înfiorată, Reva îşi strânse braţele în jurul pieptului.

— N-ar trebui să ne uităm la ei.

— Nu.

Cu toate acestea, rămaseră amândoi nemişcaţi. Ca şi cum vraja ar fi pus stăpânire şi pe ei.

— Au ajuns la capătul drumului, îi şopti Demetrio la ureche. Îţi aduci aminte?

— Nu. Căci pentru mine asta nu a însemnat niciodată capătul drumului, sfîrşitul călătoriei şi al căutării ci de-abia începutul aventurii. Nu uita că în ce mă priveşte, am preferat întotdeauna misterul certitudinilor.

Cu o gingăşie fără margini, el îi sărută uşor ceafa. Ea tresări puternic.

— Ciudat, murmură el. Eu nu am făcut decît să caut mereu în braţele tale un refugiu veşnic şi absolut. Mi-a trebuit mult timp până să înţeleg că ideea de veşnicie te înspăimânta.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic din toate acestea.

— Nu m-ai întrebat niciodată nimic. O, să nu crezi că îţi fac vreun reproş. Nici unul, nici altul nu ne-am grăbit să punem nici un fel de întrebări.

— Părea să nu fie nevoie de întrebări sau răspunsuri. Iubirea...

Reva îşi muşcă buzele.

— În cazul nostru lucrurile au mers foarte repede. Nu am apucat nici măcar să ne dezmeticim.

Demetrio îi cuprinse umerii cu braţele şi o strînse la piept.

— Nu am avut timp. Am fost mult prea grăbiţi. Dar acum...

Îi căută privirea.

— ...avem tot timpul din lume la dispoziţia noastră ca să ne ajute să ne regăsim.

— Prea târziu, Demetrio. Anumite lucruri nu se pot uita, oricât ai vrea.

— De ce? De ce să nu le dăm uitării, fie numai pentru această noapte fermecată?

În timp ce-i vorbea, îi dezgoli umerii lăsând să alunece bretelele subţiri ce-i ţineau rochia. În acea clipă ea ştiu că avea să cedeze, că nu mai avea cale de întors. Demetrio nu o scăpa din ochi, pândind cu spaimă vreun semn de împotrivire ce ar fi putut veni din partea ei. Dar nu... Atunci deveni mai îndrăzneţ. Pe când veşmântul vaporos de mătase îi alunecase de-a lungul coapselor, Reva simţi arsura răscolitoare a privirii de jăratec

a lui Demetrio plimbându-se pe corpul ei, pe sânii fremătători, pe pântecele neted, pe şoldurile unduitoare... Bărbatul se opri în loc o clipă, pătruns de importanţa momentului pe care-l trăiau. Aveau să fie clipe minunate de care se vor bucura împreună, desfătarea lor va fi deplină, nimic nu-i mai putea opri, căci lumea întreagă încetase să mai existe. Nu mai rămăseseră decât ei, ei doi...

CAPITOLUL 9

De data aceasta nu mai avură nevoie de jocul măştilor, nu au mai fost doi străini, ci un bărbat şi o femeie care se cunosc bine unul pe celălalt şi ard de dorinţa de a adânci această cunoaştere. Degetele lui Demetrio rătăciră îndelung pe pieptul ei zvâcnind. Cu ochii pe jumătate închişi, femeia de-abia cuteza să respire.

— Reva...

Simţi glasul lui Demetrio ca o mângâiere pe pielea ei încinsă.

— Mă doreşti?

— Nu ştii încă? şopti ea.

— Vreau să mai aud o dată.

— Te doresc, Demetrio.

— Dovedeşte-mi-o.

Cu un zâmbet de încântare pe buze, Reva îi scoase haina soţului ei. Apoi începu să descheie unul câte unul nasturii cămăşii. În toată această vreme, simţea că se topeşte sub privirile de foc pe care i le arunca Demetrio dindărătul genelor

lungi. Cu o încetineală expertă, îi dezbrăcă cămaşa şi îşi lipi buzele fierbinţi de torsul lui atletic.

— Da...

Într-o clipită fu în braţele lui, strivindu-i buzele. Îl dorea aşa cum nu dorise vreodată un bărbat. În timpul acestor sărutări şi îmbrăţişări frenetice, veşmintele ce le mai rămăseseră le deveniră oprelişti de nesuferit pe care se grăbiră să le înlăture fără zăbavă. Reva le îndepărtă pe cele ce o mai despărţeau de trupul arzând de nerăbdare pe care-l strângea în braţe. Când în sfârşit fură amândoi despuiaţi, ea îl luă de mână şi îl trase spre pat.

Deşi îmbătaţi de patimă, ştiură să guste aceste clipe fierbinţi, clocotitoare, aprinse de o dorinţă atâta vreme nepotolită. Încet, îşi descopereau gesturi uitate ce aveau să dăruiască plăcerea. Femeia se abandona supusă mâinilor pricepute ale bărbatului care ştia atât de bine să răspundă celor mai tainice aşteptări ale ei. Ştia că Demetrio o va face să îşi piardă minţile mistuită de pasiune, cu ştiinţa lui de a-i picura foc în vine, şi de aceea acum se cambra rugătoare, însetată, nesăţioasă, în vreme ce el o aducea pe culmile voluptăţii.

Cu o încetineală delicioasă, el întârzia asupra curbelor ei desăvârşite, de care nu se mai sătura, şi când în sfârşit ea îl simţi gata să pătrundă în cel mai ascuns loc al făpturii ei, ştiu că e gata s-o facă să piardă orice legătură cu lumea înconjurătoare, dar mai ales că şi el stă să se cufunde împreună cu ea într-o plăcere fără seamăn.

— Demetrio...

Demetrio... Repetarea numelui lui o umplea de o bucurie ce şi-o refuzase atâta vreme. Dintr-o dată îi apăru drept curată nebunie toată atitudinea

ei de până acum. Dumnezeule, cum putuse face aşa ceva, îl părăsise pe Demetrio, riscase să-l piardă, poate chiar să i-l răpească o altă femeie. Cum a fost cu putinţă aşa ceva? Unde-i fuseseră minţile?

El îi auzi chemarea şi răspunse rugii ei. Suflarea lui caldă o învăluia în întregime, din creştet până-n tălpi, adăugându-se celorlalte mângâieri. Întreaga lui făptură răspândea o senzualitate sălbatică. Cu un suspin sugrumat, Reva îl trase spre corpul ei umed, răstignindu-l cu picioarele ei lungi.

În această noapte, uniunea lor fu deplină, totală, desăvârşită.

Ea cunoscu senzaţia unică că s-a contopit cu el pentru a nu mai forma decât o singură fiinţă, dăruindu-se acestui bărbat pe care ştia acum că îl iubeşte cu toată puterea.

Acelaşi strigăt le ţâşni de pe buze, transportaţi de aceeaşi revărsare de patimă aprinsă, înotând în iubire, plăcere şi voluptate duse pe culmi de neatins.

Se rostogoliră pe cearşafuri cu răsuflarea întretăiată, revenind anevoie la lumea din jur. Reva se cuibări înfiorată la pieptul soţului ei, apoi întinse mâna spre noptieră şi stinse veioza...

— Nu... lasă... de data aceasta vreau să te văd.

— De data aceasta? Ce vrei să spui?

Cu pletele răvăşite, Reva se ridică în capul oaselor. Beţia simţurilor de care se lăsase cuprinsă îi aprinsese ochii.

— Când a mai fost o altă dată?

— După serată... O femeie străină s-a strecurat în camera mea.

— O neruşinată...

— Aşa mi-am zis şi eu. De fapt, sincer să fiu, am primit-o doar pentru că îmi amintea de tine.

— Şi atunci?

Reva îşi sprijíni bărbia de pieptul lui Demetrio.

— Cum a fost?

El zâmbi şi Reva îşi simţi inima gata să plesnească de fericire. Doamne, de ce o fi acest bărbat atât de fermecător? Cu privirea asta mângâietoare, cu gropiţa aceea din colţul gurii care-i dădea un aer atât de tineresc... Ce mai, era irezistibil.

— Binişor, răspunse el făcând haz. Dar gata cu asta acum, am vorbit destul despre mine.

Cu o mişcare iute, o răsturnă sub el.

— E rândul tău, pofteşte. Sunt sigur că ai ce să povesteşti.

— Aşa este... într-o noapte, nu e mult deatunci, am întâlnit un bărbat nemaipomenit.

— Nemaipomenit, zici?

El ridică din sprâncene a mirare.

— Să înţeleg că vrei să mă faci gelos cumva?

— Tu ce crezi?

El zâmbi, apoi îi sorbi buzele nesăţios, arzând iarăşi şi iarăşi, în vreme ce Reva mulţumea cerului că a izbutit să redobândească acel minunat sentiment de contopire pe care-l mai încercase cândva alături de soţul ei.

— Vino, îi şopti febril împingând-o uşor deasupra lui.

Ea se supuse, ştiind că patima ce o stârnea în ea acest bărbat nu poate cunoaşte stavilă, dar mai cu seamă dornică să retrăiască acel miracol ce-l crezuse pentru totdeauna pierdut şi pe care hazardul s-a îndurat să i-l mai scoată o dată în cale.

* * *

Când se trezi, fu bucuroasă să-l găsească pe Demetrio lipit de ea, cuprinzându-i umerii cu braţele, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Camera era scăldată într-o lumină diafană ce se filtra prin persiene. O pulbere aurie plutea în strălucirea blândă a razelor matinale. Afară se auzea cântecul păsărelelor.

Totul era desăvârşit. Cu un zâmbet de mulţumire pe buze, tânăra femeie se ridică. Alături, Demetrio dormea cu pumnii strânşi: în timpul nopţii care trecuse, iubirea lor cunoscuse o asemenea împlinire, încât în această dimineaţă pe chipul încă adormit al soţului ei sta zugrăvită o expresie de seninătate ce-i fusese până azi necunoscută. În somn, trăsăturile lui, mai degrabă aspre, păreau destinse şi mult îndulcite, mai cu seamă buzele, care schiţau un surâs. Fericirea părea să-l întinerească pe Demetrio, făcându-l să redevină o făptură blândă şi tandră. Reva se aplecă să-l sărute şi simţi de îndată braţele lui puternice sporindu-şi strînsoarea.

Când se despărţiră, flacăra pasiunii juca din nou în ochii lui de tăciune.

— A fost adevărat, n-am visat, nu-i aşa?

Cu un oftat, Reva i se cuibări în braţe. Apoi, brusc, întrebarea lui Demetrio păru să-i deştepte o senzaţie demult uitată.

— Tu erai în camera mea în noaptea aceea, nu?

— În camera ta?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

— Oh...

Dând din cap aprobator, el se lăsă să cadă din nou pe pernă.

— Spune-mi, insistă ea.

— Da, e adevărat, am fost în camera ta. Voiam să fiu sigur că mai eşti încă acolo, că nu ai plecat din nou. Te priveam cum dormi, când te-ai întors brusc. Mi-ai atins braţul şi atunci ţi-am şoptit că e numai un vis. Apoi am ieşit imediat din cameră.

— Şi a doua zi ai plecat.

Demetrio o privi în ochi.

— Mi-era teamă. Totul începuse deja atât de prost... dar ce importanţă mai au toate astea acum?

— Nici una.

Prinzându-i mâna, i-o strânse cu un gest plin de iubire.

— Demetrio... ce crezi... noi doi am putea oare... spune-mi, aş vrea să ştiu, să fie oare cu putinţă...?

— Nu trebuie decât să te hotărăşti să rămâi. Nu vezi că suntem făcuţi unul pentru altul?

— Acum faci ca lucrurile să pară atât de simple.

— Pentru că aşa şi sunt! Adu-ţi aminte de noaptea care a trecut... de toate celelalte nopţi ale noastre... şi mai cu seamă gândeşte-te la cele care ne aşteaptă...

— Plăcerea carnală înseamnă mult, dar cu siguranţă că nu e totul. Doi amanţi desăvârşiţi nu formează neapărat un cuplu durabil, zise ea cu tristeţe.

— Reva...

Fu rândul lui Demetrio să-i prindă mâinile.

— De ce n-am mai încerca o dată? Doar ne-am schimbat... Ne-am înţeles greşelile de altădată. Te rog...

Tumultuos, o luă în braţe şi o sufocă cu strânsoarea lui.

— Spune-mi că vei rămâne.

— Demetrio...

— Spune-mi!

Ea se crispă fără să vrea, iar el îşi înţelese greşeala. Se pripise. Nu avusese răbdare şi cine ştie...

— Îmi pare rău, murmură ea. trebuie... am nevoie de un timp de gândire.

— Timp de gândire...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Reva îl privi: cu braţul sub cap, fixând plafonul cu ochii lui negri, acum stinşi, Demetrio păru dintr-o dată foarte îndepărtat. apoi îşi reveni, ca şi cum ar fi devenit brusc conştient de fragilitatea clipei.

— Ai dreptate, recunoscu el convins. Vom aştepta, ce altceva am putea face...

Ea se hotărî în sfârşit şi dădu în lături cearşafurile.

— Nu te scoli? îl întrebă înfăşurându-se în halat.

— Aş zice mai degrabă să te întorci tu în pat.

— Azi e duminică, Demetrio. Şi aseară contele a dat de înţeles că ar dori să fie toată lumea prezentă astăzi la biserică la liturghia de dimineaţă.

— Ştiu.

El îşi înăbuşi un căscat.

— Şi ştiu şi de ce. A făcut o donaţie pentru un vitraliu ce urmează să fie inaugurat astăzi. Ar fi desigur cum nu se poate mai afectat, ba chiar jignit, dacă nu am fi acolo cu toţii în păr, ca să-l admirăm.

— Iar contele nu trebuie cu nici un preţ jignit îi aminti Reva cu umor.

— Şi ce nu facem noi pentru draga noastră Nicoletta.

* * *

Două ore mai târziu erau cu toţii adunaţi în biserica satului, nemaicontenind să ridice în slăvi generozitatea fără seamăn a contelui. Vitraliul era într-adevăr o lucrare splendidă şi artistul alesese ca sursă de inspiraţie parabola fiului rătăcitor.

Era un timp splendid, soarele pătrundea în valuri, scăldând în lumină nava bisericii şi irizând pardoseala de piatră în culori strălucitoare. Lăsându-se legănată de glasul cald şi mângâietor al preotului, Reva închise ochii. Ciudat, subiectul predicii de astăzi părea să se potrivească de minune cu ceea ce trăia ea acum. Şi ea fugise întocmai ca şi tânărul din parabolă şi la întoarcere, soţul ei o primise cu braţele deschise.

Demetrio... îi apărea azi atât de diferit. N-ar fi putut spune ce anume s-a schimbat, şi poate tocmai asta o făcea să mai stea încă pe gânduri înainte de a se dărui deplin. Dar găsea acum la el o blândeţe şi gingăşie ce-i fuseseră până acum necunoscute, iar asta o umplea de speranţă. Ce le-ar putea oare sta în cale acum când sunt hotărâţi să găsească acea înţelegere reciprocă ce le-a lipsit la început şi care le-ar putea îngădui să ia totul de la capăt?

După slujbă, pe când oamenii porniseră spre ieşire şi începură să se strângă în piaţa din faţa bisericii în jurul familiei Torvini, Reva se retrase discret şi se strecură lângă Demetrio.

— Mă duc acasă, îi şopti.

— Vin cu tine, se grăbi el să răspundă.

— Nu.

Văzându-i dezamăgirea ce-i sta înscrisă pe chip fără ca el să şi-o poată ascunde, ea se strădui să-l liniştească.

— Vreau să fiu singură... doar câteva clipe.

— Bine, îi răspunse el. Voi aştepta.

Făcându-i un semn complice cu mâna, ea se depărtă străbătând mica piaţă bătută de soare. Sentimentele cele mai nebuneşti îi dădeau târcoale, împresurând-o de-a valma. Gândul de a trăi alături de Demetrio făcea să-i bată inima mai repede de atâta bucurie şi, cu toate acestea, ceva o împiedica să fie cu adevărat fericită. Totul i se păru chiar prea frumos ca să poată fi adevărat. Să fie cu putinţă? Putea ea oare avea încredere în el? Era oare sincer cu ea? N-o fi făcut-o să se întoarcă urmărindu-şi cine ştie ce scopuri demonice? Ca să-i arate că el şi numai el este cel care hotărăşte soarta lor? Tertipul ar fi fost josnic şi crud, dar oare nu dovedise el şi în trecut că în unele situaţii poate fi de un cinism uimitor?

Puţin câte puţin, pe când se apropia de vilă venind pe o alee umbroasă ce şerpuia de-a lungul lacului, temerile ei se risipiră. Pentru prima dată după luni de zile, avea impresia că pluteşte într-o lume eterată unde nimic nu mai are vreun sens, nimic nu mai rămâne decât amintirea îmbrăţişărilor lor

Mergea aşa cu un pas sprinţar, când se auzi chemată de un glas cunoscut:

— *Signora!*

Reva ridică ochii, şi-şi dădu seama că ajunsese pe nesimţite la micul zăgaz din apropierea vilei familiei Torvini. Aflat la cârma unei bărci cu motor nou-nouţă, Guido îi zâmbea. Ea îi surâsese la rându-i, apoi cu un gest spontan, răspunse invitaţiei fără vorbe a lui Guido, dându-i mâna. De cum se urcă, tânărul porni motorul, iar splendida

ambarcaţie porni să străbată apele liniştite ale lacului.

Comod instalată pe fotoliul din piele albă, Reva îşi duse mâinile pâlnie la gură şi-i strigă:

— N-ar fi trebuit s-o plimbi mai degrabă pe Nicoletta cu splendoarea asta de barcă?

— O voi plimba după-amiază!

Guido încetini şi uruitul motorului scăzu, în aşa fel încât să se poată auzi între ei.

— Ies prima oară cu această barcă, şi voiam să văd întâi cum merge.

Tânăra femeie îşi întinse alene picioarele şi-şi lăsă faţa mângâiată de briza diafană, gustând prin toţi porii bucuria clipei. Se simţea uşoară, plutind de fericire, aşa cum nu mai fusese de luni de zile. Pentru ea lucrurile deveniseră dintr-o dată străvezii şi clare, întocmai ca undele albastre ale lacului.

Nu se mai sătura să-şi desfete sufletul la gândul fericirii regăsite prin generozitatea providenţei, când Guido îi întrerupse firul gândurilor.

— Cum vă place prin părţile noastre? întrebă el pe nepusă masă.

Cu pletele în vânt, cu cămaşa albă descheiată ce-i dezvelea torsul bronzat, tânărul era cum nu se poate mai atrăgător, iar Reva înţelese mai bine ca niciodată ce o fermecase pe cumnata ei.

— E un vis, Guido. Mai cu seamă pentru un fotograf.

— Sper că veţi veni adesea pe aici, când eu şi cu Nicoletta vom fi căsătoriţi.

Ea nu lăsă să-i scape ocazia şi îl întrebă de-a dreptul:

— Tatăl dumitale intenţionează să vă dea consimţământul?

— Cred că da. Tatălui meu îi place să se arate intransigent, dar înainte de toate este un om de afaceri şi va sfârşi prin a zice da.

Neştiind cum să interpreteze vorbele tânărului, Reva se îndreptă de spate şi ridică uimită din sprâncene.

— Ce legătură are faptul că tatăl dumitale este un om de afaceri şi căsătoria voastră?

— Avem şi noi companii ca şi cele ale soţului dumneavoastră, *signora.* De mai multă vreme, Demetrio şi tata vor să se asocieze, dar nici unul nu vrea să facă primul pas. Familia Torvini are nevoie de banii lui Corelli, iar Corelli are nevoie de reţeaua noastră de distribuţie şi de depozite. Târgul acesta convine ambelor părţi, poate dacă mă gândesc mai bine, cine ştie, partida Corelli, să fie chiar mai interesată...

Reva se îmbăţoşă toată.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că în ce ne priveşte, bani mai putem găsi şi în alte părţi. În vreme ce Demetrio are nevoie urgent de depozitele noastre. Construirea altora noi i-ar lua o grămadă de timp, iar timpul în afaceri e preţios.

Guido izbucni într-un râs plin de candoare.

— Am impresia că această poziţie, care-l pune la cheremul altora, nu îi este deloc pe plac, ba chiar îl deranjează. Ce să-i faci, un tip ca Demetrio e obişnuit să tragă numai el sforile şi să aibă întotdeauna în mână toate atuurile! Dar de data aceasta cel care conduce jocul este tatăl meu şi asta îl scoate din minţi pe Demetrio, chiar dacă se străduieşte, şi reuşeşte, să ascundă acest lucru. Demetrio e un mare artist în arta disimulării.

Lividă, Reva se ridicase de pe locul ei. Tânărul ei însoţitor îi aruncă o privire uimită.

— Ce s-a întâmplat? Chiar nu ştiaţi nimic despre toate acestea?

— Nu m-au interesat niciodată afacerile soţului meu.

Pe când spunea acestea, se căzni să surâdă.

— Te-ar deranja să mă conduci la mal? Nu mă simt prea bine.

— Nu, sigur că nu.

Fără să-şi dea seama câtuşi de puţin de cât rău îi făcuse Revei cu pălăvrăgeala lui, tânărul întoarse de îndată şi se îndreptă spre ţărm. De cum acostară, Reva porni în goană spre vilă şi dădu buzna în camera lor, unde o aştepta soţul ei.

— Draga mea...

Vru s-o ia în braţe, dar ea se dădu în lături. Scoasă din minţi de furie, trânti uşa cu un zgomot sec.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Ce te-a putut tulbura atât?

Reva îşi aruncă poşeta pe pat cu un gest de o asemenea violenţă, încât Demetrio tresări surprins.

— Trebuia să-mi închipui! Nu trebuia să fi uitat nici o clipă cât de calculat şi de meschin poţi fi! Şi eu care m-am legănat cu iluzii, zicându-mi că te-ai schimbat, că lucrurile pot fi de data aceasta altfel între noi...

Descumpănit, Demetrio scutură din cap.

— Pentru Dumnezeu, Reva, nu înţeleg nimic din ce spui...

— Vorbesc despre asocierea ta cu contele Torvini. Ei, ce zici, acum am reuşit să-ţi împrospătez memoria?

— Cine ţi-a vorbit despre asta?

— Guido. Şi bineînţeles că bietul băiat nu avea absolut nici un motiv să-mi ascundă ceva. Cum să-şi închipuie că tu nu mi-ai spus nimic, tocmai ca să mă poţi manipula cum doreşti?

— Greşeşti.

— Greşesc? Mai ai curajul să susţii şi acum că eu mă înşel? Trebuie să recunosc că ai fost foarte convingător. „Îţi cer acest sacrificiu numai şi numai pentru fericirea Nicolettei!" Nu încape îndoială că dacă mi-ai fi vorbit despre interesele Întreprinderilor Corelli, efectul ar fi fost altul! Şi eu care am fost atât de naivă încât să-ţi dau crezare!

— Iarăşi te pripeşti în a trage concluzii. Vechea greşeală...

— Mă pripesc? se înfurie Reva. Această căsătorie care se pune acum la cale nu ascunde care şi perspectiva unui contract gras?

— Ascultă-mă o clipă...

— Nu vreau să ascult nimic. Tot ceea ce contează pentru mine în acest moment este faptul că tu mi-ai ascuns adevărul.

— Şi vrei să spui că dacă ţi-aş fi spus totul, ai fi înţeles? Sigur că sunt interesat de acest contract, dar pentru mine fericirea Nicolettei este mai presus de orice şi nu-şi găseşte locul printre aceste socoteli. Pot să-ţi spun că datorită mie l-a cunoscut pe Guido. Te rog, Reva, încetează să mă mai acuzi! De ce îţi place să mă iei drept un monstru?

— Deoarece am o experienţă tristă cu tine.

El păli.

— Dacă vreodată ai fi catadixsit să te interesezi de munca mea, ai fi înţeles poate că, nu o dată, se întâmplă ca interesele de afaceri şi cele de familie să meargă mână în mână. Şi nu e nimic rău în asta.

— Crezi că nu faci nici un rău jucându-te cu sentimentele mele?

Demetrio avu un râs scurt, lipsit de bucurie.

— Despre ce sentimente vorbeşti? Credeam că tu nu-ţi complici existenţa cu asemenea nimicuri. Sau te-ai schimbat?

Cu pumnii strânşi, Reva îi aruncă o privire sfidătoare.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat de acum un an. Pot să-ţi spun că sunt aceleaşi: neîncredere şi mânie!

— Mânia şi neîncrederea te-au mânat în braţele mele noaptea trecută?

— Nu, ci nebunia! Dar acum, când mi-au venit minţile la cap, pot să-ţi spun că regret amarnic cele întâmplate! Iar tu nu eşti decât un tiran fără inimă!

— Numai în mintea ta!

— Numai în mintea mea? Ai uitat că într-o bună zi m-ai ferecat în odaie ca nu cumva să îndrăznesc să-ţi încalc autoritatea? Vrei să spui că toate acestea sunt numai fructul imaginaţiei mele?

Între ei se lăsă o linişte grea ce fu spartă apoi de vocea profundă a lui Demetrio.

— Te rog să încetezi, să n-o luăm iarăşi de la capăt.

— Nu voi înceta deloc. Şi-ţi voi repeta aceste lucruri atât timp cât voi avea eu chef. Nu te-ai schimbat, Demetrio.

— Fii cinstită şi recunoaşte că nu am susţinut niciodată că m-aş fi schimbat. După cum bine ştii, nu sunt un tip sentimental.

— Sigur că ştiu. Şi mai ştiu că eşti crud, fără inimă, dur şi nemilos. Un bărbat capabil să-şi folosească propria soţie şi sora în scopul obţinerii unui contract, nu e demn de acest nume!

Demetrio strânse pumnii. Această gură fermecătoare care în noaptea trecută îl acoperise cu sărutări nesfârşite era de-acum strâmbată de mânie şi arunca vorbe grele.

— Nu te pricepi de fel la afaceri. Dacă ai mai şti câte ceva... nu mă îndoiesc că ai înţelege. Vreau să ştii că nu am făcut decât ceea ce era de datoria mea să fac.

— Să faci ca să-ţi vezi duse la bun sfârşit planurile tale.

— Planurile mele ar trebui să fie şi ale tale. Suntem doar soţ şi soţie. Ar trebui să ne unim eforturile, să muncim împreună, dar tu...

Toată durerea ce-l rodea izbucni în aceste ultime vorbe:

— ...tu n-ai fost niciodată cu adevărat soţia mea!

Reva îl măsură cu o răceală de gheaţă, arătându-se neclintită. Când în sfârşit prinse putere ca să răspundă, glasu-i era de nerecunoscut.

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem, aruncă ea cu obidă.

CAPITOLUL 10

În vila Torvini se desfăşurau tot felul de activităţi şi deci nu era mare lucru ca două persoane dornice să se evite să poată reuşi acest lucru fără a bate la ochi. În zilele ce veniră după cearta lor, Reva şi Demetrio îşi dădură toată silinţa să nu ajungă să se găsească vreodată faţă în faţă.

Reva porni să exploreze împrejurimile cu aparatul ei de fotografiat, iar el începu să plece la pescuit dis-de-dimineaţă şi să se arate foarte interesat de partidele de tenis. Când se întâmpla să se întâlnească, izbuteau ca înaintea celorlalţi invitaţi să se arate cordiali unul faţă de altul, în aşa fel încât nimeni nu ar fi putut bănui ce război se ducea între cei doi soţi. Căci tensiunea dintre ei nu se atenuase deloc cu trecerea timpului.

Într-o dimineaţă, pe când coborau la micul dejun, Demetrio aruncă o privire întrebătoare spre ţinuta sportivă pe care o arbora Reva: blue-jeans şi pulover aruncat neglijent peste un T-shirt.

— Plec în munţi, zise ea în chip de explicaţie. Am auzit că există în zonă nişte formaţiuni minerale deosebit de interesante, chiar spectaculoase şi aş vrea să fac nişte fotografii.

— Mai merge cineva cu tine?

— Nu.

Fără să-l învrednicească măcar cu o privire, ea se grăbi să se îndrepte spre sufragerie, în vreme ce el rămase în urmă, neştiind cum ar putea răspunde acestei atitudini glaciale pe care ea o

avea față de el din ziua nenorocită a teribilei lor dispute.

Când ea plecă de la vilă, soarele strălucitor începea să se ridice și să lumineze un cer de un albastru desăvârșit, fără nici un nor. Deja de mai multe zile, Reva își făcuse un obicei din a porni de una singură în lungi plimbări prin împrejurimi, desfătându-și ochii cu frumusețea netulburată a lacului și a munților din zare. Aceste expediții aveau darul de a-i liniști sufletul învolburat și de a o scoate pentru câteva ceasuri din atmosfera clocotitoare a vilei Torvini.

După ce-și lăsă mașina la marginea unui sătuc așezat pe un creștet stâncos de munte, tinerei femei nu-i trebui mult timp ca să ajungă la locul despre care auzise vorbindu-se. Peisajul era splendid, impresionând prin asprimea lui sălbatică. Pe coasta muntelui, urca șerpuind un drumeag îngust și atât de întortocheat încât era cu neputință să vezi în față la o distanță mai mare de câțiva metri. Privind în jos, îți apărea înainte întinderea de mătase unduitoare a lacului sclipind în lumina limpede a acestei zile senine. Apele lacului de un albastru închis, înconjurate de munții cu crestele cernute de zăpadă, alcătuiau un spectacol de o frumusețe tulburătoare. Dar mai cu seamă stâncile falnice care o înconjurau nu încetau s-o fascineze, căci, pe măsură ce-și continua urcușul, îi apăreau în culori care mai de care mai încântătoare, trecând de la auriu la purpură, de la violet la galben de Sienna.

Reva era vrăjită de minunile ce le avea în fața ochilor și porni entuziastă cu ajutorul vechiului ei prieten, aparatul de fotografiat, să le imortalizeze pe peliculă. Nici nu-și dădu seama când termină deja un film. Se opri din lucru și se apucă să

schimbe filmul, când zări un tip necunoscut ce urca drumeagul plin de serpentine. Se oprise la o cotitură şi, rezemat de o stâncă, o privea ţintă. Avea un chip ascuţit şi o privire sfredelitoare, care o puse pe gânduri pe Reva, reuşind chiar s-o alarmeze. Dar faţa aceasta nu-i era complet necunoscută... unde-l mai văzuse oare pe individ... Când deodată îşi aminti. Era omul aflat la volanul maşinii care o urmărise după ultima ei întâlnire cu Benno.

Câteva clipe, care ei i se părură nesfârşite, se măsurară din priviri, apoi Reva avu impresia stranie că orizontul se tulbură. După un moment de panică paralizantă, îşi regăsi iute puterea de stăpânire. Cu un pas hotărât, se îndreptă spre necunoscut apoi, înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întâmplă, îl fixă cu aparatul de fotografiat şi apăsă pe buton.

— Prima dată nu am reuşit să vă fotografiez, îmi repar acum greşeala, îi spuse ea sfidător.

O clipă omul rămase nemişcat. Apoi întinse braţul cu o mişcare sigură şi rapidă, ce o luă prin surprindere pe Reva. Cu o forţă nebănuită, prinse agil cordonul aparatului şi-l răsuci cu abilitate în jurul gâtului fotografei. Uimită, aceasta prinse să se zbată ca să se elibereze din strânsoare, dar adversarul ei era mult mai puternic. Gâfâia cu gura deschisă. încercând să tragă aer în piept.

— Iar ce aveţi aici, nimeni nu va vedea vreodată, *signora,* îi spuse el smulgându-i brutal Nikon-ul. Sunteţi foarte nesocotită, nu e deloc înţelept să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Nu vă amestecaţi în treburi care nu vă privesc, acesta este sfatul meu, signora. Urmaţi-l, căci dacă nu, a doua oară nu voi mai veni ca să dau sfaturi. Lucrurile pot lua atunci o altă întorsătură...

Aruncând aparatul în gol, o împinse pe Reva la marginea cărăruiei.

— Nu uitaţi, data viitoare s-ar putea să ne distrăm altfel... îi repetă el cu o voce de o blândeţe periculoasă.

Tânăra femeie respira anevoie. Cu o încetineală savantă, agresorul ei continua să strângă cordonul aparatului, înfăşurat în jurul gâtului ei. O ţinea astfel prizonieră, iar ei nu-i sta în putinţă să facă nici un gest de apărare, nu se putea mişca, nu putea striga, nimic.

Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, când, pe neaşteptate, strânsoarea slăbi. Ducându-şi mâna la gât, Reva se grăbi să tragă cu nesaţ câteva înghiţituri de aer proaspăt în piept, în vreme ce munţii prinseră să se învârtească în jurul ei. În acel moment, îi ajunseră la urechi nişte zgomote ce păreau a proveni de la o încleştare între doi adversari. Şi nu departe de locul unde se afla ea... Întoarse capul şi îi fu dat să descopere plină de groază o scenă incredibilă: necunoscutul care o atacase se lipise de stânci încercând să se apere de un alt bărbat... Doamne... Demetrio!

După primul moment de surpriză, Reva voi să strige după ajutor. Dar nu-şi dădu seama că era încă mult prea slăbită, după încercarea prin care trecuse, pentru a putea scoate fie şi un singur sunet. Cu un pas nesigur, se trase cât putu mai aproape de peretele stâncos şi se agăţă cu mâinile ca să nu cadă.

Rămăsese aşezată într-un unghi din care îi putea vedea ochii lui Demetrio. În ei se citea o asemenea ură crâncenă, încât simţi că o cuprinde din nou spaima. Dumnezeule, nu trebuia să-l omoare pe ticălos!

— Opreşte-te! Nu...

Rosti aceste vorbe dintr-o suflare, fură mai mult o şoaptă înăbuşită dar ele ajunseră totuşi până la Demetrio. O fracţiune de secundă acesta ridică ochii spre ea şi aceasta fu de-ajuns pentru ca necunoscutul să profite. Se dădu un pas îndărăt şi-l izbi năprasnic pe Demetrio, aruncându-l la marginea potecii ce şerpuia pe creste. Jos se întindea hăul. Reva urlă. Soţul ei zăcea pe buza prăpastiei. Îşi strânse toate puterile şi se repezi să-l ajute. Dar era prea târziu. Demetrio căzu în gol.

— Nu!

Răcnetul ei răsună peste tăcerea munţilor. Bărbatul necunoscut o luase la fugă şi nu-i stătea ei în putere să-l oprească, nici cu vorba, nici cu fapta. În această clipă, nu mai exista nimic pe lume decât grija pentru viaţa lui Demetrio. Trebuia să facă faţă cumplitei realităţi. Cine ştie, poate în această clipă Demetrio este deja mort, iar asta din vina ei. Cu ochii înecaţi în lacrimi, se târî până la marginea drumului, unde se prăbuşi.

Zăcea aşa pradă unei suferinţe mistuitoare când îi păru că îşi aude numele purtat de vânt. O clipă crezu că şi-a pierdut minţile. Apoi înţelese că nu era o nălucire, ci totul era aievea. Cineva o striga pe nume şi acel cineva nu putea fi decât Demetrio. Tremurând din toate încheieturile, se aplecă peste marginea costişei şi îl zări. Cu braţele întinse, cu mâinile agăţate de colţul ascuţit al unei cornişe, părea o minune că mai rezistă.

Reva nu ştiu niciodată cum de a reuşit să se scoale de acolo şi să pornească după ajutoare. Drumul până în sat, pe care-l făcu în goană, i se păru că a durat o veşnicie. De fapt, totul a mers foarte repede. Chiar la intrarea în sat întâlni un localnic care, mai chemă două ajutoare

şi porniră înarmaţi cu frânghii spre locul accidentului.

Ce coşmar... Dacă ajung prea târziu... e de-ajuns numai o clipă şi Demetrio poate să... nu, nu se poate! Toată fiinţa ei se împotrivea să accepte această înspăimântătoare posibilitate. Nu, nu se putea ca Demetrio să-şi găsească sfârşitul în această nefericită aventură.

De cum ajunseră, fără să ia seama la pietrişul colţuros care-i putea răni mâinile şi braţele goale, Reva se întinse pe marginea potecii agăţate de stânci. Când îl văzu din nou, cu faţa întoarsă spre hău, de parcă şi-ar fi pierdut cunoştinţa, crezu că i-a stat inima în piept. Tremura pentru viaţa lui.

— Grăbiţi-vă, strigă ea.

Cei trei localnici se dovediră nemaipomenit de pricepuţi de cum se aşternură la treabă. Doi dintre ei ţineau frânghia, în vreme ce cel de-al treilea coborî până la Demetrio. Cu inima cât un purice, Reva se ghemui plângând lângă peretele stâncos.

Când va lua sfârşit acest coşmar? Ascultă fără să cuteze să privească în jos, pe povârniş. Avea senzaţia că timpul stă în loc. Cu toate acestea, săteanul ajunse foarte repede la Demetrio. Urmă apoi urcuşul, interminabil, insuportabil. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Reva se ruga aşa cum niciodată până acum nu se mai rugase, implorând cerul să-l cruţe pe Demetrio. Neliniştea era gata s-o doboare. când, în sfârşit, salvatorul lui Demetrio se întoarse şi-i depuse trupul inert pe potecă.

Cu tot sângele scurs din obraji, ea se ridică şi se apropie cu paşi înceţi.

— Iubirea mea...

Nemaiştiind ce face îi apucă mâinile zdrelite şi începu să i le frământe.

— Te implor, răspunde-mi, spune ceva...

Demetrio rămase nesimţitor. Avea privirea goală, ochii duşi. Îngrijorat, unul dintre săteni se aplecă asupra lui.

— Vă ducem la spital, *signore.*

— Nu... nu, duceţi-mă acasă.

Cei trei oameni încercară să-l lămurească că i-ar fi mai bine la spital, dar Demetrio nu se lăsă înduplecat. Reva rămase tăcută şi nu făcu nici o încercare de a-i schimba hotărârea. În această clipă, nu avea decât un singur gând, să rămână singură cu el, numai ei doi.

* * *

După ce au trecut pe la comisariat, unde tânăra femeie făcu o declaraţie asupra împrejurărilor accidentului, cei trei însoţitori îi conduseră până la vilă, unde sosirea lor declanşă o agitaţie generală. Şi multă uimire. Fu chemat de îndată doctorul, care după ce-l consultă pe Demetrio se grăbi să o liniştească pe Reva. Soţul ei nu avea decât nişte contuzii uşoare, avusese noroc. Când coborî în salon să le dea de ştire şi celorlalţi, contele Torvini izbucni, nereuşind să-şi mai ascundă indignarea:

— Acest accident este o ruşine pentru noi. Când mă gândesc că unul din oaspeţii mei a putut fi victima unei asemenea întâmplări nefericite...

— Vă rog, domnule conte. Nu vă mai frământaţi... Eu ştiu...

Dar se întrerupse pe dată. La vilă păreau cu toţii convinşi că nefericita aventură a fost doar urmarea unei întâlniri întâmplătoare cu un răufăcător necunoscut şi găsi de cuviinţă că e mai bine să-i lase să creadă că aşa stau lucrurile. Dacă ar fi ajuns să dea amănunte despre adevăratul motiv al acestui atac, nu se îndoia că

ar fi devenit ţinta dezaprobării familiei Torvini. Doar se străduiseră îndeajuns să-i dea de înţeles că în concepţia lor locul unei femei este în casă.

Scuzându-se cu hotărâre, se îndreaptă spre uşă.

— Iertaţi-mă, aş dori să mă întorc la Demetrio. Nu vreau să-l las singur.

— Am putea da dispoziţie să vi se servească cina în cameră, propuse plină de amabilitate contesa.

— V-aş fi foarte recunoscătoare.

Când Reva ajunse la al doilea etaj, doctorul tocmai se pregătea să plece. Camera era scufundată într-o penumbră odihnitoare.

— Are nevoie de linişte şi somn ca să se refacă, îi spuse el cu glas scăzut. I-am dat un sedativ, îi va face bine.

— Vă mulţumesc.

— Mâine dimineaţă, la trezire, va avea dureri în tot corpul, dar asta nu va ţine mult.

Reva îl salută cu un semn din cap şi închise iute uşa în urma lui. Era în amurg şi lumina din cameră nu-i îngăduia să distingă din Demetrio decât o formă acoperită de cearşafuri. Respiraţia lui regulată o convinse că dormea adânc.

Fără un zgomot, se dezbrăcă şi ea şi făcu un duş ce trebuia s-o pună pe picioare. Tot corpul îi era înţepenit. Emoţiile ultimelor ceasuri o zguduiseră într-atât încât îi pierise cu desăvârşire pofta de mâncare. Cina rămase neatinsă.

Lăsând din mână farfuria din care se forţase fără succes să guste ceva, se înfăşură într-un halat gros şi ieşi încetişor pe balcon. Se înserase de-acum şi luminile satelor presărate în jurul lacului scânteiau ca nişte stele. În depărtare, piscurile argintate se conturau pe cerul întunecat.

Înfiorându-se uşor, Reva îşi strânse gulerul halatului. Întâmplările de azi o tulburaseră peste măsură făcând-o să se frământe fără încetare. Timp de un ceas de coşmar, întreaga sa existenţă stătuse agăţată de răspunsul la întrebarea: va scăpa Demetrio? Şi în acele clipe a descoperit cu spaimă şi uimire că dacă ar fi să moară viaţa ei nu ar mai avea nici un sens.

În această după-amiază luminoasă, adevărul i-a apărut limpede în faţă: îl iubea pe Demetrio. Total. Pasionat.

O cuprinse brusc o dorinţă irezistibilă de a-i privi chipul adormit şi se întoarse cu paşi uşori în cameră. Se aşeză pe pat. Întins pe spate, cu părul lui negru zburlit pe pernă, se odihnea perfect nemişcat.

— Te iubesc, îi şopti. Astăzi am descoperit că nu aş putea trăi fără tine.

Nu se sătură să-l privească, minute în şir. Nu-şi putea desprinde de la el privirile în care se citea o duioşie posesivă. Era al ei. Fusese cât pe ce să-l piardă, dar acum era salvat şi instinctul ei îi şoptea că este de datoria ei să-l apere de-acum înainte, cu orice preţ. El era bucuria ei, comoara ei, pe care dacă ar fi putut ar fi încuiat-o ca s-o apere mai bine... La acest gând, zâmbetul ei de încântare se topi şi dispăru.

Când el a încuiat-o făcând-o prizonieră preţioasă, ea s-a revoltat, a strigat, l-a rănit cu vorbe grele şi a considerat că atitudinea lui este egoistă şi brutală şi că nu are nimic de-a face cu dragostea. Şi iată că astăzi simţea că ar fi la rândul ei capabilă de o asemenea nebunie!

Sentimentele care l-au împins pe Demetrio să se transforme în temnicerul ei să fi fost oare aceleaşi cu cele încercate de ea în aceste clipe? Un fior o parcurse din creştet până în tălpi. Da,

aşa trebuie să fi fost... iar asta înseamnă că iubirea lui pentru ea era nesfârşită, sinceră şi adevărată. Sigur că asta nu justifica acel gest insuportabil, dar lăsând în sfârşit la o parte oglinda deformantă a ranchiunei, Reva avu dintr-o dată impresia că izbuteşte să-şi înţeleagă mai bine soţul.

Tot acum păru că se luminează pentru ea şi o zonă de multă vreme păstrată în umbră, de teamă să nu izbucnească violent şi dureros. Astfel îi fu limpede că dorinţa ei sălbatică de libertate îşi are originile în oprimările din copilărie şi adolescenţă. Cultul independenţei a apărut ca răspuns la teama de a nu mai fi silită vreodată să răspundă aşteptărilor altora, să urmeze nişte năzuinţe care nu sunt ale ei. Această dorinţă nestăvilită de libertate o împiedicase să se aplece cu mai multă băgare de seamă asupra sentimentelor soţului ei, să încerce să-l înţeleagă şi să-i dezlege cele mai tainice gânduri. Se îmbătase cu gândul că după căsătorie nu se va schimba nimic şi că va putea duce aceeaşi viaţă ca înainte. Se pripise, aşa cum îi spusese el de atâtea ori. După cum se pripise, în orbirea ei, să considere protestele îndreptăţite ale lui Demetrio drept dorinţă egoistă de a o ţine în loc înlănţuită.

Egoistă. Reva îşi zise plină de amărăciune că aceasta este o vorbă care i se potriveşte mai curând ei decât soţului ei. El o luase de soţie pentru că dorea să-şi împartă viaţa cu ea şi nu-i ceruse decât să se gândească o clipă şi la fericirea lor, înainte de a se arunca trup şi suflet în practicarea meseriei ei dragi.

Roasă de remuşcări, îşi trecu degetele tremurătoare peste buzele întredeschise ale lui Demetrio.

— Am plecat fără a încerca măcar să te înţeleg. Dar toate astea se vor schimba de-acum. Am crescut...

Îl simţi primindu-i mângâierea.

— Te iubesc. Dormi acum. Eu te veghez căci voi rămâne lângă tine.

* * *

Reva se trezi odată cu zorile. Întins lângă ea, Demetrio nu se mişcase încă. Dădu la o parte cearşafurile, se sculă şi se duse să-şi dea cu apă rece pe faţă. Când se întoarse, îl găsi treaz.

— Demetrio... făcu ea de cum îl zări.

Se grăbi spre el şi îi zâmbi duios.

— Cum te simţi?

— Ce... ce s-a întâmplat?

— M-ai salvat din ghearele unui atacator misterios. Nu-ţi aduci aminte?

— Ba da... da.

Închise ochii, apoi îi redeschise. Îi vorbi cu un glas înăbuşit şi nesigur:

— Îmi aduc aminte că l-am auzit spunându-ţi ceva de soiul să nu te bagi în treburi care nu te privesc. Mi s-a părut cumva?

— Nu.

— Despre ce este vorba?

— Nimic important. Ascultă...

— Răspunde.

Puţin surprinsă de răceala pe care i-o simţea în glas, Reva se aşează.

— Încearcă să mă sperie. E o poveste în legătură cu un reportaj.

— Ce reportaj?

Demetrio încercă să se ridice, dar prima mişcare pe care o făcu îl sili să se strâmbe de durere.

— Sst... murmură Reva. Nu te enerva, te rog. Nu am făcut decât nişte fotografii pe care unele persoane nu ar vrea să le vadă publicate.

— Fotografii...

Tras la faţă, o ţintui cu o privire acuzatoare.

— Sperasem că venind aici vei renunţa măcar pentru moment la munca ta!

— Dar am renunţat!

Tulburată, regretând că s-a lăsat întărâtată, Reva se stăpâni numaidecât:

— Demetrio... uite despre ce e vorba... e o chestiune de care m-am ocupat la Milano, dar din nefericire acest individ m-a urmărit până aici.

— Şi cred că asta te încântă. E foarte excitant.

— Ce spui?

— Nu asta îţi place ţie? Nu pentru asta străbaţi lumea în lung şi-n lat? reluă el aspru. O viaţă aventuroasă, primejdioasă, palpitantă... Asta da, desigur că este mult mai amuzant decât o existenţă monotonă alături de un bărbat pe care nu-l iubeşti. Îmi pare rău că ţi-am stricat socotelile.

— Demetrio... cum poţi să vorbeşti aşa? Şi eu care pândeam nerăbdătoare clipa când te vei trezi ca să-ţi pot spune că...

— Să-mi spui ce?

Brusc înspăimântată de gândul că urmează să-şi deschidă sufletul înaintea lui, Reva începu să-şi frământe mâinile nervoasă.

— Eu...

— Încetează. Sper că nu vei începe să te smiorcăi înduioşată că ţi-am sărit în ajutor. Ştii doar la fel de bine ca şi mine că te-ai fi putut descurca şi singură.

— Nu, ...greşeşti! Sosirea ta a fost un miracol...

— Un miracol!

El începu să râdă, iar tânăra femeie îşi plecă ochii.

— Cum se face că te găseai acolo? îl întrebă cu un glas stins.

— Pură întâmplare. Dacă îţi închipui că te-am urmărit voind să te abordez în speranţa unei împăcări, poţi să-ţi spun că-ţi pierzi timpul.

Jignită, Reva se ridică şi se îndepărtă de pat.

— Fii pe pace, nu mi-am imaginat nimic. Şi nici nu i-am povestit contelui Torvini ce s-a întâmplat cu adevărat. Mi-a fost destul de limpede până acum faptul că această familie aristocratică dezaprobă munca mea. Ca şi tine de altfel, adăugă ea luptându-se cu sentimentele năvalnice care o împresurau.

— Nu te pripi, Reva. Eu nu am dezaprobat niciodată munca ta ci numai pasiunea devorantă cu care te arunci în această meserie.

Întorcându-se brusc, ea se aruncă la picioarele patului.

— Demetrio... lasă-mă să-ţi explic...

— Nu e nimic de explicat, din păcate. Noi doi nu suntem făcuţi unul pentru altul, după cum bine ai zis chiar tu însăţi.

— E adevărat... aşa am spus. Dar de atunci a trecut multă vreme.

— Nu mai mult de câteva zile.

— Câteva zile în care s-au întâmplat multe.

Privirea lui Demetrio se însufleţi cu un licăr ironic şi o ţinti sfredelind-o fără milă.

— Haide, nu-mi spune că eşti tu femeia care să se lase impresionată de un asemenea incident banal! Draga mea, ai uitat cumva că tu eşti deasupra unor asemenea regretabile slăbiciuni?

Cuvintele avură efectul unui bici. Cu lacrimi în ochi, Reva se întoarse ca să-şi poată ascunde tulburarea. De ce trebuia să fie atât de crud, de necruţător? Ce-l făcea să aibă întotdeauna nevoie să ştie că el e cel care a triumfat, cel care nu

cedează niciodată? Se îndepărtă cu inima strânsă şi nu mai avu cum să-l vadă pe Demetrio tresărind dureros.

Căci şi el suferea. Îşi aducea aminte cu ce nerăbdare o urmase prin munţi, însufleţit de dorinţa de a-i vorbi, sperând din tot sufletul că prin explicaţii deschise lucrurile se pot lămuri. Acum blestema clipa când s-a putut amăgi cu aceste gânduri. Cum şi-a putut imagina că i-a putut fi de folos sărindu-i în ajutor, bucuros că se află prin preajmă? Ce naivitate să-şi închipuie că ea ar mai putea avea nevoie de el!

Aceste primejdii erau pentru Reva chiar sarea vieţii, iar ceea ce el considerase a fi un gest cavaleresc s-a dovedit de fapt neînsemnat şi fără rost. Se simţise asemeni Sfântului Gheorghe pornind cu lancea să lupte cu balaurul ca să apere tânăra fecioară — pentru ca să descopere că aceasta era înarmată cu un aruncător de flăcări.

Dar asta nu se va mai repeta. Jură. Era pentru ultima oară când se mai lăsa amăgit de Reva. Era un om de cuvânt şi avea să continue să-şi mai joace rolul până la căsătoria Nicolettei, iar apoi se vor despărţi şi nu se vor mai revedea. Niciodată!

CAPITOLUL 11

De îndată ce acest lucru îi fu cu putinţă, Reva se grăbi să se ducă în sat ca să-i telefoneze lui Benno. Trei zile la rând încercă în van să-l găsească; de câte ori suna nu îi răspundea decât automatul. Se hotărî în cele

din urmă să lase mesaje din partea „Aliciei“ în care îi spunea să fie atent.

În cea de-a treia zi, la întoarcerea ei din sat o întâmpină la vilă o atmosferă de mare agitaţie. Pe când grăbea pasul pe terasă ca să ajungă mai repede în casa răcoroasă, Reva îl zări, pe sub borul imensei pălării de pai menită s-o apere de soare, pe Guido care tocmai sărea în barca lui cu motor. Nu departe de el, pe peluză, Nicoletta părea o stană de piatră. Pe când ambarcaţiunea se îndepărta pe lac într-un zgomot asurzitor, Reva avu brusc sentimentul ciudat că se întâmplase ceva. Ceva grav. Porni pe scări în jos repezindu-se la cumnata ei.

O găsi pe Nicoletta cu ochii înotând în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? V-aţi certat?

— Nu! Nu...

Fata încercă să schiţeze un surâs, dar buzele îi tremurau.

— I-a cerut tatălui său consimţământul pentru căsătorie...

Vocea i se sugrumă, iar Reva îi prinse mâinile.

— Să nu-mi spui că domnul conte a refuzat! Nu se poate!

— Nu... a acceptat.

— Atunci de ce plângi?

— Pentru că vrea... o logodnă lungă... de cel puţin un an de zile.

— Oh...

Ducându-şi o mână la ochi ca să se apere de razele orbitoare ale soarelui, tânăra femeie se întoarse spre lac. Punct alb pe undele albastre, barca lui Guido lăsa în urmă-i o spumă sclipitoare.

— Speră poate ca într-un târziu fiul său să renunţe la tine, murmură ea ca pentru sine.

— A, nu. Logodna noastră va fi anunţată astăzi.

Reva nu răspunse. Ar fi vrut să-şi poată înăbuşi gândul că ideea aceasta a unei logodne prelungite nu est decât un tertip. Căci cine l-ar fi putut împiedica pe conte să joace comedia acceptării, să şi semneze contractul cu Demetrio şi apoi după un an să rupă logodna? Pentru nimic în lume nu ar fi putut s-o facă să sufere pe Nicoletta dezvăluindu-i presentimentele ei, dar nu se putea împiedica să nu-şi spună că, barem pentru ea una, viitorul apare al naibii de clar.

Îmbrăţişându-şi cu căldură cumnata, îi spuse câteva cuvinte de încurajare şi porni spre vilă grăbindu-se să-l caute pe Demetrio. Când intră în camera lor, îl găsi stând la fereastră cu privirea rătăcindu-i pierdută pe peluza unde hohotea sora lui.

Mânioasă, Reva trânti cu putere uşa.

— Sper că n-ai de gând să-l laşi să-şi ducă la îndeplinire planul!

Demetrio nu răspunse. Timp de câteva clipe, rămase nemişcat, cu faţa spre lac, apoi se întoarse încet. Reva putu vedea că era tras la faţă.

— Contele Torvini şi-a dat în public consimţământul. Ce vrei să fac? Să-l acuz de rea credinţă? Crezi că asta i-ar fi cu ceva de folos Nicolettei? Am ajuns la concluzia că cel mai înţeleapt este să aşteptăm şi, în acelaşi timp, să am grijă să introduc în contract clauze care să-l păstreze la mâna mea timp de un an.

— Aşteptarea nu va folosi la nimic.

El ridică din umeri enervat.

— Dacă eşti dornică de acţiune, îmi pare rău, nu ţi-ai găsit omul. Guido este singurul care poate face ceva. N-are decât ca, măcar o dată în viaţă, să se comporte ca un bărbat şi să-l înfrunte pe tatăl lui. Iar dacă nu este în stare, poate că ar fi

mai bine ca Nicoletta să-l părăsească fără să mai aştepte.

* * *

Oricare ar fi fost jocul contelui Torvini, acesta acţionă cu o viteză năucitoare. Petrecerea de logodnă fu anunţată cu numai două zile înainte, şi în ciuda răstimpului deosebit de scurt, cele mai multe familii care-şi aveau reşedinţa de vară pe malul lacului, primiră cu bucurie invitaţia. Fără să poată spune de ce, Reva era roasă de un presentiment şi gândul la această recepţie avea darul să-i dea o stare bolnăvicioasă. O apăsa o intuiţie sumbră.

Iar ceea ce se petrecu în acea seară avea să-i rămână pentru totdeauna gravat în memorie.

Chiar de la început, se putea lesne simţi în aer o atmosferă încărcată. Contesa anunţă că trei familii s-au decomandat, iar apoi când primii invitaţi începură să sosească, atitudinea lor fi un mare motiv de uimire pentru Reva. Vădit stânjeniţi, păreau ocupaţi numai să-şi studieze cu atenţie gazdele. La fel făcură şi puţinii oaspeţi care le urmară celor dintâi sosiţi.

Pentru Nicoletta era o tortură infernală.

— Mă urăsc, asta este, şoptea ea.

Înăbuşindu-şi cum se pricepu mai bine propria ei nelinişte, Reva făcu tot ce-i stătu în putinţă ca s-o liniştească pe tânăra ei cumnată. Cu toate acestea, înţelese curând că nu avea să mai vină nimeni la petrecere. Când contesa invită oaspeţii la cină şi aceştia se aşezară în jurul uriaşei mese din sufragerie, jumătate din locuri rămaseră goale, acuzatoare. iar imensa încăpere păru mai impresionantă ca nicicând.

Pe la mijlocul cinei, evenimentele se precipitară. Fu adus un platou cu cărnuri savant preparate, iar apoi un servitor se apropie de conte şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Imediat după aceasta, contele se scuză şi părăsi sufrageria. Câteva clipe mai târziu, vocea lui aspră se făcu auzită din încăperea de alături, acoperind murmurul discret al conversaţiei de la masă:

— Minciuni! striga contele. Sunt numai minciuni şi nimic altceva decât minciuni! Îi voi da în judecată...

Sub privirile întrebătoare ale oaspeţilor, Guido se ridică şi-l urmă pe tatăl său în încăperea vecină; la fel făcu şi contesa lăsând la o parte respectul sacrosanct datorat convenienţelor.

— Cineva i-o fi spus, şopti vecinul de la masă al Revei.

Tânăra femeie, care nu-şi mai putea stăpâni enervarea crescândă, exclamă:

— Ce i-a spus? Putem afla şi noi ce se petrece în această casă?

— Ei bine...

Jenat, negăsindu-şi vorbele, oaspetele stătu pe gânduri.

— Azi după-amiază a apărut un nou număr din *Time & Tide* şi...

Înainte de a continua avu grijă să arunce o privire furioasă în jur.

— ...este acolo un articol despre locuinţele insalubre. Mai ales fotografiile sunt cum nu se poate mai grăitoare. Pot fi văzuţi acolo copii sărmani muşcaţi de şobolani, apartamente într-o paragină greu de imaginat. Semnatarul articolului susţine că a făcut toate investigaţiile şi că a ajuns la concluzia că aceste imobile aparţin contelui Torvini.

Ascultându-l Reva simţi cum îi fuge sângele din obraji.

— Dar asta nu e cu putinţă, interveni în discuţie o femeie cu un glas ofensat. Contele este un om atât de drept!

— Vă înşelaţi.

Aruncând încă o dată o privire rapidă peste umăr, vecinul Revei scoase din buzunar câteva pagini de revistă pe care le puse pe masă.

— Poftim, priviţi. Ce mai ziceţi acum? spuse el. Le-am decupat din numărul de azi din *Time & Tide*, chiar înainte de a veni aici.

Nu trebui mai mult pentru ca imediat să se formeze în jurul lor un mic grup de curioşi. Reva se îndepărtă. Îşi ţinea privirile aţintite înainte. La celălalt capăt al mesei, Demetrio nici nu clipi cât durară dezvăluirile musafirului indiscret.

Se lăsase o tăcere apăsătoare şi cel dintâi care o rupse fu Paolo Alessi, care se adresă afunării uimite:

— Cunosc această societate. Funcţionează ca acoperire pentru o altă companie numită Royale, în care Torvini este majoritar.

— Nu se poate, zise o doamnă înspăimântată.

— Ba mă tem că da, răspunse Alessi. Şi este o ruşine să condamni nişte fiinţe umane să trăiască în asemenea condiţii.

Un freamăt de agitaţie curpinse întreaga adunare, apoi brusc se lăsă iarăşi liniştea. Unul câte unul, oaspeţii întoarseră capul cu nedisimulată curiozitate spre uşa în cadrul căreia apăruse contele.

— Nu sunt decât nişte minciuni, repeta acesta cu un glas lipsit de orice intonaţie. Cum puteţi da crezare unor asemenea foi mizerabile?

— Sunteţi sau nu acţionar majoritar la Royale? îl atacă direct baronul Alessi.

Contele răspunse cu o voce schimbată:

— Da.

Ca un robot, bătrânul conte întoarse capul căutându-şi fiul din priviri. Palid şi tras la faţă, Guido îi susţinu privirea fără să clipească, apoi cu un gest hotărât îl dădu la o parte şi pătrunse în sufragerie. În spatele soţului ei, contesa nu se mai putea stăpâni.

— Se poate? întrebă Guido.

Luând de pe masă articolul din revista *Time & Time*, îl citi pe nerăsuflate, apoi ridică ochii spre tatăl său.

— Dacă te laşi convins de aceste calomnii ordinare, nu mai eşti fiul meu! strigă contele.

Contrar oricăror aşteptări, Guido nu se lăsă intimidat.

— Dacă aceste acuzaţii se vor dovedi întemeiate, atunci de bună seamă că ar fi bine să nu fiu fiul tău! M-ai ţinut întotdeauna departe de afacerile tale, dar atâta lucru ştiu şi eu că aceste societăţi îţi aparţin.

Tânărul îşi înălţă capul şi-şi privi tatăl în ochi.

— Mi-e ruşine, mai adăugă el.

Contele Torvini se făcuse alb ca varul.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Iei partea trădătorilor ticăloşi şi te întorci împotriva mea. Tu...

Se întrerupse şi se întoarse spre Demetrio care-l măsura cu o privire neîndurătoare.

— O maşinaţiune menită să mă discretiteze, asta aţi pus la cale nu? Ai uneltit împreună cu soţia dumitale până când aţi găsit cu ce să-mi veniţi de hac. Crezi că nu ştiu cine e Alicia?

— Înseamnă că ştiţi mai multe decât mine, replică Demetrio pe un ton sec. Şi mi-aş îngădui să vă sugerez că ar fi mai demn să lăsaţi această discuţie pentru o altă ocazie.

— Nu se va mai ivi niciodată o ocazie mai bună pentru a vă spune că fiul meu nu va intra niciodată în familia voastră! şuieră sfidător contele.

Demetrio îşi dădu la o parte scaunul cu o mişcare atât de violentă încât fu cât pe ce să-l răstoarne.

— Şi vă închipuiţi că eu aş fi îngăduit s-o las pe sora mea târâtă într-un asemenea scandal?

— Ajunge cu asta! le-o reteză scurt Guido. Cred că am aşteptat destul până să vină clipa când să hotărăsc eu singur ce am de făcut, dar încă nu e prea târziu.

Cu o siguranţă de sine pe care nimeni nu i-ar fi bănuit-o, se îndreptă spre Nicoletta şi se opri înaintea ei. Fata, în pragul leşinului, se ridică greu în picioare.

— Nicoletta Corelli, i se adresă el luându-i mâinile, primeşti de bărbat un om fără un ban, fără slujbă, fără casă şi care nu-ţi poate dărui decât dragostea lui?

Tulburată, Nicoletta se strădui să surâdă.

— Da... Da, Guido, vreau să fiu soţia ta!

Îi strânse mâinile cu pasiune. În ochii ei aurii se putea citi fervoare şi adoraţie.

— De acum înainte, nimic nu ne mai desparte.

Urmărind această scenă înduioşătoare, Reva simţi un nod în gât. De ce nu-i era ţi ei dat să aibă parte de o asemenea iubire sinceră şi curată? De ce îi era refuzată o asemenea fericire ce i-ar fi umplut inima?

Îşi îndreptă privirile spre Demetrio, dar întocmai ca şi toţi ceilalţi, acesta nu-şi lua ochii de la tânăra pereche. Stânjeniţi, oaspeţii începură să se împrăştie în tăcere şi curând nu mai rămase nimeni. Demetrio păru să se trezească dintr-un vis.

— Cred că am face mai bine să plecăm şi noi, zise el.

— Venim şi noi! declară Guido.

— Nu!

Contele se puse în faţa fiului său.

— Îmi pare rău, tată. Nimic pe lume însă nu mă mai reţine în această casă.

— Îţi interzic să te căsătoreşti! Mă auzi, îţi interzic!

În loc de răspuns, Guido îi aruncă o privire încărcată de milă. Apoi o luă de mână pe Nicoletta şi plecă împreună cu ea sub privirile nedumerite ale contelui.

* * *

Reva îşi termina de făcut bagajele, când veni şi Demetrio în cameră. Aplecată cum era peste valize, uşa trântită o făcu să tresară puternic. Când îi văzu chipul lui Demetrio, înlemni. Pe faţa lui sta înscrisă o ură necruţătoare.

— Când mă gândesc că ai avut neruşinarea de a mă acuza pe mine că am abuzat de încrederea ta, că te-am înşelat...

Înaintă spre ea, cu un aer ameninţător.

— Demetrio... sper că nu-ţi închipui cumva că am ştiut... habar nu am avut despre cine...

— Încetează! Doar nu vrei să te cred! Cum era să ratezi tu o asemenea ocazie, un scandal de zile mari! Ai făcut senzaţie în această seară şi asta încă nu-i nimic, dar ce excitant va fi la Milano...!

Arătă spre bagajele ei cu un gest dispreţuitor.

— Bine faci că te grăbeşti să te întorci cât mai curând cu putinţă. Această poveste va face mare tam-tam şi tu ai tot interesul să te afli la faţa locului pentru a primi omagiile cuvenite. Binemeritate, de altfel. Ai tras din greu ca să ajungi aici. A fost cât pe ce să plăteşti cu viaţa.

— Încetează!

— Să încetez ce? Ai făcut treabă bună, Reva. I-ai dus de nas pe toţi, şi asta zile în şir! Eşti mândră de tine, nu? Oh, desigur că eu am fost cel mai lesne de înşelat. Eram doar gata să cred orice, iar tu ai fost desăvârşită. Felicitări!

Reva avea impresia că trăieşte un coşmar. Nu putea fi cu putinţă. Trebuia să se deştepte.

— Demetrio, te implor, ascultă-mă.

— Şi ce vrei să ascult?

— Eu sunt Alicia, e adevărat. Eu am făcut acele fotografii, dar îţi jur că habar nu aveam că tocmai Torvini este proprietarul acelor imobile! Nimeni nu ştia nimic despre proprietari. Am predat fotografiile înaintea venirii noastre aici şi ziaristul de la *Time & Tide* a continuat ancheta în lipsa mea.

Demetrio izbucni într-un râs aspru.

— Şi vrei cumva să mă faci să cred că n-aveai habar de nimic?

— Acesta este adevărul! După întâmplarea din munţi am încercat să dau de Benno, i-am tot telefonat, dar nu l-am găsit.

Cum el nu răspundea nimic, ea făcu un efort să-l privească în ochi.

— Te rog, Demetrio. Trebuie să mă crezi, trebuie să ai încredere în mine. Cum îţi închipui că aş fi uneltit în spatele tău? Şi Nicoletta? Poţi tu să-ţi închipui c-aş fi fost în stare să fac ceva care să-i primejduiască fericirea?

— Ah, dar nu ai pus în pericol fericirea Nicolettei! Pentru că acum nu mai au nevoie de consimţământul nimănui pentru a se căsători. Iar tu eşti liberă să pleci când vrei.

— Nu.

Se apropie de el şi-i prinse mâinile într-ale ei.

— Te iubesc, Demetrio.

— Taci.

O respinse cu un gest atât de brutal, încât ea se clătină pe picioare.

— În locul tău, m-aş grăbi să-mi încui valizele. Mai am de făcut ceva, apoi plecăm de aici.

Fără să-i mai acunce nici măcar o privire, se îndreptă şi dispăru în cularul întunecos.

Înmărmurită, Reva rămase să asculte cum se stinge ecoul paşilor săi răsunând pe scara de marmură. Doamne, când oare vor lua sfârşit chinurile ei? Când va putea şi ea spera să cunoască un dram de fericire? Se mai întâmplase şi altădată să-l vadă pe Demetrio înfuriat, dar niciodată nu-i văzuse pe chip această expresie de încrâncenare. Şi printr-o cumplită ironie a sorţii, îi era dat să treacă prin această încercare tocmai în ziua când înţelesese şi ea, în sfârşit, cât de mult îl iubeşte.

* * *

Torvini tresări. Demetrio dăduse în lături cu un zgomot sec uşa de la birou şi intră hotărât înăuntru.

— Plec, Torvini. Am venit să-ţi spun să nu contaţi pe contractul nostru. Înţelegerea a căzut.

Contele se ridică cu mişcări încete din fotoliul enorm de piele în care se aciuiase.

— Ştii bine că ai nevoie de depozitele mele, Corelli. Nu va trece mult şi vei veni să mă cauţi şi atunci voi şti cum să te fac să plăteşti pentru atitudinea dumitale de astăzi.

— Nu voi veni niciodată. Dacă ar sta în puterea mea să-mi împiedic sora să ia numele de Torvini, fii sigur că aş face-o. Dar nu am de gând să mă amestec între doi tineri care se iubesc. În ochii mei, dumneata ai încetat să mai exişti, asta e tot

ce mai aveam să-ţi spun. Întotdeauna am socotit că e bine să laşi să se liniştească lucrurile înainte de a lua o hotărâre, dar sunt pe lume situaţii când e mai bine să acţionezi imediat!

Palma lui Demetrio îl luă pe nepregătite pe distinsul aristocrat. Lovitura încasată în plin îl făcu să se clatine. Se dădu un pas îndărăt, înăbuşindu-şi un strigăt. Demetrio se repezi din nou la el. Dar de data aceasta, nu îl lovi. Se mulţumi să-l apuce de reverele hainei şi să-l azvârle pe canapea unde-l lăsă să zacă aruncându-i o privire dispreţuitoare.

— Te poţi considera norocos că nu te omor pentru că ai cutezat să-ţi asmuţi gorilele asupra soţiei mele.

Cu ochii scăpărând de ură îşi şterse mâinile — mâini întinate de atingerea acestui mizerabil de Torvini — şi ieşi din cameră. În urma lui uşa se trânti clănţănind înspăimântător.

CAPITOLUL 12

A doua zi după întoarcerea lor la Milano, Nicoletta şi Guido se duseră la primărie de unde revenиră cum nu se poate mai mulţumiţi. Potrivit legii, căsătoria lor putea avea loc cel mai devreme peste două săptămâni. Urmară apoi două zile în care Guido se făcu nevăzut.

Când îşi făcu din nou apariţia la palatul Corsevo nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Stătu ca pe jar până când le dădu în sfârşit vestea cea mare

Se aflau toţi trei în salon când îi anunţă, umflându-se în pene, că şi-a găsit o slujbă.

Demetrio înălţă din sprâncene uimit.

— Dar ce nevoie aveai? Doar îţi oferisem şi eu una.

— Ştiu şi vă sunt foarte recunoscător pentru aceasta. Dar voiam să reuşesc numai şi numai prin puterile mele.

— Şi pentru cine ai de gând să lucrezi?

Privirea jucăuşă a tânărului trecu de la unul la altul.

— Voi preda matematica la Roma.

— Ce spui?

Demetrio se ridică brusc de pe canapeaua unde se instalase atât de confortabil.

— Ai idee cam cât câştigă un profesor?

— Da, încuviinţă Guido blând. Sigur că pentru dumneata asta înseamnă foarte puţin, dar aceşti bani au cel puţin meritul de a fi curaţi.

— Şi mai cu seamă asta ne va îngădui să ne facem viaţa împreună, aşa cum o înţelegem noi, adăugă Nicoletta strecurându-şi drăgăstoasă mâna în cea a logodnicului ei. Pentru noi, nimic altceva nu mai are însemnătate.

Demetrio îşi privi sora cu un aer întrebător.

— Dacă tu aşa crezi...

Se întrerupse, avu o ezitare şi nimănui nu-i scăpă o urmă de lehamite ce străbătea din glasul lui.

— E în regulă. Dacă aceasta este dorinţa voastră, aşa să fie.

Când cei doi tineri plecară, el se întoarse spre Reva zâmbind uşor.

— Ai văzut, am învăţat să nu mă mai pripesc, îi spuse. Am devenit înţelept.

— A-ţi impune voinţa prin forţă nu duce niciodată la nimic bun. Demetrio. Nu-i poţi ţine pe

oameni în loc după placul tău, şi mai cu seamă pe cei dragi.

El o privi pe furiş, apoi o întrebă grăbit:

— Când te gândeşti să pleci?

— Voi rămâne până la căsătorie. I-am promis Nicolettei.

* * *

În cele două săptămâni care urmară, Demetrio fu foarte ocupat, iar Reva de-abia îl văzu. În ciuda unui program destul de încărcat — sărbătorirea succesului lor jurnalistic împreună cu Benno, cumpărăturile cu Nicoletta — zilele se scurseră una după cealaltă, monotone, fără să aducă nimic nou, în aşa fel încât, nu o dată, tânăra femeie îşi regretă făgăduiala.

Neştiind cum să-şi mai alunge plictisul, cu două zile înainte de nuntă, se hotărî să se plimbe singură pe domeniu. După ce rătăci aşa o vreme, pe drumul de întoarcere avu o inspiraţie subită. O idee. Se opri sub umbra unui stejar bătrân, stătu o clipă pe gânduri, apoi împinsă de o dorinţă mai puternică decât orice judecată, se îndreptă spre ceea ce a numit încă din ziua plecării lor spre lacul Como, „poteca interzisă“

Dacă Demetrio ocolise ocazia de a-i arăta această casă a copilăriei lui, în ceea ce o priveşte pe ea, a ştiut întotdeauna că nu va rezista tentaţiei de a merge s-o vadă într-o bună zi, iar acum ziua aceasta sosise. Şi, în orice caz, acum nu mai avea nici o importanţă. Peste patruzeci şi opt de ore avea să iasă pentru totdeauna din viaţa lui.

Deşi copacii din parc erau atât de deşi, Reva găsi fără greutate pâlcul de căsuţe. Toate în ruină, una singură se deosebea de ele. Aceasta avea storurile lăsate şi poarta ferecată, dar aceasta nu

fu o problemă pentru Reva. Odată, făcând un reportaj despre un spărgător faimos, tânăra fotografă învăţase câte ceva din arta acestuia şi ştia să facă să cedeze orice broască. Nu-i trebui mai mult de un minut ca să intre înăuntru.

Era întuneric. Merse bâjbâind la ferestre şi le deschise pe toate larg. De îndată căsuţa prinse viaţă.

Camera în care se afla, cu lespezi de piatră pe jos, mobilată simplu cu o masă de lemn şi două scaune, nu părea să se fi schimbat prea mult din timpul copilăriei lui Demetrio. În faţa ferestrelor, un impozant cămin din piatră se contura pe peretele alb. Doar două fotografii decupate dintr-o revistă şi o farfurie decorativă atârnată deasupra unei comode rustice mai înveseleau niţel acest interior auster.

Mişcată, Reva încercă să şi-l imagineze pe Demetrio în acest decor. Atunci atenţia îi fu atrasă de o ramă ce părea a nu-şi avea locul în această locuinţă modestă. Într-o lucrătură aleasă din aur fin, era păstrată ca cea mai de preţ comoară fotografia îngălbenită a unei femei pe care Reva o recunoscu fără s-o fi văzut vreodată.

Sub ramă stăteau scrise câteva rânduri, chiar pe peretele alb. O mână iubitoare scrisese hotărât:

„Aici a trăit şi a murit Maria Corelli, care n-a avut niciodată vreo altă avere decât iubirea copiilor săi."

Reva citi de mai multe ori epitaful, fără să reuşească să înţeleagă de ce aceste vorbe simple îi merseseră drept la inimă.

Apoi dintr-o dată această frază îi aminti cuvintele lui Demetrio: „Eu nu am făcut decât să caut în braţele tale un refugiu veşnic şi absolut", şi inima se strânse. Moartea mamei sale l-a aruncat

într-un ocean de singurătate şi el a ales-o pe ea să fie cea care să-l ajute să lupte cu gheţarii solitudinii. Aşteptase ca ea să-i ofere căldura unui cămin şi ea refuzase cu îndărătnicie.

Tulburată, Reva îşi ascunse ochii de această femeie căreia Demetrio îi semăna atât de mult şi privi roată în jur. În capătul camerei, câteva trepte duceau se pare la etaj. Avea oare să găsească acolo camera unde dormise el în copilărie? Cu un nod în gât, se îndreptă spre vechea scară de lemn.

Prima uşă pe care o deschise dădea într-o cameră mare mobilată cu un pat enorm şi un dulap ţărănesc. Cea de-a doua, era ceva mai mică, dar la fel de simplu mobilată şi la fel de îngrijită. Când ajunse la cea de-a treia uşă, Reva se opri. Nu îndrăznea să apese pe clanţă. Ceva o reţinea. Stătu nehotărâtă, împărţită între teamă şi curiozitate. Aceasta din urmă fu însă mai puternică şi împinse fremătând uşa în lături. Dar surpriza o făcu să încremenească în prag.

În cameră nu se găsea nici o mobilă, doar un televizor, un videoregistrator şi un modul jos cu trei sertare. Intrigată, Reva se apropie.

Ce căuta aici tot acest echipament sofisticat? Ce l-o fi făcut pe Demetrio să instaleze această aparatură în cămăruţa izolată de la etaj? Reva hotărî că nu poate găsi răspunsul decât dând drumul aparatelor. Se aprinse o luminiţă, ce-i semnală prezenţa casetei şi...

Încă mai avea unele ezitări, apoi îşi zise că e mai bine să fie barem cu inima împăcată. Trebuia să ştie ce ascundea cu atâta înverşunare Demetrio în această căsuţă uitată de lume. Cu un deget tremurător apăsă pe butonul de pornire şi... îşi descoperi uluită propriul chip pe ecran.

Caseta conţinea înregistrarea unei emisiuni la care ea participase în urmă cu şase luni, dar care nu fusese niciodată difuzată în Italia. Cum şi-o procurase oare Demetrio? O înregistrase cumva în Anglia?

Cu ochii măriţi de uimire, continuă să privească cum defilau imaginile pe ecran, îşi auzi sunetul propriului ei glas. Apoi îi căzură ochii pe micul modul cu sertare. Ce o fi ascunzând? Să fi păstrat Demetrio acolo alte casete? Reva se apropie şi îngenunche lângă sertarele misterioase.

În primul din ele, găsi într-adevăr încă o casetă conţinând înregistrarea unei alte emisiuni, de data aceasta de la o televiziune locală. Fu rândul celui de-al doilea sertar să-şi dezvăluie secretele: aici se aflau ziare şi reviste în care apăruseră fotografii făcute de ea. Pe când le privea pe toate acestea nevenindu-i să creadă ochilor, cel de-al treilea sertar îi oferi răspunsul la întrebări: acolo se găsea scrisoarea unui serviciu de presă, adresată lui Demetrio, care era întrebat dacă mai doreşte să-i fie trimise articolele şi casetele „privitoare la doamna Reva Horden"

Năucă, tânăra femeie lăsă să-i lunece din mâini scrisoarea. Nu era cu putinţă... În tot acest răstimp, Demetrio nu a vrut s-o dea uitării, deşi era prea mândru ca să vină s-o caute. Demetrio cel necruţător se dovedea dintr-o dată mult mai sentimental şi mai romantic decât fusese ea vreodată.

În acel moment, auzi zgomot de paşi răsunând pe culoar şi sări în picioare de spaimă. Apoi îşi reveni. În prag, Nicoletta o privea zâmbindu-i.

— Mă întrebam când vei veni aici.

— Ştiai?

Fata încuviinţă din cap, continuând să surâdă blând.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că el mi-a interzis cu desăvârşire. Îi era ruşine, n-ar fi vrut să ştii cât de mult doreşte ca tu să rămâi. În ochii lui asta era o slăbiciune de neiertat.

— Şi totuşi ţie ţi s-a destăinuit.

— Nu. Am descoperit totul din întâmplare. Ferecase această cameră spunându-mi că trebuie reparată duşumeaua. Numai că într-o bună zi când am venit aici, am auzit un zgomot ciudat la etaj. Am urcat în vârful picioarelor şi l-am zărit fără ca el să mă vadă. Stătea aici şi nu se sătura să se uite la casetele tale. Când se terminau, le punea de la capăt. Când şi-a dat seama că sunt acolo, s-a înfuriat şi mi-a poruncit să ies din cameră. Nu am mai vorbit niciodată despre asta, dar ştiu că vine adesea aici şi se încuie în această încăpere ceasuri în şir.

Fata oftă.

— Uită-te în jur, Reva. Tot ceea ce vezi aici nu este decât un imn de dragoste.

— Dar de ce...?

— E peste puterile lui să dea glas sentimentelor sale. Ca şi tine, de altminteri. Dar eu ştiu că voi doi vă iubiţi, în ciuda a tot ceea ce vă separă. Când îi vei spune că ai fost aici...

— Nu!

Cu o vehemenţă neaşteptată, Reva îşi scutură pletele blonde.

— Nu-i voi spune nimic şi la fel vei face şi tu. Dacă doreşte să descopăr această încăpere, mi-o va arăta chiar el.

— Dacă aşa vrei tu... Dar Demetrio are nevoie de tine, Reva. Nu-l poţi lăsa singur. Te rog să înţelegi asta.

— Şi nu pot nici să rămân cu el să-i ţin tovărăşie, răspunse Reva plină de amărăciune.

Poate că într-adevăr are nevoie de mine. dar după cum îl cunosc mai degrabă ar muri decât să mi-o spună.

— Ei şi? Nu înţeleg de ce trebuie să te arăţi şi tu tot atât de îndărătnică ca şi el?

Roasă de spaimă şi nelinişte, Reva o cercetă atentă pe mai tânăra ei cumnată. Iubirea ei nemăsurată pentru Guido o orbea, făcând-o să-şi închipuie că nu e nevoie decât de dragoste pentru a rezolva toate problemele din lume. Măcar de-ar fi aşa...

— Demetrio nu are încredere în mine, Nicoletta. Ştie că eu am făcut fotografiile care au ilustrat articolul şi e convins că ştiam în ce mă bag când am acceptat această ofertă. Dar tu trebuie să mă crezi, îţi jur că nu aveam habar cine este proprietarul acelor apartamente. Nu a fost decât o coincidenţă nefericită...

— Linişteşte-te, te cred. Ştiu că tu nu minţi niciodată şi asta o ştie şi Demetrio. Reva...

Fata veni la ea şi o îmbrăţişă cu căldură.

— ...trebuie să vă împăcaţi şi să vă reluaţi viaţa împreună. Gândul că în curând vă veţi despărţi din nou, crede-mă, îţi întunecă fericirea.

— Ce să-i faci, draga mea, nu pot fi toate cuplurile din lume asemenea ţie şi lui Guido. Aş vrea să ştii să-ţi preţuieşti cum se cuvine norocul. Bucură-te de viaţă, fii fericită şi nu-ţi fă gânduri negre din pricina noastră. Demetrio nu are totuşi nevoie de mine. Imaginile pe care le-a strâns aici îi sunt de-ajuns. Are deja tot ce-i trebuie.

În noaptea dinaintea căsătoriei, Nicoletta se strecură în camera fratelui său. Demetrio era deja culcat, iar fata se ghemui lângă el, cum obişnuia să facă pe când era doar un copil.

— Am venit să-ţi spun rămas bun, îi şopti ea la ureche. Am venit acum pentru că mâine nu vom mai avea timp pentru asta.

Înduioşat, Demetrio o luă în braţe.

— Şi mai voiam de asemenea să ştii că-ţi mulţumesc, continuă fata.

— Îmi mulţumeşti? Dar, Doamne, pentru ce oare?

— Pentru că puteai să te opui căsătoriei mele cu Guido. Şi mi-era atât de teamă să nu-mi interzici să-l iau de bărbat...

El zâmbi cu tristeţe.

— De ce să fi făcut asta? Ajunge că am făcut deja o greşeală cu Reva şi că restul vieţii va trebui să ispăşească pentru asta. De ce să-mi impun voinţa prin forţă, şi mai cu seamă unei fiinţe dragi? N-aş fi vrut ca şi surioara mea să ajungă să mă urască.

— Dar Reva nu te urăşte.

— M-a urât. Iar acum este pur şi simplu indiferentă. Nu aşteaptă decât clipa când îşi va putea din nou lua zborul spre ceea ce ea consideră a fi adevărata ei viaţă.

— Adevărata ei viaţă eşti tu, Demetrio.

— Nu. Dacă eu...

Se întrerupse, dar fetei nu-i scăpă durerea ce-i străbătea din glas.

— Dacă tu...? îmcercă ea să-l îndemne să continue.

Demetrio scutură din cap oftând.

— Nimic. Nu mai e nimic de adăugat. Nu are decât să se întoarcă în Anglia, dacă asta este dorinţa ei.

* * *

Un soare strălucitor lumina mica bisericuţă. Mireasa, fermecătoare în taioraşul ei alb, fu

condusă la altar de fratele ei. Demn, ireproşabil, Guido se prezentă însoţit doar de mama sa şi de un amic foarte apropiat. Tatăl său refuzase cu înverşunare să participe la ceremonie.

Când veni clipa ca cei doi tineri să-şi jure credinţă şi iubire, Reva nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Ce oare o împiedicase să găsească calea spre inima lui Demetrio? De ce n-a ştiut să şi-l păstreze? Astăzi s-ar fi putut bucura şi ei de o asemenea iubire curată şi împărtăşită. Luptă din răsputeri ca să poată face faţă acestor năvalnice păreri de rău ce o împresurau, împiedicând-o să-şi aţintească gândurile numai la ceremonia care se săvârşea. Izbuti totuşi să înalţe o rugă pentru fericirea tinerei perechi.

După cununia religioasă, avu loc o mică petrecere, apoi îi conduseră pe miri la aeroport. Se îmbrăţişară cu toţii, dar Reva avu mare grijă să evite privirile cumnatei sale.

Demetrio fu cel dintâi care puse capăt acestei mişcătoare şi interminabile despărţiri.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi acum, zise el cu o voce sugrumată de emoţie.

Cu ochii înecaţi în lacrimi, Nicoletta le aruncă o ultimă privire, în timp ce Guido o conducea spre scara de îmbarcare.

— Sunteţi nebuni! le strigă ea atunci când nimeni nu se mai aştepta, chiar înainte de a dispărea în avion. Nebuni!

Despărţiţi de un zid de tăcere, Demetrio şi Reva rămaseră multă vreme nemişcaţi pe pista pustie. Tânăra femeie trecea prin chinurile iadului. Ceremonia la care asistase o pusese la grea încercare. Ea şi emoţiile prin care trecuse o sleiseră de puteri. Iar acum, prezenţa lui Demetrio lângă ea

era mai mult decât putea să îndure. Prea mult pentru o biată femeie...

Ajunseră în sfârşit la maşină şi ea se temu ca nu cumva să ajungă să nu-şi mai poată controla nervii. Cu mâinile încleştate pe volan, soţul ei rămăsese nemişcat.

— Te rog... murmură ea. Porneşte... trebuie să-mi termin bagajele.

— Reva.

Ea se întoarse atunci spre el, iar chipul lui tras o tulbură peste măsură.

— Eşti sigură că ai cumpănit bine lucrurile?

— Da.

— Şi dacă totuşi Nicoletta are dreptate? Dacă e aşa cum zice ea şi nu suntem decât doi nebuni care...

Auzindu-l, tânăra femeie se lupta cu lacrimile care o înecau.

— De ce să nu vorbim despre asta, Reva? continuă el cu însufleţire.

— Pentru că ne-am spus deja totul.

— Nu, până acum nu am făcut decât să ne acuzăm unul pe celălalt. Nu crezi că e timpul să mai facem o încercare? Doar o încercare.

Reva nu îndrăznea nici să respire. Dumnezeule, ce să-i spună? Care ar fi fost răspunsul? Care ar fi vorbele prin care s-ar putea face înţeleasă? Pe când căuta febrilă răspuns la aceste întrebări, soneria enervantă a telefonului din maşină rupse tăcerea care se lăsase între ei. Enervat, Demetrio răspunse.

— Da.

Ascultă ce i se spunea, iar Reva putu recunoaşte vocea secretarei lui.

— La birou? Signor Bruschi? Acum? Da, în regulă... ce să-i facem... vin imediat.

Închise cu un gest smucit, puse cheia de contact şi demară. Această reacţie neaşteptată a lui avu asupra Revei efectul unui duş rece. Dacă cu numai o clipă mai înainte, fusese cât pe ce să se aleagă praful din hotărârea ei de a pleca, acum atitudinea lui Demetrio îi spulberase toate îndoielile: chiar şi în aceste momente când părea că nimic pe lume nu mai are însemnătate pentru el decât prezenţa ei în viaţa lui, când părea că nu doreşte decât s-o convingă să rămână, iată s-a dovedit că există ceva mai însemnat, munca lui trecea iarăşi înaintea sentimentelor care..., pasămite, puteau să mai aştepte.

Când îşi parcă Jaguarul în faţa biroului elegant care adăpostea Corelli Industries Ltd., între ei se lăsase iarăşi o linişte de mormânt.

— Încerc să nu stau mult, îi spuse el deschizând portiera. Dacă vrei, mă poţi aştepta în maşină.

— Nu. Urc şi eu ca să iau o aspirină, să-mi potolesc cumva această blestemată durere de cap, apoi voi da un telefon ca să chem un taxi. Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu eu cauza care să te facă să-ţi neglijezi o întâlnire de afaceri.

Demetrio nu răspunse. Când ajunseră la recepţie, îi ceru secretarei să aducă un pahar cu apă pentru Reva şi apoi intră în biroul lui. Prin uşa întredeschisă, tânăra femeie zări o clipă un individ corpolent care păru că o recunoaşte şi se dăcu un pas îndărăt. Ea se strădui să-i distingă mai bine figura, când uşa grea, capitonată se închise.

Cuprinsă de o oboseală fără seamăn, Reva se întoarse. Nu mai avea nimic de făcut aici. Se simţea sfârşită. Trăise un moment de speranţă nebunească, atunci la aeroport, când crezuse că

ar mai fi posibilă o răsturnare a situaţiei, dar repede îi fură spulberate iluziile. Totul fusese numai în mintea ei, pasiunea pe care i se părea că o desluşeşte în glasul lui Demetrio fusese numai o plăsmuire de-a ei, iar dorinţa lui de a o reţine nu se putuse măsura cu dorinţa de a nu rata o întâlnire de afaceri...

Îi mulţumi secretarei pentru paharul cu apă, luă două aspirine şi se hotărî să dea chiar ea telefon ca să-şi comande un taxi. Secretara ieşise din nou din încăpere, iar Reva stătu pe gânduri un moment, apoi se aşeză la birou şi ridică receptorul unuia din telefoane. Nu avea ton, înălţă enervată ochii spre uşă, şi secretara care nu mai venea... Ce încurcătură, singură cu blestematele astea de aparate! Apăsă la întâmplare pe unul din numeroasele butoane ale aparatului.

Era cât pe ce să trântească enervată receptorul, când o voce bărbătească răsună la celălalt capăt al firului. Şi atunci înţelese ce rezultat au avut manevrele ei nepricepute: fără să vrea branşase interfonul. Un gest de discreţie o împinse să închidă, când auzi numele de Alicia.

— Este un pericol pentru noi toti, trebuie să fii conştient de asta. Demetrio. Şi să descopăr acum că eşti căsătorit cu ea...

— Ai mai spus asta.

— Da. şi credeam că ai înţeles că e cazul să te debarasezi de ea.

— Bagă de seamă ce spui. Bruschi. Vorbeşti despre soţia mea, îţi atrag încă o dată atenţia.

— Soţia ta, dar pentru câtă vreme încă?

— Pentru totdeauna. dacă reuşesc s-o conving să rămână.

Reva tresări. În biroul alăturat, Bruschi îşi ieşi din fire.

— La naiba! Chiar nu vezi cât de rău îţi face această femeie? După acest scandal, ai văzut bine că cea mai mare parte a asociaţilor dumitale şi-au retras participarea. Ai pierdut deja milioane. Nimeni nu mai vrea să-şi unească interesele cu ale unui om a cărui nevastă nu se astâmpără şi-şi vâră nasul peste tot!

Demetrio îl întrerupse cu duritate:

— Aş vrea să-ţi fie limpede că Reva nu este o iscoadă. În acest caz, habar nu avea că cel în cauză este Torvini.

— Şi vrei să mă convingi că eşti atât de naiv încât să crezi asta?

— Am fost acuzat de multe lucruri în viaţa mea, dar niciodată nu s-a găsit nimeni care să-mi spună că aş fi naiv. Am învăţat să ştiu cine e cinstit şi cine minte, dintr-o privire. Iar Reva este cea mai cinstită fiinţă pe care o cunosc. Ca să nu mai spun că este şi o femeie foarte curajoasă. Şi nu pot spune acelaşi lucru din păcate şi despre cei care s-au grăbit să dea bir cu fugiţii.

— Bine, dacă eşti într-adevăr hotărât să-i îngădui să rămână...

— Cred că nu m-ai înţeles deloc bine. Nu e vorba să-i *îngădui* să rămână, am de gând s-o *implor* să rămână. E limpede acum?

Cu respiraţia tăiată, Reva asculta simţind un nod în gât.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile cu desăvârşire, adăugă Bruschi după câteva clipe de tăcere.

— Nu sunt nebun. O iubesc doar, asta-i tot.

Reva nu mai auzi ultimele cuvinte. Cu mâna încleştată pe receptor, se lupta cu lacrimile care îi împăienjeneau privirea. I-a dat oare vreodată prin minte că aceste anchete nesăbuite ale ei riscau într-o bună zi să-i dăuneze lui Demetrio, să-i năruie munca lui de o viaţă? Şi cu ce înflăcărare, pe

care nu i-ar fi bănuit-o, îi luase apărarea soţul ei. Şi nu numai atât, auzise doar cu urechile ei — dacă nu cumva visase — cum îşi mărturisise iubirea ce i-o purta şi dorinţa de a o păstra alături de el. Chiar dacă trebuia să plătească scump pentru asta...

În acest moment, uşa biroului se dădu brusc în lături şi Bruschi apăru în prag. Luată pe nepusă masă, Reva nu avu vreme să-şi şteargă lacrimile.

— Sper că cel puţin vă daţi seama ce atitudine nebunească aţi avut, *signora,* îi spuse individul trecând cu capul semeţ prin faţa ei. Uimirea îi luă graiul. Se mulţumi să-l privească cum se îndepărtează, când apăru şi Demetrio.

— Ai auzit totul, da?

Arătă cu capul spre receptorul pe care ea nu-l lăsase încă din mână. Atunci Reva nu mai fu în stare să-şi stăpânească furtuna din suflet şi izbucni în hohote de plâns, aruncându-se în braţele soţului ei.

— Niciodată nu mi-a dat prin cap că aş putea să-ţi fac atâta rău...

— Nu mi-ai făcut nici un rău. Şi linişteşte-te, voi şti eu cum să ies la liman.

— Şi dacă nu izbuteşti? L-am auzit spunând că ai pierdut milioane! De ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile?

— Ce să-ţi spun? Că o mână de imbecili s-au lăcat cuprinşi de nevricale şi au luat-o la sănătoasa numai pentru că soţia mea lupta pentru ca adevărul să iasă la lumină? Prostii!

— Nu sunt prostii. Constituie o ameninţare pentru munca ta, pentru viaţa ta.

Demetrio îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sili să-l privească în ochi.

— Vrei să spui că eşti gata să renunţi să lupţi pentru drepturile celor nevoiaşi şi fără apărare numai pentru a mă pune pe mine la adăpost?

Reva stătu o clipă pe gânduri.

— Ei bine...

— Răspunde!

— Nu... cred că...

— Slavă Domnului!

Demetrio o strânse cu putere în braţe.

— Aşa te vreau, asta e femeia pe care o iubesc. Ştiu că ne aşteaptă încă multe necazuri, dar le vom veni noi de hac la toate. Nu crezi?

O îndepărtă ca s-o poată privi cu nesaţ. În ochi i se citea o iubire nesfârşită.

— Chiar de-ar fi să plătesc pentru asta cu tot ceea ce am agonisit cu sudoare până acum, şi tot m-aş pune în genunchi înaintea ta ca să-ţi cer să rămâi. Căci mi se pare că nimic nu mai are vreo însemnătate pe lume decât prezenţa ta alături de mine. Am nevoie ca să pot trăi, de curajul tău, de gustul cu care înfrunţi primejdia, de flacăra care arde în tine. Dar, mai presus de orice, am nevoie de dragostea ta.

Reva începu să tremure. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Era oare aievea? Putea da cu adevărat crezare acestor vorbe pe care le aştep-tase atâta vreme? Cât visase ea la această clipă... Demetrio continuă cu glas grav:

— Nicoletta a spus că suntem doi nebuni... Eu de la bun început m-am comportat nebuneşte. Am vrut să profit de situaţia creată cu mariajul surorii mele ca să te aduc înapoi. Orice pretext mi se părea bun. Dar voiam să-mi ating scopul fără ca pentru asta să fiu nevoit să renunţ la afurisita mea de mândrie, gândind în continuare să-ţi ascund ce nevoie cumplită aveam de tine, ce dor nespus îmi fusese de tine... Şi asta a fost greşeala mea

cea mai mare. Căci toate acestea sunt doar prostii, iubirii adevărate îi este străină mândria. Dacă aş fi învăţat asta mai devreme...

Dar nu apucă să-şi termine vorbele. Reva i se strânse în braţe şi-şi ascunse capul la pieptul lui.

— Nu mai spune nimic... Şi eu sunt vinovată... şi eu am greşit...

Rămaseră astfel înlănţuiţi, clipe îndelungi gustând nesăţioşi bucuria nepreţuită de a fi în doi.

— Demetrio, şopti Reva, crezi că vei putea păstra căsuţa mamei tale?

— Ce ciudat că-mi pui această întrebare! Tocmai mă pregăteam să-ţi spun ceva despre această căsuţă...

— Da? Te ascult, spune-mi, îl îndemnă ea.

— Nu acum. Mai târziu. La ceas de taină...

Ea râse încetişor şi Demetrio se miră:

— De ce râzi? Am spus ceva care...?

— Pentru că şi eu voiam să-ţi spun ceva despre căsuţa cu pricina. Dar asta poate să mai aştepte acum. Căci după cele ce mi-ai spus ştiu că avem întreaga viaţă înainte.

— Viaţa...

Izbucnind într-un râs puternic care-o făcu pe ea să fremete, străbătută din creştet până-n tălpi de un fior binecunoscut, Demetrio o luă în braţe îndreptându-se spre birou cu preţioasa lui povară.

— ...ce-ai zice să gustăm chiar acum, fără să mai aşteptăm, din plăcerile ei?

SFÂRŞIT

Îmbătați de pasiune, ei se savurau cuprinși de înflăcărarea unei dorințe mult timp reținute, redescoperind unul pentru celălalt gesturile plăcerii. Tânăra femeie, supusă, se abandona mâinilor experte care o umpleau de dorințe. Ea știa că Demetrio urmărea să o facă să-l dorească și se arcui, imploratoare, în timp ce el o conducea spre pragul voluptății...

Cum să pătrundeți în lumea misterului erotic și a aventurii ?

Răspunsul îl puteți afla numai evadînd în lumea colecției

PASIUNE ROȘIE

BEST LOVE

Preț : 1100 lei

